

Còn Đây Nỗi Nhớ

Minh Hương

HẠ ĐOAN nghe lạc lõng giữa tiếng ồn ã, tiếng chạm cốc nghe buốt cả óc trong tiệc hôn nhân của người từng thề thốt yêu nàng. Nàng giữ nụ cười hờ hững trên môi. Cô dâu chú rể hớn hờ mời rượu và nhận về những lời chúc tụng trăm năm đầu bạc... Vậy đó, chỉ có nàng là đang buồn tẻ tái, một nỗi buồn của người bị bỏ rơi.

- Này, cô bé ! Sao này giờ cứ lặng lẽ thế kia ?

Không thèm liếc nhìn xem người đàn ông vừa hỏi là ai, cũng không mím cười cho lịch sự, Hạ Đoan đáp :

- Cảm ơn. Tôi.... hơi khó... chịu.

- Vậy mời cô dùng thêm món này.

Hạ Đoan vội bịt miệng chén, mắt cũng không nhìn lên :

- Tôi dùng đủ rồi, cảm ơn anh.

Miếng thịt gà chiên bơ trên đường vào chén nàng, ngập ngừng một chút rồi đổi hướng và tiếng cười nhẹ :

- Vậy à, cảm ơn nhé. Miếng thịt gà này ngon ghê.

Có lẽ anh chàng hơi quê vì nàng từ chối thẳng thừng. Mặc kệ, Hạ Đoan đang buồn. Yêu nhau năm cuối của trường đại học, nhưng tưởng ra trường, Trọng sẽ cưới mình, nào ngờ... Đoan nhận được tấm thiệp cưới. Vợ Trọng là một cô nàng con nhà giàu, Trọng hớn hờ khoe với mọi người. Giờ Hạ Đoan mới nhận ra sự tầm thường của anh ta.

Vẫn giọng nói của anh chàng khi này, đang đứng đâu đó phía sau Hạ Đoan :

- Mời cô dâu chú rể sang bàn này.

Hạ Đoan cau mày, tự dưng thấy ghét anh chàng lắm chuyện này. Dẫu biết tình cảm giữa mình và Trọng đã hết, nhưng nàng vẫn cảm thấy khó xử khi đối diện với anh ta. Hạ Đoan thoáng chút bối rối, có nên đối diện với hắn hay không ? Nghĩ vậy, nhưng Hạ Đoan vẫn không nhúc nhích. Việc gì phải ngại chứ ? Hắn phải là người xấu hổ chứ không phải là nàng. Nghĩ vậy, Đoan ngược lên, cũng là lúc Trọng và cô dâu của anh ta đang đến.

Hạ Đoan nhìn thẳng vào Trọng. Anh ta cũng vừa bắt gặp mắt nàng vội lảng tránh ngay. Thấy vậy, Hạ Đoan cảm thấy hả dạ, ít ra anh ta cũng hiểu hành động của chính mình tốt xấu ra sao.

Lại giọng của kẻ lắm chuyện khi này :

- Này giờ bàn này chờ hai người đến lâu rồi nhé. Trong bàn có một cô bé hình như đang.... kiêng ăn. Có lẽ cô dâu hoặc chú rể phải đích thân mời thôi.

Hạ Đoan thấy bức mình gã đàn ông cứ nhắm mình mà kiếm chuyện. Nghe giọng nói thì không đến nỗi nào, nhưng sao lại thái lai chuyện người khác vậy ?

Tiếng vỗ tay hoan hô ủng hộ lời đề nghị của anh chàng lắm mồm làm Hạ Đoan càng nổi nóng. Cô nuốt giận, trừng mắt nhìn và lại chạm vào mắt Trọng. Anh ta giật mình trước cái nhìn dữ dội của Hạ Đoan, đưa tay cầm khăn ra gấp thức ăn như một cái máy.

- Không được bỏ vào chén, phải đưa đến tận miệng mới được.

Suýt nữa Hạ Đoan thực khuỷu tay vào gã thanh niên phía sau cho hắn ta toáng lên, nhưng nàng kịp nghĩ lại. Từ lúc đến đây, có người đã chỉ trỏ nàng xì xầm. Họ biết nàng và Trọng đã có thời gian thân thiết với nhau. Bây giờ nàng phải biết kiềm chế chứ không khéo người ta cười cho.

Nghĩ vậy Hạ Đoan hất tóc, ngẩng mặt tươi cười, vẻ chờ đợi.... miếng của rang me mà Trọng vừa gấp lên. Trọng nhìn cô, đưa miếng của đến gần, bất ngờ Hạ Đoan sầm mặt, ngoảnh đầu nơi khác làm Trọng quê quá. Anh chuyển miếng của sang cô dâu bên cạnh. Chẳng may, cái cang của chĩa vào má cô dâu, màu đỏ của nước ướp dính vào má, tạo nên một khuôn mặt giống hệt rất buồn cười. Thế là những cái trở mắt, cái chum môi và tiếng cười của mọi người không nén được, bật ra.

- Ôi ! Anh Trọng này không khéo léo chút nào.

- Phải rồi. Phải phạt.

Nhiều tiếng ủng hộ vang lên :

- Đúng rồi. Phạt sao đây Vũ ?

Giọng nói từ phía sau im lặng từ này giờ vang lên. Có lẽ anh ta cũng cảm thấy có chút hối hận như Hạ Đoan khi cô dâu như đang bị đem ra làm trò cười.

- Phải phạt chú rể bằng một cử chỉ rất nhã nhặn và đẹp với cô dâu.

- Đúng rồi. Anh Trọng thi hành mau lên.

Vô tình trò đùa dẫn đến cử chỉ âu yếm của Trọng dành cho cô dâu, khiến Hạ Đoan có cảm giác khó chịu. Cô dâu của anh ta chẳng có gì đặc sắc ngoài khuôn mặt tròn bầu bĩnh và vòng vàng đeo chói cả mắt.

- Giọng của anh chàng tên Vũ vẫn hồ hồ :

- Không được. Nụ hôn phải thiết tha hơn, đắm đuối hơn nữa kia.

Trọng lúng túng không đối phó được một lời. Anh ôm siết lấy cô dâu đặt lên môi vợ một nụ hôn thật dài. Hạ Đoan cup mặt xuống, đưa miếng thịt còn sót lại trong chén vào miệng. Nàng nhai như nhai sỏi đá. Khi tiếng hoan hô vừa dứt thì đôi vợ chồng cũng vừa ra khỏi chỗ để đi đến bàn khác. Hạ Đoan cảm thấy bình tâm hơn và nhận ra mình không cứng cỏi và bản lĩnh như nàng đã nghĩ.

Tiếng Vũ lại vang lên, dường như người mà anh quan tâm nhất trong buổi tiệc hôm nay chính là nàng.

- Vui lên cô bé. Bộ đang lo sắp đến năm học rồi hay sao ?

Hừm ! Hạ Đoan vẫn không thèm liếc nhìn anh ta lấy một lần, xô ghế đứng dậy, cô lạnh lùng nói :

- Xin lỗi. Tôi thấy hơi khó chịu, xin phép ra ngoài một chút.

Nói xong, Hạ Đoan đứng lên rời khỏi chỗ, mặc kệ những ánh mắt tò mò nhìn mình. Còn Vũ, anh hơi phật ý trước cách xử sự của cô gái. Cô ta trông non nớt như nữ sinh nhưng có vẻ cau có, buồn bực như thế nào ấy. Tuy vậy, ánh mắt to, hàng mi đen nhánh của nàng có một vẻ gì đó rất đặc biệt làm Vũ lúc đầu khi mới thấy, Vũ đã ngẩn ngơ.

- Vũ à ! - Một người trong bàn lên tiếng khi Hạ Đoan đã khuất bóng. - Ông không biết vừa rồi đã làm người ta đau lòng hay sao ?

Vũ ngạc nhiên :

- Ai đau lòng ?

- Hạ Đoan chứ ai.

- Cô gái khi nãy ư ? - Vũ vẫn tròn mắt.

- Chứ ai trồng khoai đất này.

- Hạ Đoan - Vũ lẩm bẩm - Cái tên thật hay.

Nhưng rồi chàng chợt nhớ ra ẩn ý trong câu hỏi của người bạn khi nãy.

- Vì sao Hạ Đoan lại đau lòng ?

- Thì cô bé ấy khổ vô cùng trong ngày vui của Trọng. Vậy mà ông còn đùa dai nữa.

Vũ ngó ra :

- Chẳng lẽ....

- Chứ còn gì nữa. Cô bé là người yêu cũ của cậu Trọng đó.

Vũ kêu lên :

- Vậy mà các ông không khêu tôi. Khổ chưa ?

Những tiếng cười vang lên :

- Cái miệng ông tí lia, ai mà khêu cho kịp. Lo chạy theo người ta đi, kéo có chuyện gì xảy ra thì căng cho ông lắm đó.

Nghe bạn bè nói thế, Vũ không khỏi lo lắng. Quả thật, chàng hoàn toàn vô tình khi có ý trêu chọc Hạ Đoan. Ai bảo cô nàng trông sáng sủa lại đầu đầu suy tư làm chàng để ý :

Vũ lén qua các bàn tiệc, đưa mắt tìm kiếm. Cuối cùng chàng phát hiện ra cô bé đang ngồi với một số phụ nữ trung niên. Cô nói cười, thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Và ở chỗ đứng này, Vũ mới có dịp nhìn kỹ cô gái. Mỗi khi cười, cả khuôn mặt Hạ Đoan như bừng sáng. Nhưng khi nàng cúi mặt về sầm muện, cứ làm lòng Vũ nao nao.

Còn Hạ Đoan thì không hề biết có kẻ quan tâm tới mình. Nàng chờ dịp nói với Trọng một câu trước khi mãi mãi chia tay anh, nên cứ nhìn mãi theo cô dâu chú rể. Chờ mãi không được, cuối cùng Hạ Đoan đành ra về.

Trông thấy rõ mặt cô dâu, thấy Trọng bị vợ lôi đi như cái máy, Hạ Đoan thở dài chán chường. Cảm thấy sự buồn bực tê tái lúc mới đến đã vơi đi nhiều. Một người tham sang bỏ nghĩa như Trọng nàng cần gì phải luyến tiếc, nhớ thương ? Đời nàng còn dài và tương lai vẫn sáng sủa kia mà.

Vừa đi vừa suy nghĩ, đôi chân Hạ Đoan đặt lên cầu lúc nào nàng cũng không hay. Lúc này, hoàng hôn đã phủ xuống, chút ráng chiều còn đỏ ửng bên trời Tây. Mới đó mà đã chiều, nhanh thật.

Hạ Đoan không ngoái lại sau lưng lần nào để phát hiện có một anh chàng cứ lẻo đẻo theo mình.

Nàng đứng dừng lại ngắm soi mình trong mặt nước. Chút sóng sợn làm khuôn mặt nàng chập chờn, lúc ẩn lúc hiện. Dòng nước vẫn bình thản trôi như lòng nàng bây giờ. Có lẽ tất cả đã qua rồi. Nàng không cảm thấy đau khổ như đã nghĩ.

Chợt cái nón kết trên tay rơi tuột xuống, Hạ Đoan sực tỉnh, nàng chồm người qua lan can chụp lấy. Bất ngờ nàng cảm thấy có ai ôm lấy nàng cứng ngắc, và tiếng kêu hốt hoảng rất quen.

- Cô bé ơi ! Đừng dại dột làm chuyện như thế mà. Anh ta đâu có đáng để cô bé hy sinh cả cuộc đời mình. Nhận ra đây là sự hiểu lầm, Hạ Đoan cố gỡ đôi bàn tay cứng ngắc của anh ta, và hét lên :

- Anh làm gì vậy ? Buông tôi ra !

Tưởng đâu Hạ Đoan quyết tâm tự vận, Vũ cố gắng thuyết phục :

- Hạ Đoan ! Hãy nghe tôi đã. Chúng ta lại chớ nãy nói chuyện nhé.

Và thế là dù Đoan cố sức vùng vẫy, Vũ cố lôi nàng rời khỏi thành cầu. Hạ Đoan đắm thùm thụp trên tay chàng, vừa kêu :

- Anh làm gì vậy ? Tôi không cần anh lo cho tôi đâu :

Thấy Hạ Đoan vẫn quyết liệt thoát khỏi tay mình, Vũ bế xốc cô lên đi một mạch xuống cầu. Một vài người từ nãy giờ thấy lùm tùm nên chạy đến. Và họ cũng hiểu như Vũ đã hiểu.

- Thôi đi cô gái ơi - Một ông chú nhìn Hạ Đoan có vẻ thông cảm - Cha mẹ sinh ra vất vả lắm, đâu có lý nào cô lại tự vận chứ.

- Đúng đó, theo anh cô về nhà ngủ một giấc đi rồi sẽ quên ngay thôi.

Đến băng ghế đặt dưới gốc cây trong công viên bên đường, Vũ mới đặt cô xuống. Lần này, Hạ Đoan quay phắt lại trừng mắt nhìn chàng trai :

- Anh tưởng tôi là ai chứ ? Ai mượn anh lo ?

Vũ vẫn nghĩ mình là người có lỗi :

- Xin cô bé đừng giận, tôi không biết cô và Trọng đã từng quen nhau.

À thì ra hẳn biết chuyện của mình à ? Điều đó càng làm Đoan cảm thấy sự thất bại của mình, dù đây là điều cô vừa quên đi.

- Anh đi đi ! Tôi không muốn thấy mặt anh nữa - Mắt Đoan long lên, giọng muốn khóc - Chỉ cần anh đừng quấy rầy tôi là tôi yên thân thôi.

Nhận ra ngấn nước trong mắt Hạ Đoan, Vũ lật đật lùi lại, hai tay giơ ra phân trần :

- Thôi được rồi, được rồi. Tôi sẽ đi ngay đây. Nhưng Đoan hãy về nhà đi nhé.

Nhìn Vũ đi khỏi, Hạ Đoan mới đứng dậy lưng thưng đón taxi về nhà trọ. Tuần sau nàng phải nhận việc rồi, hy vọng công việc mới sẽ mau chóng làm Hạ Đoan yêu đời trở lại.

Đặt chiếc giỏ đựng đầy giấy tờ, bài vở lên xe, Nguyễn rồ máy chạy đến toà soạn. Vừa đi, anh vừa huýt sáo vui vẻ. Hôm qua, anh được tin bài phóng sự điều tra của mình được Hội nhà báo xếp giải A. Không những chỉ vui mừng vì được tiền thưởng mà Nguyễn vui vì nó đánh dấu thành công của anh trong nghề nghiệp với cái tuổi mới ngoài ba mươi. Cái tuổi mà các anh chị lão thành cho là còn quá trẻ.

Đến cổng toà soạn, Nguyễn giảm ga, chậm chậm qua cổng. Bất ngờ, một cô bé mặc áo trắng quần tây xanh cho vào quần với dáng vẻ như sinh viên đón đường anh, hỏi :

- Dạ, xin cho hỏi thăm. Phòng biên tập ở chỗ nào ạ ?

Quan sát cô bé, Nguyễn chợt nghĩ : Có lẽ đến giờ đơn khiếu nại gì đây ? Không ít những cô bé mới tuổi này đã có vấn đề, nhất là trong quan hệ tình cảm. Nhưng nhìn đôi mắt trong veo thế kia, chẳng lẽ lại có chuyện gì.

- Anh có nghe tôi hỏi không ạ ? - Cô bé lặp lại với một chút bức tức.

Nghĩ đến cái giải thưởng và những gì mình đang được người ta cảm phục, Nguyễn làm mặt cao :

- Đương nhiên là tôi có nghe, nhưng cô tìm phòng biên tập có việc gì thế ?

- Tôi có... chuyện. Nhưng có cần thiết phải kể ra với anh không ? - Cô gái tỏ ra không vừa.

Hừ ! Đợi đấy ! Nguyễn thấy hơi bức bối nhưng không có lý do gì để trì hoãn. Anh chỉ tay về dãy phòng trên lầu.

- Ở đó, lầu một, vừa bước lên cầu thang, quẹo trái.

- Cảm ơn.

Cô bé cười chào rồi bước đi vào. Cái dáng khoan thai đỉnh đặc của cô bé làm Nguyễn có ý nghĩ lát nữa đây, khi thấy anh ngồi vào bàn làm việc, chắc cô ta sẽ ngạc nhiên lắm. Có khi nhờ cậy chuyện gì nữa không chừng.

Cô gái ấy chính là Hạ Đoan. Với hạng ưu sau khi tốt nghiệp đại học, nàng được phân công về một toà soạn báo chung với Trọng. Và sau sự việc Trọng có vợ, Hạ Đoan đành xin việc nơi khác. Cô tưởng mọi

việc sẽ khó khăn lắm, nhưng không ngờ chỉ trong vòng nửa tháng, mọi việc đã xong. Tờ báo tỉnh có lẽ đang thiếu người trầm trọng.

Khi nghe qua một nhóm thanh niên đang ngồi uống cà phê ở căng tin, Hạ Đoan nghe loáng thoáng :

- Ê, tụi bây ! Nữ sinh tìm ai kia ?

Những đôi mắt nghiêng ngó và tiếng gọi :

- Bé ơi ! Tìm anh Lâm hay anh Trần đây ?

- Học sinh vào toà soạn làm gì thế ? Có gì thắc mắc hỏi anh nè.

Hạ Đoan tủm tỉm cười. Làm báo là một nghề tự do và những con người ấy chắc cũng phóng khoáng, dễ yêu. Nàng không cảm thấy mình bị xúc phạm khi họ nghĩ nàng là nữ sinh mà vui lây với cái hồn nhiên tươi trẻ của họ.

Bước vào phòng biên tập, Hạ Đoan ngập ngừng. Những chiếc máy vi tính đặt ở mỗi bàn đều đang có người sử dụng. Họ đang cắm cúi làm, gần như không phát hiện sự có mặt của nàng.

- Chị Oi ! - Hạ Đoan nhỏ nhẹ hỏi một chị Ở gần phía nàng - Cho em hỏi người....trưởng phòng biên tập ạ.

Mãi vài giây, cô gái mới ngẩng lên và nói ;

- Em đi sang phòng kế bên đi.

- Cám ơn chị.

Căn phòng bên hẹp hơn một chút. Hai bàn viết trên có máy vi tính nhưng chỉ có một thanh niên đang ngồi quay lưng lại nàng.

- Xin lỗi. Anh cho hỏi thăm.

- Cô cần gặp ai ? - "Cái lưng" hỏi lại.

- Tôi muốn gặp trưởng phòng biên tập.

- Cô ngồi đi và chờ một chút nhé.

Có đến năm phút sau, người thanh niên mới tạm gác được công việc của mình. Anh đứng dậy xoay người, khi trông thấy Hạ Đoan anh ta "ô" lên vẻ ngạc nhiên.

Còn Hạ Đoan.... Anh chàng có mái tóc tai rất gọn ở sau gáy, những chòm tóc bông bênh trước trán trông quen quen. Hạ Đoan đã gặp anh ta ở đâu đó, nhưng nhất thời nàng không nhớ ra.

- Cô đến đây có việc gì không ? Hay là gởi đơn khiếu nại ?

Hạ Đoan lắc đầu :

- Xin lỗi. Trước khi trả lời, tôi muốn hỏi anh là....

Hiểu ý cô gái, chàng trai đáp :

- Hôm nay tôi thay trưởng phòng giải quyết mọi việc ở đây. Có gì, cô cứ nói đi.

Hạ Đoan rút quyết định từ trong giỏ ra :

- Tôi đến đây để nhận việc ạ. Tổng biên tập bảo tôi đến phòng này.

Chàng trai chăm chú đọc tờ quyết định, sau đó lại chăm chú nhìn cô gái.

- Cô đã tốt nghiệp đại học báo chí mà vẫn trẻ như thế ư ?

Hạ Đoan mỉm cười, có nhiều người vẫn xem nàng như học sinh hay sinh viên gì đó. Nhưng nàng thì biết mình, biết rõ.

Chàng trai chú ý đến nụ cười của cô gái, nó như nụ hồng chớm chín. Nhưng ánh mắt của cô không hề cho thấy cô ta đã nhận ra chàng. Cũng được, thế cũng tốt.

- Nhà cô ở đâu, Hạ Đoan ?

- Dạ, nhà tôi ở miền Đông ạ.

- Thế làm việc tại đây, cô định tá túc ở chỗ nào ?

Hạ Đoan ngập ngừng hỏi lại :

- Không biết ở đây có nhà tập thể không anh ?

- Có. Nhưng không được tiện nghi lắm đâu - Chàng trai ngắm nghía Hạ Đoan từ đầu đến chân, nghĩ cô nàng trông có vẻ tiểu thư lắm, chắc khó chấp nhận điều kiện ở đây.

Nhưng Hạ Đoan lại cảm thấy nhẹ nhõm :

- Vậy anh có thể báo cáo với trưởng phòng, tiếp cho tôi một chỗ nghỉ được không ?

- Được chứ - Chàng trai sốt sắng - Ở đây mọi người đồng ý ở tập thể lắm. Có thêm cô, chắc là nơi này sẽ vui hơn.

- Cám ơn anh. Anh tên là gì ạ ?

- Vũ.

Hạ Đoan lẩm bẩm rồi cau mày tự hỏi ;

- Vũ. Vũ ư ?

Nàng ngẩng mặt lên, chạm vào nụ cười có hàm răng đều và... đáng ghét. Thế rồi, Hạ Đoan sức nhớ. Đây chính là cái gã lấm mồm. Cùng dự tiệc cưới của Trọng hôm nào, Đoang vui, Hạ Đoan sa sầm :

- Tôi nhớ ra anh rồi. Thật là....

Vũ hơi nheo mắt :

- Thật ra làm sao ?

- Xui xẻo. Lần này làm việc chung phòng với anh - Hạ Đoan thẳng thừng.

Vũ gật đầu, vẻ thích thú :

- Thậm chí rất gần gũi nữa kìa. Cô sẽ đảm nhiệm công việc của người biên tập.

Nghe đến đây, Hạ Đoan kêu lên :

- Anh.... bắt tôi ngồi một chỗ ư ?

- Chứ sao. Đó là công việc đang thiếu người làm.

- Nhưng không phù hợp với nguyện vọng của tôi.

- Cô mới vào đây, tốt nhất là nên theo sự phân công sắp xếp của tôi.

Giống giọng điệu lãnh đạo ghê nhỉ. Hạ Đoan bực dọc nghĩ.

- Bây giờ tôi sẽ dẫn cô đi gặp gỡ với mọi người - Vũ đứng dậy và nói với vẻ ra lệnh. Thái độ ấy càng làm Hạ Đoan khó chịu và không dẫn được.

- Tôi muốn chờ trưởng phòng.

Vũ tròn mắt, Hạ Đoan khoanh tay tựa lưng vô thành ghế với vẻ khiêu khích lộ liễu. Cô gái trước mặt anh hoàn toàn không đơn giản như anh đã nghĩ.

- Để làm gì ? - Vũ hỏi.

- Có cần phải báo với ông không ?

Tiếng "ông" từ Hạ Đoan làm Vũ buồn cười. Tuy vậy, anh vẫn làm mặt nghiêm.

- Thôi được, vậy cô cứ chờ nhé. Tiễn thể giữ căn phòng này giúp tôi.

Thấy Vũ như sắp bỏ đi, Hạ Đoan hờ hững.

- Được, anh hãy tin tôi. Chẳng ai dám đến đây để công cái máy vi tính đâu.

Vũ bỏ ra ngoài không quên trao cho nàng một xấp báo đủ loại. Đầu tiên, Hạ Đoan đọc tờ Tuổi Trẻ, sau đó đến tờ Lao Động, Sài Gòn Giải Phóng, Pháp Luật... mà ông trưởng phòng nào đó cũng chẳng thấy dạng. Thế là nàng đành tìm đến tờ báo nhà. Nửa giờ đồng hồ trôi qua mà Hạ Đoan cảm giác dài hơn thế kỷ. Tờ báo nhà cũng đã đọc xong. Cô bé chú ý đến tên Nguyễn Nguyễn. Người viết đề tài số phận con người thật là hay. Còn nữa, Khiết Vũ là ai mà giọng văn thật nghịch ngợm, hóm hỉnh. Ngay cả đề tài khó khăn, nhất là các tệ nạn xã hội, anh vẫn diễn đạt một cách thật nhẹ nhàng, nhưng đoạn kết luận vẫn làm người đọc nghe đau.

Chẳng còn gì để đọc nữa, Hạ Đoan lật trang cuối. Mắt nàng chạm vào tên người tổng biên tập, phó tổng biên tập rồi thư ký toà soạn. Và Hạ Đoan cảm thấy ngạc nhiên với cái tên Trần Khiết Vũ. Lại là Vũ nữa. Không biết nhà báo Khiết Vũ, rồi thư ký toà soạn, rồi anh chàng Vũ lấm mồm mà nàng vừa gặp có liên quan gì nhau ? Hai, ba hay chỉ là một ?

Một cô gái có tuổi xuất hiện. Hạ Đoan nhận ra đó chính là cô gái nàng đã hỏi tìm trưởng phòng khi nãy.

Cô ta dáo dác nhìn và hỏi :

- Anh Vũ đâu em ?

Hạ Đoan lắc đầu :

- Dạ, em không biết.

Cô gái ngạc nhiên :

- Vậy sao em còn ngồi đây ? Khi nãy em đã gặp anh ấy rồi chứ ?

Hạ Đoan thật thà :

- Chỉ mới gặp anh Vũ chứ chưa gặp trưởng phòng. Anh ấy bảo em ngồi chờ.

Cô gái tròn mắt nhìn Hạ Đoan, rồi bỗng phá lên cười :

- Sao lại thế ? Anh Vũ chính là trưởng phòng đó. Bộ em không biết sao ?

Hạ Đoan ngớ ra, cảm thấy buồn bực vì bị Vũ chơi xỏ. Ai biểu nàng không biết, không hỏi thăm trước làm chi ?

Nhưng rồi cô bé lại bào chữa, nàng cũng đã hỏi đó chứ. Nhưng chính anh ta đã che giấu thân phận của mình.

Lát sau, Vũ trở lại và dẫn nàng đi làm quen với mọi người. Hạ Đoan âm ức lắm, nhưng không thể nói được gì. Còn Vũ, trước mặt mọi người, anh cứ phớt tình như không. Đi tới đâu, ai cũng có vẻ nể nang chàng. Rõ ràng trong công việc, trông anh khác hẳn với lúc vui đùa.

Còng Nguyễn, anh chàng mà Hạ Đoan mới gặp khi vào cổng cứ xuýt xoa mãi :
- Ôi, tướng nữ sinh, ai ngờ là đồng nghiệp với mình. Em... đã từng học ở đâu vậy ?

Dạ, đại học báo chí ạ.

Mỹ Hạnh tham gia câu chuyện :

- Nghe đâu khi học năm thứ ba, Hạ Đoan đã tham gia viết ký về đề tài xã hội trúng giải ba phải không ?
- Sao chị Hạnh biết vậy ?
- Nhà báo mà - Mỹ Hạnh tự hào nói : Việc gì cũng tự mình tìm hiểu thôi.
- Nguyễn nhìn Hạ Đoan, cười cười :
- Nhà báo trẻ thật đó.

Hạ Đoan khiêm tốn nói :

- Em còn non nớt lắm. Nếu có gì trở ngại em nhờ các anh chị chỉ bảo giúp.

Mỹ Hạnh liếc mắt tình tứ về Nguyễn Nguyễn :

- Anh đây, cũng là nhà báo trẻ mà có khả năng đó Hạ Đoan.

Trò chuyện với các phóng viên, Hạ Đoan cảm thấy khá thoải mái. Riêng với Vũ, anh thì thật khác với vẻ nghịch ngợm khi dự tiệc cưới của Trọng. Hạ Đoan có cảm giác anh ta làm ra vẻ đạo mạo để giống với chức trách của mình.

Những ngày tiếp theo đó, Hạ Đoan bắt đầu đảm nhiệm công việc của một người biên tập. Cô phải sử dụng vì tính, phải xử lý bước đầu số tin bài của phóng viên và cộng tác viên gửi về. Và lần đầu tiên cô đụng chạm với xếp của mình.

Hôm ấy, Vũ cho gọi Hạ Đoan đến phòng làm việc của anh ta.

- Ngồi xuống đi - Vũ nói như ra lệnh.

Nàng khấp nép ngồi xuống. Dẫu sao, nàng cũng phải giữ gìn oai phong cho người trưởng phòng của mình.

- Em đã xem kỹ số tin này rồi chứ ? Vũ chỉ vào xấp bài vở phía trước mặt.

- Dạ rồi ạ - Hạ Đoan hơi hoang mang. Có chuyện gì sơ sót hả anh ?

Vũ rút ra một bản tin viết tay, chỉ vào dòng chữ nằm ở khoảng giữa.

- Em có bao giờ nghe người ta nói "học hành bền bỉ" không ?

- Trong ngôn ngữ nói thì ít ạ.

- Trong văn bản cũng hiếm lắm - Vũ cao giọng - Người ta thường nói "học hành chăm chỉ" chứ không ai nói "học hành bền bỉ".

Không lúng túng trước nhận xét của Khiết Vũ, Hạ Đoan bình tĩnh đáp.

- Anh Vũ à ! Riêng trong trường hợp của em, học sinh Thanh trong mẫu chuyện, Đoan nghĩ từ "bền bỉ" sẽ thích hợp hơn.

Vũ đặt hai tay lên bàn, nghiêng đầu ngắm nàng :

- Vì sao ?

- Bởi vì hoàn cảnh của bé Thanh rất đặc biệt, Hạ Đoan vẫn từ tốn - Dù phải đối diện với bao thử thách như nhà nghèo, cha thường khuyên đau yếu, mẹ tảo tần buôn bán suốt ngày và Thanh vẫn phải tạm gác những buổi học để giúp mẹ, để chăm lo cho cha. Mỗi kết học của bé Thanh là mỗi chiến thắng, cô bé đã bền bỉ, chịu khó vượt qua tất cả trở ngại đến cuối cùng đạt giải cao trong kỳ thi học sinh giỏi cấp tỉnh. Em nghĩ rằng chăm chỉ thì tất nhiên bé Thanh đã chăm chỉ rồi, nhưng "bền bỉ" mới là chuyện đáng nói ạ. Vì vậy em mới không biên tập lại cái từ mà tác giả đã dùng.

Khiết Vũ nhìn Hạ Đoan, thoáng chút ngạc nhiên, nhưng rồi anh lấy giọng kẻ cả nói :

- Biện minh hay lắm. Nhưng xưa người không ai dùng từ "bền bỉ" sau chữ "học hành" cả. Em nên hiểu rõ điều đó.

- Anh Vũ à ! - Vẫn giọng nhỏ nhẹ, Hạ Đoan nói - Đoan nghĩ là người cầm bút có khi cần phải sáng tạo trong cách diễn đạt và sử dụng ngôn ngữ. Nhà báo không nhất thiết phải đi theo một khuôn mẫu có sẵn. Nghe đến đây, Khiết Vũ không khỏi tự ái. Anh cười nhạt, lớn giọng :

- À, thì ra em đang dạy tôi đấy hả ?

- Em không có ý đó, chỉ muốn nói lên ý nghĩ của mình thôi.

Khiết Vũ vỗ bàn, mặt ửng đỏ :

- Người chịu trách nhiệm cao nhất ở đây là tôi. Từ nay về sau, em hãy nhớ rõ nhiệm vụ của mình. Hãy tận tâm và làm việc cẩn thận hơn.

Thái độ của Khiết Vũ làm Hạ Đoan tức muốn khóc, nhưng cố dằn. Cho đến khi Nguyễn xuất hiện cùng chị Vân... Họ đang tò mò nhìn Vũ và nàng, Nguyễn thì bước đến gần Vũ :

- Gì vậy Vũ ? Chuyện đâu còn có đó mà. Cô bé là lính mới đấy.

Câu nói của Nguyễn cùng với nỗi ám ức trong Hạ Đoan đã khiến cho hạt nước mắt cố nén không thể nào nén lại. Cô bé bật khóc bỏ ra ngoài.

Chỉ cần có thế, Nguyễn lên tiếng trách.

- Hạ Đoan mới vào làm mà cậu quát thẳng thế kia, có quá đáng lắm không ? Chưa bao giờ tớ thấy cậu có thái độ như vậy đối với lính mới của mình cả. Hôm nay chuyện gì đã xảy ra với cậu vậy ?

Khiết Vũ nín thinh, nhưng chẳng nói một câu hồi hận. Anh chỉ muốn nói với Nguyễn với tư cách một người bạn thân.

- Rồi cậu sẽ hiểu vì sao tớ lại đối xử với cô bé ấy như vậy.

Nguyễn lắc đầu quay đi, rõ ràng anh cảm thấy người bạn của mình khó hiểu thật.

Hôm nay báo đã lên khung, Hạ Đoan cảm thấy thật nhẹ nhõm. Tuy nàng chỉ mới nhận một nhiệm vụ rất nhỏ trong khâu biên tập, nhưng ngày mai số báo đầu tiên có sự tham gia của nàng. Còn niềm vui nào hơn. Thế là chiều nay, Hạ Đoan thả bộ ra phố. Nàng muốn sắm sửa một ít cho căn hộ mới của mình.

Tiếng xe rề sát bên làm Đoan giật mình, nép vào lề :

- Hạ Đoan đi đâu vậy ? Lên xe anh chờ đi.

Không trả lời mà Hạ Đoan hỏi ngược lại.

- Còn anh, anh đi đâu về vậy anh Nguyễn ?

- Lang thang.... vậy mà. Nào, lên xe.

- Nhưng em vào chợ, mà chợ chỉ cách đây vài bước thôi.

Nguyễn vẫn chậm chậm chạy xe theo nàng.

- Có cần anh làm tài xế đưa về không ?

Nhìn Nguyễn bằng ánh mắt cảm kích, Hạ Đoan nói :

- Cám ơn anh nhiều lắm, nhưng Hạ Đoan đi chợ lâu lắm, anh đợi sẽ rất phiền.

Thấy Đoan có ý từ chối, Nguyễn không ép.

- Vậy hả ? Anh về trước ghen.

- Dạ.

Nhìn theo Nguyễn chạy xa dần, Hạ Đoan cảm thấy vui vui khi thấy có những người bạn mới nhiệt tình như vậy. Trong phòng, ai cũng xem nàng như đứa em út chỉ có Khiết Vũ, thái độ của anh ta thật xa lạ. Đã vậy hầu như những sai sót của nàng, Vũ đều xem là nghiêm trọng.

- Hạ Đoan ! Hạ Đoan à !

Dừng chân, Hạ Đoan thấy Mỹ Hạnh từ một shop ven đường rào bước đi ra.

- Ủa, chị Hạnh cũng đi chợ nữa hả ?

- Ừm, ngày nào đi làm về chị cũng ghé qua chợ. Em cũng đi chợ đó hả ?

- Dạ.

- Vậy đợi chút đi, chị lấy xe chở em đi. Sau đó về nhà chị chơi.

Thấy Mỹ Hạnh nhiệt tình, Hạ Đoan cũng không nỡ từ chối. Dẫu sao, nàng là người mới đến, cũng cần phải giao thiệp với mọi người.

Nhà Mỹ Hạnh nằm ở vùng ven. Đường xá nơi đây rộng rãi, thoáng đãng. Căn nhà nhỏ cất theo dạng biệt thự thấp trong vườn cây ăn trái thật mát mắt. Hạnh bảo ba mẹ Hạnh có vườn ruộng ở quê. Căn nhà này chỉ có hai anh em của Hạnh ở để tiện đi lại làm việc.

Bày ra bàn đĩa sầu riêng thơm phức, Hạnh trao cho Đoan một múi :

- Sầu riêng Cái Mơn đó, ngon lắm nhé.

Cầm sầu riêng vừa béo vừa thơm, Hạ Đoan vừa ăn vừa khen :

- Chị lựa sầu riêng khéo thật đó.

- Chị đâu có mua, anh Hai Tường Khánh của chị vừa đi công tác ở miền Tây về, người ta biếu đó.

- Vậy hả chị ? Anh Hai làm việc ở đâu mà phải đi công tác vậy ?

- Ở Trung tâm khuyến nông, anh ấy đi suốt.

- Còn em ? - Mỹ Hạnh hỏi - Ba mẹ em làm gì, ở đâu ?

- Em ở Bình Dương.

- Vậy sao lại xin việc ở đây ? - Mỹ Hạnh ngạc nhiên.

Chùi tay vào chiếc khăn giấy, Hạ Đoan từ tốn nói :

- Ở gần nhà... quen không, chán lắm chị. Em thích đi xa.
- Vậy nhà em tại thị xã hay ở huyện ?
- Tại thị xã chị ạ.

Mỹ Hạnh tiếp tục cuộc hỏi, cô cảm thấy tò mò về cô gái trẻ này.

- Người ta đồn xô về Bình Dương, còn em thì lại bỏ đi, lạ thật đó.

Hạ Đoan mỉm cười :

- Em thích như vậy.
- Vậy còn ba mẹ, anh chị em của em thế nào ?
- Hiện ba mẹ em sống với nhỏ em gái chị ạ.

Mỹ Hạnh thăm dò :

- Nhà em có vườn cây ăn trái không ? Bình Dương nổi tiếng bởi những vườn trái cây.
- Nhưng bây giờ những vườn cây đã được thay thế dần bởi các khu công nghiệp rồi đó chị. Trước đây nhà em có năm mẫu vườn, giờ nhà nước quy hoạch rồi.

Mỹ Hạnh tròn mắt :

- Năm mẫu ? Vậy là được đền bù nhiều lắm đó nghe.

Hạ Đoan cười :

- Cũng không nhiều lắm chị à. Số tiền đền bù đủ để ba mẹ em sống từ đây đến già.

Mỹ Hạnh thay đổi tư thế ngồi, vẻ sốt sắng :

- Nếu là chị, chị Ở lại Bình Dương liền.

Hạ Đoan mỉm cười không nói. Lần này đi xa là nàng có lý do. Khiết Vũ biết đấy, nhưng hình như anh chưa tiết lộ với ai.

- Hạ Đoan này ! Mới vào đây làm việc, em thấy thế nào ?

Câu hỏi như điểm đúng nỗi âm ức của Hạ Đoan, nàng nói :

- Công việc biên tập cũng còn mới mẻ so với em, anh Nguyễn, chị Hương, chị Vân, ai cũng giúp em. Nhưng anh Vũ thì...

Mỹ Hạnh hỏi sấn tới :

- Anh ấy làm sao hả ?
- Khó với em quá, lại hay lớn tiếng nữa. Hình như ở nhà vợ con anh chộc tức điều gì, vào phòng là nổi nóng với em.

Mỹ Hạnh trở mắt nhìn Hạ Đoan rồi bật cười to :

- Vợ đâu mà vợ. Trưởng phòng tui mình là "lính phòng không" đó.

Hạ Đoan ngớ ra nhìn Hạnh :

- Vậy sao khó quá vậy ? Lần đầu tiên em gặp anh đùa giỡn dữ lắm mà.
- Lần nào ?

Hạ Đoan giật mình, nhận ra mình lỡ lời. Nàng khóa lấp thật nhanh :

- Thì hôm em tới trình diện đó, anh nói anh là trợ lý cho trưởng phòng.

Nhắc đến đây, Mỹ Hạnh lại cười to :

- Đúng là cuộc hội ngộ giữa em và anh Vũ đáng nhớ thật. Ghi vào nhật ký đi nhé.

Hạ Đoan hừ nhẹ. Giá mà Mỹ Hạnh biết chuyện nàng gặp Khiết Vũ lần đầu tiên ở đám cưới, anh ta không những tía lia mở miệng mà còn tưởng nàng thất tình đến nỗi định nhảy sông tự tử, chắc lúc ấy Mỹ Hạnh sẽ ôm bụng mà cười.

Chợt có tiếng xe honda chạy vào, Mỹ Hạnh hờ hờ đứng lên :

- Anh Hai của chị về đó.

Rồi như trẻ con, Mỹ Hạnh kéo tay Tường Khanh vào nhà. Hạ Đoan nghe tiếng cầu nhàu :

- Con nhỏ này ! Làm cái giống gì kỳ lạ vậy ? Tao thiếu nợ mày chắc.

Tường Khanh chợt khựng lại, trước mặt anh là một cô gái mặt thon thả, mũi cao, mắt to đang tùm tùm cười, khuôn mặt cô bé không chút son phấn mà vẫn xinh đẹp lạ.

- Xin chào ! - Tường Khanh ngập ngừng.

- Bạn em, Hạ Đoan - Quay sang Hạ Đoan, Mỹ Hạnh nói tiếp - Còn đây là anh Tường Khanh, anh Hai của chị đó.

Tường Khanh cảm thấy bối rối. Đôi mắt của Hạ Đoan trong veo.

- Hạ Đoan ! Hình như mới đến làm việc phải không ?
- Dạ, nhưng sao anh biết ?

Tường Khánh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hạ Đoan.

- Vì bạn bè của Mỹ Hạnh đến đây thường lắm. Anh đều biết mặt.

Nheo mắt tinh nghịch, Mỹ Hạnh liền thoảng :

- Trong số đó, anh Hai chẳng kén được cô nào hết, Hạ Đoan à.

Nhận ra cái nháy mắt tinh nghịch của em gái, Tường Khánh đâm lúng túng.

- Vì em làm sao nên các cô mới sợ anh đó chứ.

Mỹ Hạnh vờ kêu lên :

- Ôi ! Oan cho em chưa. Em gái anh hết lòng giúp anh se tơ kết tóc, chẳng qua là duyên số anh chưa tới đó thôi.

Nhìn hai anh em Mỹ Hạnh trò chuyện, Hạ Đoan cảm thấy cũng vui vui.

Tường Khánh quay sang Hạ Đoan, nói như mắng vồn :

- Ở nhà nó ăn hiếp anh lắm đó Hạ Đoan, anh đang tìm người quản lý nó cho rồi.

Mỹ Hạnh la oai oái :

- Trời ơi ! Làm ơn giờ mắc oán nữa nè, Hạ Đoan.

Cả ba cùng cười nói thật vui. Tối đó, nể lời hai anh em Hạnh, Hạ Đoan ở lại dùng cơm. Sau đó, Tường Khánh đưa Hạ Đoan về khu tập thể của tòa soạn.

Khi nàng bước vào thì vừa thoảng thấy bóng Vũ đứng ở cửa sổ. Anh quăng mạnh tàn thuốc đang cháy đỏ ra ngoài sân, một cử chỉ nóng nảy như đang bức bối điều gì.

Khi Hạ Đoan về phòng chuẩn bị ngủ thì nghe tiếng gõ cửa. Vồn sợ ma, Hạ Đoan đứng bên cửa, hỏi :

- Ai vậy ?

- Anh đây. Vũ đây.

Thoảng phân vân, nhưng cuối cùng Hạ Đoan cũng mở cửa. Vũ đứng bên ngoài có vẻ quan tâm.

- Hồi chiều anh có tìm Đoan rủ ăn cơm, nhưng Đoan mất tiêu.

Một cách kiểm tra hay sao đây ? Hạ Đoan dè dặt đáp.

- Đoan đi chợ, tình cờ gặp chị Mỹ Hạnh. Chị ấy rủ về nhà chơi rồi ăn cơm luôn.

Khiết Vũ đưa mắt nhìn vào trong, thấy vậy, Đoan né qua một bên tránh lối.

- Mời anh vào chơi.

Vũ chậm rãi bước vào rồi nhận xét :

- Căn phòng này hơi tối đó Hạ Đoan, nếu thấy không quen, Đoan cứ nói anh sẽ xin phòng khác.

Bỗng dưng thấy Vũ nhiệt tình, Đoan cười về mừng :

- Cám ơn anh, nhưng đối với Hạ Đoan thế này là được rồi anh. Mà anh Vũ này, trước đây ai đã ở phòng này vậy ?

- Một cô gái. Nhưng bây giờ cô ấy đã đi xa rồi.

Hạ Đoan không trông thấy ánh mắt khác lạ của Khiết Vũ khi nhắc đến cô gái nào đó. Nàng quan tâm đến vấn đề khác :

- Anh cũng tự nấu ăn sao ?

- Không. Sáng, trưa, chiều đều ăn tiệm cả.

- Nhà tập thể, không có chị nuôi hả anh ?

- Chỉ vài người, cho nên ai cũng thích ăn tiệm.

Hạ Đoan vẫn băn khoăn :

Nhưng ăn tiệm hoài chán lắm.

- Riết rồi cũng quen mà. Với lại, tụi anh có chán cũng đành chịu biết sao. Hạ Đoan nảy ra ý nghĩ sẽ nấu cơm cho Vũ ăn. Nhưng nàng vừa kịp suy tính lại. Làm như vậy có thể người ta sẽ nghĩ nàng lấy lòng cấp trên.

- À, Đoan này. Nhà anh ở đầu dãy có chuyện gì cần cứ gõ cửa nhé.

Hạ Đoan tủm tỉm cười :

- Chuyện gì là chuyện gì ạ ?

- Thí dụ như đau bụng, nhức đầu, hay kẻ trộm đột nhập vào nhà chẳng hạn.

Hạ Đoan dáo dác nhìn :

- Anh nói gì mà ghê vậy ? Kẻ trộm nào dám vào đây ?

- Tại Đoan chưa hiểu hết đó thôi. Dãy nhà mình ở có con hẻm rất hẹp, thông ra đường. Anh đề nghị xây tường bịt kín, nhưng cơ quan chƯa chịu làm.

- Vì sao vậy anh ?

- Anh cũng không biết nữa. Có thể vì trong số người ở tập thể, có hai gia đình trước đây là nhân viên của tòa soạn mình, giờ họ nghỉ hưu. Cái ngõ ấy là dành cho những Tổng biên tập của chúng ta không nề xây kín.

- Vậy từ trước giờ ở đây, có mất cắp gì không anh ?

Khiết Vũ nhìn vào mắt Hạ Đoan như dò kiếm điều gì trong đó, anh đáp :

- Chỉ lật vật thôi. Nhưng cũng làm mọi người khó chịu.

Rồi Khiết Vũ đến xem xét cửa sổ, cửa ra vào, anh căn dặn :

- Tối ngủ nhớ cài cửa cẩn thận.

Vũ không ngờ những lời dặn dò của anh làm Hạ Đoan sợ. Nhưng trước mặt Vũ, nàng vẫn nói cứng.

- Anh yên tâm đi. Không có kẻ trộm nào đến đây đâu. Hơn nữa, sát phòng em là phòng của chị Vân mà. Có gì em sẽ gọi chị ấy.

- Ừm ! Nếu vậy thì anh yên tâm. Bây giờ anh về nhé. Chúc ngủ ngon.

- Chúc ngủ ngon - Hạ Đoan tiễn Vũ ra đến cửa và nhìn theo cho đến khi Vũ khuất bóng. Thật ra, anh cũng đâu đến nỗi đáng ghét nhỉ.

Có tiếng động lạ làm Hạ Đoan giật mình thức giấc. Tiếng gõ còm cộp đều đều vang lên giống như tiếng guốc đi qua đi lại trước phòng nàng. Ai mà đi giờ này nhỉ Hạ Đoan nằm im không dám nhúc nhích. Tiếng guốc vẫn như vậy, nhưng lát sau, Hạ Đoan lại nghe tiếng thùm thụp như có ai dẫm mạnh tay vào tường. Lấy hết can đảm, Hạ Đoan đưa tay ra xem đồng hồ. Mới gần hai giờ sáng thôi mà. Bất giác nàng cảm thấy lạnh lạnh.

Một ý nghĩ khủng khiếp chợt hiện lên trong đầu. Chẳng phải Vũ đã cảnh báo nàng coi chừng có trộm hay sao ? Nhưng căn phòng nàng ở có gì đáng giá đâu chứ. Chẳng lẽ kẻ trộm rình thật sao ?

Hình như đánh dấm mãi cũng chán. Tiếng động nhỏ dần rồi mất hẳn. Hạ Đoan kéo mền trùm kín đầu.

Hai tay bịt lấy tai rồi cố nhắm mắt ngủ. Nàng nghĩ :

- Có lẽ phải xin anh Vũ đổi phòng thôi. Căn nhà ở đầu kia tuy gần dãy hộ gia đình ồn ào, nhưng có tiếng người cũng đỡ. Không như dãy này, căn phòng Hạ Đoan trọ trọ giữa khu nhà kho im im đóng kín.

Hạ Đoan hỏi hủ lên phòng làm việc. Sáng nay, nàng ngủ quên, chừng nhìn đồng hồ đã gần tám giờ. Mà hôm qua, nàng hứa sẽ giao bài sớm cho Vũ duyệt lần cuối.

Khi đến gần cửa phòng làm việc của Vũ, Hạ Đoan chợt khựng lại. Từ trong phòng một giọng núng nịu vang lên :

- Th....ô.... i, anh chờ em đi mới được.

Giọng Vũ chiều chuộng :

- Thôi được rồi. Nhưng vài hôm nữa đi, anh đang bận lắm.

- Chiều mai đi mà - Hạ Đoan nhận ra tiếng của Huyền, cô phóng viên trẻ luôn thân mật với Vũ.

- Thôi được rồi mà - Vũ nhẹ nhàng. Anh hứa.

- Rồi ha. Vậy em đi à.

- Ừm.

Hạ Đoan vội chuẩn bị tư thế để đi vào. Gặp nàng, Huyền cười tươi :

- Ủa ! Bộ ngủ mới dậy hả ?

Như bị điểm đúng huyệt, Hạ Đoan luống cuống :

- Ờ.... tại bận chút việc.

Huyền ngúng nguẩy chiếc giỏ trong tay rồi hân hoan bước đi. Bất giác, Đoan thờ dài. Có lẽ Huyền đang yêu. Và có thể người yêu cùng Huyền là Vũ. Một điều gì đó mệt mỏi lén nhẹ vào lòng nàng.

- Anh Vũ à ! Bài vở đây ạ.

Vũ ngẩng lên nhìn nàng một lúc rồi chỉ vào chiếc ghế đối diện, giọng lãnh đạm khác xa với giọng đã nói với Huyền khi nãy.

- Sao tới trễ vậy ?

Định kể cho Vũ nghe chuyện đêm qua, nhưng trước thái độ của chàng, Hạ Đoan chỉ đáp :

- Tối Đoan thức khuya nên sáng dậy trễ.

Vũ lừ mặt :

- Vậy thì tối hãy ngủ sớm đi. Công việc biên tập khác với phóng viên ở chỗ mình, không được thoải mái về giấc ngủ đó.

- Em biết rồi. Bây giờ em đi được chưa.

- Chờ chút - Vũ lật trang tin đầu tiên chăm chú xem.

Và kế tiếp là tờ thứ hai, Vũ dường như quên sự có mặt của nàng. Đoan để ý lúc làm việc, Vũ thường như vậy. Thế là nàng nhẹ nhàng đứng lên, bước nhẹ ra cửa.

Nhưng giọng của Vũ gọi giật nàng đứng lại :

- Em đâu vậy ?

- Dạ, em về phòng, lát nữa em trở lại.

Vũ đặt bản tin xuống, nghiêm nghị nhìn nàng :

- Tôi đã bảo cô ở lại kia mà.

Hạ Đoan không chịu thua :

- Nhưng anh đang xem, mà công việc đang chờ em ở bên.

Vũ trừng mắt :

- Ai bảo dậy trễ bây giờ lại than ? Lại đây đi !

Chưa bao giờ Hạ Đoan cảm thấy tức tởm như lúc này. Nước mắt có ứa ra, nhưng ngay lập tức Hạ Đoan tự dặn mình :

- Việc gì phải khóc chứ ? Người ta xem thường mình đó.

Thế là cố tạo ra vẻ dửng dưng, Hạ Đoan trở lại ghế ngồi. Nhưng nàng không vừa, rút từ trong chiếc bóp nhỏ ra cái kim bấm móng tay, Hạ Đoan bắt đầu tỉa tót.

- Cô làm gì vậy ? - Có lẽ tiếng bấm cóc cóc làm Vũ chú ý.

Hạ Đoan tung tung, mắt vẫn nhìn vào móng tay của mình.

- Thì anh đã thấy đó.

- Tôi đâu có kêu cô lên để cắt móng tay. Cô định giờ trò gì vậy ?

Đến đây thì Hạ Đoan không chịu nổi nữa, nàng đứng phắt dậy :

- Chứ tôi biết làm gì bây giờ ? Anh nói đi. Chẳng lẽ lại ngồi đây ngắm anh sao ?

Suýt chút nữa là Vũ đã bật cười, nhưng anh cố nén lại :

- Tại sao không xem lại những tờ tin tôi vừa duyệt để rút kinh nghiệm và có gì thắc mắc phải hỏi tôi ngay.

À, ra thế. Muốn mình cầu cạnh đây mà. Hạ Đoan cười nhạt :

- Lát nữa, tôi xem cũng được mà. Cần gì phải ngồi đây chờ anh.

Vũ lớn tiếng :

- Nhưng cô hãy nhìn đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ rồi. Mười giờ thì phải làm xong tất cả. Vậy mà còn ngồi đó cắt móng tay hả ? Chắc cô chọn làm nghề rồi.

Nghe đến đây, Hạ Đoan cảm thấy tự ái khủng khiếp. Nàng tức, môi run run :

- Rõ ràng là anh cố tình làm khó tôi.

Vũ đặc cây bút xuống bàn, nhìn Hạ Đoan, vì bức dọc chẳng kém gì nàng.

- Thôi được rồi, cô viết cho tôi tờ tự kiểm đi. Giờ giấc làm việc tôi đã sinh hoạt, nhắc nhở hết rồi đó, tự cô gây ra thì phải chịu thôi.

- Tôi đi được chưa ? - Hạ Đoan dửng dưng.

Không nhìn nàng, Vũ bộ lại phía cửa sổ.

- Cô đi đi !

Đến bây giờ, nước mắt Hạ Đoan mới chảy ra. Nàng đứng ngoài hành lang nức nở, đôi vai ngừng run lên.

Khiết Vũ đã ép nàng quá đổi.

Hạ Đoan không hay từ trong phòng, Khiết Vũ đang im lặng theo dõi nàng. Đôi mắt anh ám áp một cách khác thường ở phía sau nàng.

Bất ngờ, Hạ Đoan quay mặt về phía Vũ. Nàng cũng không hiểu vì sao như vậy. Và hai cái nhìn chạm nhau. Vũ thì thoáng chút bối rối. Còn Hạ Đoan, đôi mắt mờ lệ không giúp nàng nhận ra ánh mắt lạ lẫm nơi chàng.

Một ngày nặng nề trôi qua, Hạ Đoan cảm thấy mệt mỏi như đi bộ hàng mấy cây số. Nàng trở về phòng không buồn cơm nước.

Đến tối, nếu Nguyễn Nguyễn không đánh thức, có lẽ Hạ Đoan sẽ không chịu ra ngoài. Nàng nhận lời mời của Nguyễn ăn tối.

Còn Khiết Vũ, khi thấy Nguyễn chở Hạ Đoan ra khỏi cổng, anh sững người nhìn theo. Cô bé mới vào đây đã có người đưa đón rồi, bản lĩnh thật đó. Vũ nghĩ với một chút buồn lòng.

- Anh Vũ ơi !

Tiếng gọi của Mỹ Hạnh làm Vũ giật mình. Mỹ Hạnh nhanh nhẹn bước đến.

- Hạ Đoan đâu rồi anh ?

Vũ gượng gạo :

- Đi chơi rồi.

- Ủa, đi với ai ?

Biết Mỹ Hạnh đang có tình cảm với Nguyễn. Vũ không muốn nói, nhưng chàng nghĩ thấy khó nói đôi chuyện này.

- Với... Nguyễn đó Hạnh ạ.

Nụ cười trên môi Hạnh vụt tắt, nhưng nàng cố làm mặt tỉnh :

- Vậy là em đến trễ rồi.

- Mỹ Hạnh có muốn tìm họ không ?

Đưa mắt nhìn ra đường, Hạnh thở dài :

- Biết đâu mà tìm hả anh ?

Rồi đổi giọng sôi nổi, Hạnh hỏi :

- À, hồi sáng này Hạ Đoan đi làm trễ hả anh Vũ ?

- Ừm. Có chi không Hạnh ?

- Anh Nguyễn cũng đi trễ phải không ?

- Đâu có. Chỉ có Hạ Đoan và nhỏ Huyền thôi.

Cảm thấy ngại, Hạnh giải thích :

- Em cảm thấy lạ lắm. Từ lúc có mặt Hạ Đoan, mọi người hình như đã thay đổi nhiều.

Vũ cau mày, thắc mắc :

- Hạnh nói vậy là sao ?

Mỹ Hạnh tiến lên một bước về trâm ngâm khác thường :

- Anh Nguyễn thì hờn hờ ra mặt, còn anh thì cau gắt nổi nóng. Các chàng trai phòng phát hành thì cứ chăm chú nhìn mỗi khi Hạ Đoan ngang qua.

Vũ cười, anh hiểu Mỹ Hạnh đang ghen.

- Có thể lúc đầu người ta thích cái mới mẻ. Nhưng thời gian sau biết đâu mọi việc sẽ trở lại bình thường. Em đừng thất vọng về Nguyễn.

- Em đang thất vọng về Hạ Đoan. Em làm mai cô ta cho anh Tường Khánh. Nào ngờ....

- Thì Hạ Đoan đâu có gì. Có khi hò nhau đi ăn uống gì đó thôi.

- Phải, có thể như vậy. Nhưng Hạ Đoan có vẻ dễ dãi lắm.

Vũ tuy cũng hơi bức vì thấy Hạ Đoan thân nhiên đi chơi sau trận khóc như lúc buổi sáng, nhưng anh không cho rằng cô là người dễ dãi. Song hiện tại, trước vẻ giọng nói của Mỹ Hạnh, Vũ không nỡ bênh Hạ Đoan vì sợ Hạnh buồn. Anh chỉ nói :

- Đừng nghĩ ngợi lung tung không hay đâu Hạnh à. Về nhà nghỉ cho khỏe đi.

- Dạ.

Thế là Mỹ Hạnh đành lấy xe ra về. Lòng không cảm thấy nhẹ hơn chút nào.

Còn Khiết Vũ thì trở về phòng mở tivi. Tin thời sự trôi qua nhanh, chàng cảm thấy mình buồn một cách kỳ lạ. Vũ ngồi vào bàn giờ sở ra. Một mảnh giấy rơi ra làm Vũ nhớ. Đây là bản kiểm điểm của Hạ Đoan trưa nay. Vũ nhận mà không thèm xem. Trang viết của Hạ Đoan không khác chi tính cách của nàng.

Tôi nhận khuyết điểm vì ngủ quên, nên tới phòng làm việc quá giờ. Tôi nhận khuyết điểm vì không biết cách làm cấp trên vừa lòng. Và tôi nhận khuyết điểm vì quá thành thật, tôi không khôn ngoan để viện ra một lý do để cấp trên tin mà không thể trách tôi nửa lời".

- Hừm ! Cô bé này đâu có vừa.

Vũ vừa bức tức, vừa cảm thấy cá tính của Hạ Đoan cũng thật lạ và thú vị.

Xếp bản tự kiểm của Hạ Đoan vào sổ tay, Khiết Vũ chợt nghe lòng mình xao xuyến một cách kỳ lạ. Sẽ không ai dễ dàng chinh phục được Hạ Đoan. Vũ tin chắc như vậy. Ngay cả Nguyễn nữa, Nguyễn làm sao qua được chàng. Khiết Vũ nghĩ về điều đó với một chút ngạo nghễ.

Mỹ Hạnh tựa người vào hành lang trước cửa phòng nhìn xuống sân. Hạ Đoan đang khoan thai bước đến phía cầu thang. Dưới ánh nắng ban mai, chiếc áo màu vàng chanh của nàng góp phần làm cho nước da Hạ Đoan mơn mơn xinh tươi hơn. Đôi lúc, Mỹ Hạnh cảm thấy ghen ghét trước vẻ đẹp tự nhiên của cô bạn chung phòng dù Hạ Đoan vẫn tỏ ra thân thiết vô tư với nàng.

Định lánh mặt, nhưng sự tò mò đã níu chân Hạnh lại. Lấy vẻ tự nhiên, Hạnh tươi cười :

- Hôm nay sao đi sớm vậy Đoan ?

Liếc mắt vào phòng, thấy Khiết Vũ đang ngồi trước máy vi tính, Hạ Đoan cao giọng.

- Đi trễ bị làm kiểm điểm chị Oi.

Biết Hạ Đoan đang chọc Khiết Vũ ra miệng, Hạnh cười :

- Đẹp như Hạ Đoan, cũng làm tự kiểm nữa sao ? Chắc phải tìm người bệnh vực thôi.

- Ai có thể tốt bụng bệnh vực giúp em hờ chị ?

Biết rồi mà còn giờ vờ ngây thơ nữa ư ? Mỹ Hạnh khó chịu nghĩ trong lòng. Nhưng bề ngoài cô vẫn tươi cười.

Nguyễn đó. Chắc chiều qua, Đoan đã tâm sự hết với anh rồi phải không ?

- Tụi em rủ nhau đi ăn rồi lang thang ngoài phố thôi mà chị. Có còn nói gì với nhau nữa đâu.

Mỹ Hạnh tìm kiếm trong mắt Hạ Đoan sự thành thật trong câu nói. Cô đang ghen nên có thể dễ dàng nghi ngờ.

- Thật chứ ?

- Thật mà. Không tin chị cứ hỏi anh ấy.

Mỹ Hạnh mừng thầm trong lòng. Chắc là Hạ Đoan nói đúng, cô cũng đã từng với anh em đồng nghiệp đi ăn sáng, uống cà phê, có khi rủ nhau đi karaoke nữa, mà cuối cùng đâu có chuyện gì xảy ra đâu.

Nhưng Mỹ Hạnh muốn thăm dò lần nữa.

- Chị thấy anh Nguyễn chú ý đến em đó.

Thật ra, Hạ Đoan chỉ xem Nguyễn như anh trai mà thôi. Và cô biết Mỹ Hạnh đang rất quan tâm tới anh ấy. Vì vậy cô muốn cho Mỹ Hạnh yên tâm nên nói :

- Chị Hạnh à ! Anh Nguyễn rất tốt với em và chỉ xem em như em gái vậy. Còn em thì cũng xem anh ấy như anh trai.

Nghe đến đây thì Mỹ Hạnh mới thở phào nhẹ nhõm. cô tỏ ra quan tâm tới Hạ Đoan.

- Sao mặt em bơ phờ vậy ? Tối qua không ngủ hả ?

Hạ Đoan dụi mắt, chống chế :

- Đâu có chị.

Mỹ Hạnh đi vòng vòng ngắm nghía Hạ Đoan :

- Em hóc hác thật đó Hạ Đoan. Bộ ngủ không được hả ? Cứ nói thật cho chị biết đi mà.

Thấy Mỹ Hạnh lo lắng cho mình. Hạ Đoan kéo tay Hạnh đi xa một chút rồi nói nhỏ :

- Mấy ngày nay, cứ khuya khuya là có tiếng chân đi trước cửa phòng em, không biết kẻ trộm hay là ma nữa. Em sợ quá ngủ không được.

- Thì ra là vậy - Mỹ Hạnh bật cười - Ở đây làm gì có ma chứ. Chắc là mấy đứa trẻ lang thang đó thôi.

- Thật hả chị ? - Hạ Đoan thở hết ra - Vậy mà em sợ muốn chết.

- Bộ anh Khiết Vũ không nói với em chuyện đó sao ?

Hạ Đoan xịu mặt :

- Mấy ngày nay, em với anh ấy như mặt trăng với mặt trời vậy. Có nói chuyện gì đâu.

Vừa lúc ấy, Nguyễn đi tới. Anh vui vẻ nhìn và nói với Hạ Đoan :

- Chà ! Hôm nay rút kinh nghiệm đi sớm phải không ?

Nụ cười trên môi Mỹ Hạnh chợt tắt. Rõ ràng Nguyễn có vẻ quan tâm đến Hạ Đoan nhiều hơn nàng.

Hạ Đoan cảm nhận được thái độ của Hạnh, nên hướng Nguyễn về phía Mỹ Hạnh :

- Chị Hạnh còn đi sớm hơn cả em nữa đó.

Nguyễn cười :

- Chuyện đó anh thấy cũng lạ. Chắc có tin gì muốn thông báo đây.

Vì còn giận Nguyễn, nên Mỹ Hạnh không hưởng ứng câu nói vui của chàng. Cô quay người định lách đi, nào ngờ Hạ Đoan vô tư nắm tay cô kéo lại :

- Đứng đây nói chuyện cho vui chị à. Còn sớm lắm đó.

Mỹ Hạnh gỡ tay Hạ Đoan, giọng hờn mát :

- Để mình vào cho hai người tự do trò chuyện.

Nguyễn biết Mỹ Hạnh đang bực tức vì ai, nhưng anh phớt lờ. Còn Hạ Đoan thì vẫn vô tư.

- Ba người chắc sẽ có nhiều chuyện để nói hơn, phải không anh Nguyễn ?

Nguyễn lịch sự gãi đầu :

- Hạ Đoan nói đúng đó. Hay là mấy anh em mình ra căng tin uống cà phê đi. Khiết Vũ ơi !

Mỹ Hạnh liếc Nguyễn, mắt sắc như dao nhưng một lần nữa Nguyễn lại lờ đi. Trái tim anh mách bảo người mà anh hay nghĩ đến bây giờ không phải là Hạnh.

- Để ngày mai đi anh Nguyễn à. Bây giờ thì không còn đủ thời gian để uống cà phê đâu - Hạ Đoan vội lên tiếng khi nghe Nguyễn vội Vũ.

Từ này giờ, Khiết Vũ cũng rất muốn ra ngoài, nhưng vẫn còn ngại, giờ thì chàng bước ra.

- Có chuyện gì mà bàn bạc sôi nổi vậy ?

Hạ Đoan lách người vào trong phòng sau khi nói nhỏ với Mỹ Hạnh.

- Ý em còn một ít công chuyện mà từ nãy giờ quên mất.

Đoán ra ý nghĩ của Đoan, Mỹ Hạnh cũng vội theo sau. Chỉ còn lại hai người đàn ông đang ngờ ngàng nhìn nhau.

Cuối cùng Khiết Vũ bật cười :

- Các nàng... sợ tôi như cộp đầy.

- Vậy thì ông phải đổi tính đi. Không khéo sẽ trở thành người cô đơn đó.

Vũ nhún vai :

- Sự việc không đến nỗi bi quan như vậy đâu. Tôi tin có một ngày vận may sẽ đến với tôi.

- Vận may à ? - Nguyễn lộ vẻ thắc mắc.

- Ai sẽ mang vận may đến ?

Vũ hất mặt vào trong phòng :

- Thì đó...

Nguyễn cắc cớ :

- Vân, Hương, Hạnh hay Hạ Đoan ?

Vũ cười bí mật :

- Rồi cậu sẽ biết thôi.

Cách nói của Vũ làm Nguyễn đâm lo. Chẳng lẽ Vũ cũng như anh đang mất ăn kém ngủ vì Hạ Đoan ? Ô, không đâu. Nguyễn lại nghĩ, rõ ràng hai người như mặt trời mặt trăng mà. Như vậy là anh vẫn có quyền hy vọng.

Thời gian trôi qua, thấm thoát àm Hạ Đoan đã làm việc tại đây được ba tháng. Thỉnh thoảng nàng vẫn đụng chạm với Khiết Vũ nhưng lần này Hạ Đoan khôn ngoan hơn. Nàng điềm tĩnh trình bày quan điểm của mình và Vũ luôn chăm chú lắng nghe. Hạ Đoan dần hiểu ra Vũ không phải là người bảo thủ. Tuy nhiên, ở Vũ có một tính cách chấp khí xử lý mỗi quan hệ với mọi người. Bất gặp một nhược điểm của ai đó, anh có thể qui đó là bản chất nếu không được nghe chính người đó trình bày rõ ràng sự việc. Vì vậy, những người có điều kiện tiếp xúc nhiều với Vũ thì dễ được thông cảm hơn. Để tránh phiền phức cho chính mình, Hạ Đoan đã tập kiềm chế để bình tĩnh trình bày mọi vướng mắc nếu có.

Hôm nay, khi vừa về phòng, Hạ Đoan nhận được một phong thư lạ. Phong thư không được viết tay mà bằng vi tính.

Hạ Đoan thân nhiên mở ra đọc :

"Hạ Đoan thân ái !

Cô sẽ không bao giờ ngờ cô có bức thư lạ lòng này, bức thư của một gã si tình. Hấn không dám đối diện để nói tiếng yêu em. Thế là đành mượn lá thư này.

Anh là một người rất quen và cũng rất lạ. Có thể em hiểu rõ về anh, nhưng cũng có thể em không hiểu gì cả. Anh sống và hành động theo suy nghĩ của mình. Có người thông cảm, có người không. Ngay cả em, có khi em cảm thấy ghét anh.... Nếu điều đó thật sự xảy ra, anh sẽ rất buồn. Nhưng anh không thể sống khác những qui tắc của chính mình. Ba mẹ anh đã không còn để bảo ban, nhắc nhở anh. Anh luôn có trong người bản năng tự vệ. Chính vì thế, đôi lúc anh rất vô đoan, cố chấp.

Anh có rất nhiều tính xấu, nhưng một điều anh biết rất rõ : Trái tim anh hoàn toàn bị em chinh phục. Đôi lúc anh tự hỏi, em còn trẻ thế, mới làm nghề chẳng được bao lâu, nhưng lại có sự chững chạc, từng trải như vậy. Em đã chinh phục anh ngay từ buổi đầu gặp mặt. Chắc là em có duyên nợ với anh từ lâu đời. Hãy yên tâm đi Hạ Đoan. Em không cô đơn, lúc nào anh cũng dõi mắt theo em, bảo vệ lo lắng cho em dù em chưa bao giờ biết.

Tình yêu này em sẽ viết vào một ngày không xa nữa, vào một ngày đẹp trời, một thời điểm thích hợp. Yêu em và nhớ em nhiều lắm".

Lá thư không có chữ ký, Hạ Đoan đọc xong không khỏi bàng hoàng, ngẩn ngơ. Một gã si tình lạ đời. Hấn là ai mà lại hành động lạ đời như vậy ?

Lá thư viết không đến nỗi dở, anh ta phải là người có học hành đàng hoàng.

Hạ Đoan cố hình dung ra kẻ si tình. Ai mà bảo là "lúc nào cũng dõi mắt theo em, bảo vệ, lo lắng cho em, dù em chưa bao giờ biết". Người đó hẳn phải ở gần nàng, lại biết sử dụng vi tính. Thôi chắc là người trong phòng biên tập rồi. Nhưng là ai ? Nguyễn, Vũ, Hải, Nam... hay còn ai ? Nguyễn thì lúc nào cũng tỏ ra chiều chuộng nàng và có rất nhiều cơ hội phải nói thật, cần gì phải mượn lá thư ? Còn Hải và Nam, hai anh chàng đã có người yêu rồi. Còn Khiết Vũ thì không rồi, anh ta khó như ông cụ vậy, luôn chờ nàng sơ hở để bắt bẻ.

- Nhưng nếu không là Vũ thì con ai nữa. Cứ thỉnh thoảng mình lại bắt gặp cái nhìn của anh ấy. Cái nhìn nồng ấm rất lạ.

Chỉ có thể là Khiết Vũ thôi. Hạ Đoan nghĩ vậy và thấy lòng nao nao một cách kỳ lạ.

Nàng lên giường cố dỗ giấc ngủ. Biết đâu trong mơ, nàng chẳng gặp ai đó.

Sáng nay, Khiết Vũ đến cơ quan thật sớm. Chàng muốn xem phản ứng của Hạ Đoan ra sao khi đọc xong lá thư.

Căn phòng vắng lặng, chàng không biết làm gì hơn là sắp xếp đồ đạc gọn gàng để lấp đầy khoảng thời gian chờ đợi. Chàng đến quá sớm rồi.

Khiết Vũ bước ra hành lang hóng gió. Trong phòng chẳng còn sổ bài vở nào để cho chàng biên tập lại. Mọi người đã lần lượt vào và cuối cùng chiếc áo vàng cũng xuất hiện. Hạ Đoan tay cầm bìa sơm tên bài, đang ung dung bước vào.

Thanh Huyền ới ới gọi Vũ từ xa :

- Anh Vũ ơi, anh Vũ !

Mặt Vũ sa sầm :

- Nhỏ này ! Gọi gì mà như lửa cháy vậy ?

Thanh Huyền cười hì hì :

- Có chuyện gì mới gọi được anh hả, khó quá vậy ?

Muốn được sớm gặp Hạ Đoan, nên Vũ cười cầu hòa. Chàng vừa đi vào phòng vừa hỏi :

- Thôi, đừng bắt lỗi anh nữa. Có chuyện gì không ?

- Có gì đâu. Hôm nay bắt trước người ta xem tâm trạng anh thế nào ? Sao, anh có đang thấy khó chịu, căng thẳng gì không ?

- Huyền ngồi xuống ghé đối diện Vũ.

Vũ nghiêng mặt :

- Em nói chuyện gì vậy ? Bộ anh có vấn đề sao ?

Thanh Huyền gật gù :

- Có em mới đến chứ.

- Thì nói đi. Anh.... còn nhiều chuyện phải làm nữa. Có chuyện gì mà em hạ cổ đến đây vậy ?

- Mọi người bàn bạc vì xầm rằng bây giờ anh đổi tính.

Khiết Vũ tròn mắt :

- Anh thay đổi ư ?

Thanh Huyền bật tay đánh "tróc" như con trai.

- Đúng vậy. Ngày trước anh luôn vui vẻ, lạc quan và xử lý công việc có lý có tình. Tự dưng bây giờ anh nguyên tắc phát ớn luôn.

- Anh nguyên tắc hả ? Với ai ?

- Hạ Đoan chứ ai - Huyền thẳng thừng - Người ta mới vào làm, anh cần phải dẫn dắt, chỉ bảo. Chứ chuyện gì cũng vỗ bàn lớn tiếng, không ổn rồi.

Hiểu rõ chuyện, Khiết Vũ thở phào :

- Tưởng chuyện gì quan trọng, thì ra là chuyện ấy.

Huyền tròn mắt :

- Chuyện ấy mà anh cho là không quan trọng ư ?

- Ừm. Theo anh là như vậy.

Huyền giậm chân, giọng tức tối :

- Trời đất ! Tới bây giờ mà anh còn nghĩ đơn giản như vậy hả ? Ở đây, ai cũng nói rằng anh cố tình bắt chẹt Hạ Đoan. Người ta mới ra trường, vậy mà làm được việc. Anh không nâng đỡ mà còn nghiêm khắc quá. May là Hạ Đoan cũng có bản lĩnh nên ở lại.

- Anh thấy chuyện đó đâu đến mức nghiêm trọng - Vũ liên tưởng giờ Hạ Đoan đã ngồi ở phòng làm việc.

Huyền tròn mắt :

- Sao không nghiêm trọng ? Nếu là em, em đã chán nản, có khi bỏ nghề vì bất mãn đó.

- Là vì em quá nghĩ đó thôi.

- Ai cũng nghĩ như em. Người ta không muốn nói vì anh là lãnh đạo. Anh không hỏi, không thăm dò ý kiến thì họ đâu cần nói ra. Còn em thì khác, em không để anh bị người ta bêu rêu đâu.

Vũ vờ rùng mình :

- Em nói gì nghe phát hoảng. Thôi được rồi, anh sẽ suy nghĩ về chuyện này.

Thấy cuộc nói chuyện bước đầu có kết quả, Huyền hài lòng đứng lên :

- Vậy mới được chứ.

Nhưng cô bé ngạc nhiên nhìn vai áo Vũ :

- Ủa, sao vai áo anh bụi không vậy ?

Vũ nhìn xuống, một lớp bụi vàng phủ trên vai áo trái của anh.

- Hồi nãy, anh có sắp xếp lại mớ giấy tờ.

Vũ đứng lên phủi bụi, Huyền bước lại gần anh :

- Để em nào...

Cô thân ái phủi lớp bụi trên vai và lưng Vũ. Bỗng cô kêu lên :

- A ! Bụi vào mắt em rồi.

- Con nhỏ này thật rắc rối - Vũ cầu nhàu, nhưng về quan tâm - Đưa đây anh xem.

Huyền nhắm tít mắt lại :

- Anh thổi cho em đi.

Vũ vội vàng đến gần và thổi bụi cho Huyền. Ngay lúc ấy, Hạ Đoan bước vào, cảnh tượng thân mật đập vào mắt nàng, tim Hạ Đoan bỗng thành thích và buồn lan ra.

Nhưng rất nhanh, nàng thản nhiên nói sau khi đặt bìa somi tin bài trên bàn của Vũ :

- Anh Vũ xem nha.

Rồi nàng quay bước đi thẳng. Và khi ngồi vào bàn làm việc, Hạ Đoan cảm thấy nỗi thất vọng dâng tràn.

Vì sao vậy ? Chẳng lẽ Khiết Vũ quan trọng với nàng đến như vậy sao ?

Thì ra Vũ cũng đã có người yêu. Rõ ràng nàng đã nghe vài lần cuộc trò chuyện giữa hai người. Vũ luôn êm ái, nhẹ nhàng với Huyền.

Suốt buổi làm việc hôm đó, Hạ Đoan cảm thấy nặng nề. Còn Vũ, chàng làm việc mà như ngồi trên lửa, chàng cố làm cho xong để gọi Hạ Đoan lên lấy, mục đích để gặp mặt nàng.

- Alô. Cho anh gặp Hạ Đoan đi.

- Hạ Đoan xin về sớm rồi anh Vũ.

Giọng của Vân trong điện thoại.

- Ủa, sao vậy ?

- Bị đau đầu đó anh Vũ. Có chuyện gì của Hạ Đoan để Vân làm cho.

- Ừm. Vân mang cái này qua phòng của tổng biên tập giùm anh.

Xong việc, Khiết Vũ đến gọi cửa phòng Hạ Đoan. Tim anh đập rộn ràng :

Cửa mở, Hạ Đoan xuất hiện trong bộ đồ ở nhà màu trắng tinh khiết. Đôi mắt nàng lộ vẻ mệt mỏi.

Vũ lách người vào không cần đợi mời, giọng chàng lo lắng :

- Em sao vậy ?

Hạ Đoan gượng gạo cười :

- Em, hơi đau đầu một chút.

Vũ tự nhiên sờ tay vào trán nàng, nói :

- Em bị sốt rồi. Anh đưa em đi khám bệnh nha.

Nhớ lại cử chỉ thân mật của Vũ và Huyền sáng nay, Hạ Đoan lắc đầu :

- Cám ơn. Em chỉ cần nghỉ một chút là hết thôi.

Vũ vẫn ái ngại :

- Đừng chủ quan như vậy, Hạ Đoan à. Rủi có chuyện gì, thì không hay đâu.

Hạ Đoan ngồi xuống trên giường. Còn Vũ, chàng ngồi trên bàn viết, vẻ ngang tàng :

- Sao em nhìn anh lạ vậy ?

Hạ Đoan cười buồn :

- Tôi cảm thấy có nhiều chuyện lạ lùng.

- Thí dụ như chuyện gì vậy ?

Hạ Đoan đưa mắt nhìn ra cửa sổ, có lẽ là người lãnh đạo trực tiếp nên Vũ quan tâm đến nàng. Chứ thực ra, Vũ đã dành sự chăm sóc đặc biệt cho người khác rồi.

Nghĩ vậy, Hạ Đoan không muốn nói về chuyện bức thư tình bí mật vì nàng nghĩ tác giả không phải là Vũ.

- Mà thôi, anh Vũ à. Anh đến đây thăm hỏi vậy là tốt rồi. Thật may cho Hạ Đoan.

- Hình như Hạ Đoan giận gì anh quá nguyên tắc phải không ?

Thấy Vũ nhún mình đề cập đến chuyện này, Hạ Đoan không khỏi ngạc nhiên :

- Thật ra.... anh cũng có lý của anh. Hạ Đoan là nhân viên đâu thể nói gì được.

- Sao lại nói như vậy. Mọi người chúng ta đều bình đẳng với nhau mà Hạ Đoan.

Vuốt ngược mái tóc trước trán ra phía sau, Hạ Đoan cười cay đắng :

- Nhiều lúc Đoan suy nghĩ hoài mà chẳng hiểu lý do chính xác vì sao anh lại khắc khe như vậy. Có khi vì chuyện tình cảm trước đây giữa Hạ Đoan và Trọng nên anh không thích chăng ?

Khiết Vũ sùng mắt nhìn Đoan. Ít nhiều gì cô bé cũng đã đề cập đến cái lý do mà anh chưa hề nói với ai.

- Hạ Đoan, quả thật chuyện ấy đã ám ảnh anh đấy. Anh muốn cho Đoan hiểu rằng tình cảm là tình cảm, còn công việc là công việc. Mỗi người cố gắng tự chủ và mạnh mẽ sống, không thể mỗi chút là đổ nước mắt.

Hạ Đoan ôm chiếc gối vào lòng, nhìn thẳng vào Khiết Vũ :

- Nhưng anh đã biết gì về chuyện giữa Hạ Đoan và anh Trọng ?

Vũ ngân ra một giây, rồi nói :

- Thi... đơn giản là hai người đã từng yêu nhau tha thiết. Cuối cùng thì Trọng cưới vợ và Hạ Đoan suýt nữa làm chuyện điên rồ.

Nghe đến đây, Hạ Đoan bật cười to :

- Anh mới là buồn cười. Không ngờ anh dễ tin vào nhìn nhận của mình như vậy. Hạ Đoan nói cho anh biết : Tình cảm của Hạ Đoan và Trọng chưa đến mức Đoan phải làm chuyện điên rồ đâu.

- Vậy hôm ấy....

- Hạ Đoan đánh rơi chiếc nón, định khò người xuống nhặt lấy...

Nhớ lại lúc ôm chặc Hạ Đoan trong tay, Vũ cảm nhận được thể nóng ấm mềm mại của nàng. Một cảm giác mà mỗi khi nghĩ đến Vũ luôn lâng lâng vui sướng.

Vẫn là giọng Hạ Đoan :

- Anh biết vì sao hôm đó Hạ Đoan luôn tỏ ra quạu quọ, cộc cằn hay không ? Khi ấy, Hạ Đoan tự trách mình có mắt mà như mù, tư dung lại tin những lời thề thốt yêu thương của một anh chàng bám của tầm thường.

Vừa nói xong, Hạ Đoan cũng tự thấy không nên nói về Trọng bằng một giọng điệu như vậy, nhất là trước mặt Vũ, nên nàng cười buồn.

- Cũng tại Hạ Đoan nữa. Có lẽ Hạ Đoan cũng chẳng ra sao.

- Đừng tự trách mình như vậy, lỗi là tại Trọng. Nhưng Hạ Đoan có yêu Trọng nhiều không ?

- Đó là tình yêu thời sinh viên, vừa hiền cũng vừa ngây thơ.

Vũ quan tâm đến mức độ mà Hạ Đoan đã trao tặng cho Trọng, nhưng chàng không biết phải nói sao. Có lẽ không đến mức nghiêm trọng. Nghĩ vậy, Vũ thấy vui vui :

- Bây giờ em đã quên anh ta chưa ?

- Quên thì chưa, nhưng tình yêu thì đã chết rồi.

Vũ muốn nói với Hạ Đoan một điều mà chàng đang ấp ủ. Nhưng rồi lại ngại ngùng.

Dẫu sao đây là lần đầu tiên chàng yêu. Mọi điều thật là mới mẻ. Vũ nhận ra mình cũng rất vụng về.

Sự im lặng làm cả hai cũng cảm thấy lúng túng, Khiết Vũ đứng lên, nói :

- Để anh mua cháo nóng cho Hạ Đoan ăn nghe.

Hạ Đoan lật đật kéo tay Vũ :

- Í ! Anh đừng làm vậy. Em đâu dám làm phiền.

Vũ đặt tay mình lên bàn tay Đoan rồi giữ lại ít lâu :

- Có lẽ Hạ Đoan chưa hiểu anh nhiều. Anh hy vọng là em sẽ không nhìn anh với ánh mắt xa lạ nữa.

Hạ Đoan nhón miệng cười :

- Đoan cũng cầu mong được như vậy.

- Xin chào - Nguyễn bước vào và khựng lại khi thấy hai người Vũ và Hạ Đoan đang nắm tay nhau - Tôi không làm phiền chứ ?

Đoan rút tay về, nhìn Nguyễn :

- Mời anh Nguyễn vào nhà chơi.

Nguyễn cười giả lả :

- Anh chỉ muốn tạt ngang xem em đã khỏe chưa thôi mà.

Đến đây, Vũ đỡ lời :

- Chỉ còn sốt nhẹ thôi Nguyễn à. Chắc lâu lâu định nhóng nhèo đó.

- Nguyễn nhìn Hạ Đoan, cười cười :

- Đó là đặc quyền của phụ nữ mà. Anh chẳng có được những giọt nước mắt ấy đâu.

- Cho nên bây giờ, tôi phải đi ngay đây - Vũ nói và bước ra cửa.

Nguyễn thắc mắc :

- Ông đi đâu ?

- Mua một tí gì cho Hạ Đoan ăn - Vũ nói nhỏ đủ cho Nguyễn nghe và đi thẳng. Nguyễn cũng ra về, mang theo trong lòng tâm sự chẳng được chia sẻ cùng ai.

MỸ HANH dán mắt vào tờ báo, nhưng chẳng nhớ được gì. Mấy hôm nay, Nguyễn chợt trở nên lạnh nhạt, xa lạ. Rõ ràng anh ấy đang tỏ ra quyến luyến Hạ Đoan. Bằng giác quan nhạy cảm của phụ nữ, Hạnh tin chắc như vậy.

Có tiếng xe dừng trước cổng, Hạnh nhìn ra và mừng rỡ khi thấy anh trai về.

- Làm gì trưa nay anh không về ?

cha mất mẹ. Cô Ba là người bảo bọc nuôi dưỡng anh. Vậy mà cuối cùng cô ấy cũng bỏ anh mà đi. Sau cái chết của cô ấy, anh buồn và chán đời khủng khiếp. Anh lang thang đây đó, anh phá phách như một anh chàng nửa tỉnh nửa say. Và anh gặp em. Cô gái với cái vẻ sầu muộn rất lạ. Chia tay em mà anh vẫn nhớ. Cho đến lúc em đột ngột xuất hiện, anh đã hân hoan nghĩ rằng : Chắc cô Ba đã dẫn dắt em về với anh. Hạ Đoan nhìn Vũ, trước mặt nàng là giọng nói, ánh mắt rất chân thành. Nàng không thấy một gợn nhỏ của sự dối trá. Nhưng tại sao như vậy ? Huyền ở đâu ?

- Nhưng.... anh đã yêu Huyền kia mà.

- Lại nói điên nữa rồi. Vũ bật cười - Có những chuyện em rất khờ.

Hạ Đoan tức tối cãi :

- Đoan không phải là người dễ bị gạt đâu.

Vũ cốc nhẹ vào đầu nàng.

- Tại sao em không nói cho mọi người nghe về chuyện anh đã yêu Huyền ?

- Chuyện của anh mắc mớ gì Đoan xen vào.

- Buồn cười là ở chỗ đó. Anh mà lại yêu Huyền, em gái của mình hay sao ?

Nghe đến đây, Hạ Đoan ngỡ mình nghe lầm :

- Anh nói sao ? Huyền là em gái anh hả ?

- Em bà con cô cậu ruột, người cô đã nuôi anh thay ba mẹ chính là mẹ của Huyền đó cô nương ạ.

Hạ Đoan tròn mắt nhìn Vũ :

- Vậy sao anh không nói cho em biết gì cả.

- Người ta thấy em không hỏi, nên nghĩ rằng em cũng biết.

- Còn anh nữa. Anh cố tình đùa giỡn, trêu chọc em.

Mắt Vũ ảm áp :

- Anh muốn dò xem em yêu anh cỡ nào.

- Ai nói là em yêu anh ?

Vũ ngẩn người nhưng rồi lại cười :

- Em đã tốn bao nhiêu là nước mắt, đã nổi cơn giận biết mấy lần, vậy mà bảo là không yêu anh. Phi lý thật đó.

- Đời này có rất nhiều chuyện phi lý. Nhưng nó vẫn tồn tại đó chứ.

Vũ nghiêng đầu ngắm Hạ Đoan :

- Chà ! Lý sự quá nhỉ. Vậy hãy kể cho anh nghe vài chuyện phi lý đi.

- Em không rảnh đâu. Em còn tức đây nè.

Vũ tỉnh bơ :

- Ở chỗ nào ?

Hạ Đoan ngơ ngác :

- Là sao chứ ?

- Chỗ tức đó.

Thấy Vũ chồm về phía mình, Hạ Đoan la cái :

- Anh đừng làm bậy à ghen.

- Anh đâu có dám làm bậy. Định làm thiệt thôi.

- Nham nhở quá đi, em không nói chuyện với anh nữa đâu.

Vũ tán thành :

- Anh cũng sẽ không nói nữa, chỉ hành động thôi.

Hạ Đoan lập tức đề phòng :

- Hôn em.

Nói là làm. Vũ chỉ cần choàng tay qua là Hạ Đoan đã ở trong lòng chàng. Những nụ hôn dài làm Hạ Đoan muốn ngẹt thở. Vũ đã mang đến cho nàng cảm giác tình yêu ngọt ngào mới lạ.

Bà Đạt lay gọi con gái :

Con gái gì mà ngủ trưa trời trưa trệt vậy ? Hạ Vân mua thức ăn sáng về rồi kìa. Mau dậy ăn đi con.

Hạ Đoan mở mắt, cả không gian đang sáng bừng lên. Mẹ nàng đang đứng cạnh cửa sổ vén tấm màn cửa lên cao :

- Mẹ ! - Hạ Đoan nhảy xuống giường đi chân trần đến bà cổ mẹ.

Bà Đạt cười, mắng yêu :

- Sắp có chồng rồi mà hư quá. Mai mốt có chồng, chắc mẹ phải nghe mắng vốn.

Hạ Đoan áp má trên vai mẹ, núng nịu :

- Con sẽ chọn người không còn mẹ cha. Lúc đó sẽ chẳng có ai mắng vốn đâu. Mẹ đừng lo.

- Hừm ! Con đâu được lựa chọn. Chuyện hôn nhân phải được ba mẹ đồng ý đó nghe.

Lúc nào cũng nghe ba mẹ nhắc nhở mãi câu nói này, Hạ Đoan dậm chân. Nàng lắng chuyện :

- Ba đâu mẹ ?

- Ông ấy lên vườn trái cây của chú Út rồi. Thôi, xuống ăn mau đi, chứ ở đó mà hỏi mãi.

Lát sau, Hạ Đoan xuống nhà. Vừa thấy nàng, nhỏ Hạ Vân đã triu trêu :

- Làm gì mà điệu phát ớn. Đợi chị đói muốn rã ruột.

Hạ Đoan cười hì hì :

- Eo ui ! Tội nghiệp chưa. Tối nay chị sẽ bù một giờ karaoke.

Mắt Hạ Vân sáng lên :

- Quân tử nhất ngôn à nha.

Hạ Đoan ngồi xuống cạnh em :

- Chị Hai em uy tín mà. Tin đi.

Rồi quay sang vào trong, Hạ Đoan ngân nga :

- Xin mời Lão Phật Gia.

Bà Đạt vừa chùi tay vào khăn, vừa bước ra, khuôn mặt bà bừng sáng :

- Con nhỏ này ! Có nó là òm tởi cả nhà.

- Hì hì. Chắc chắn rồi - Hạ Vân nói - Vì mỗi mình con thì đâu đủ âm lượng.

Cả nhà vừa ăn sáng, vừa trò chuyện đủ thứ. Hạ Đoan luôn thích cuộc họp mặt ở gia đình. Nhưng thỉnh thoảng thôi, nàng vẫn thích được tung tăng bay nhảy ở nơi khác. Hễ ở nhà lâu khoảng vài ngày là nàng muốn đi. Hạ Đoan thích làm ở xa là vì thế.

Sau bữa ăn, bà Đạt ngồi nói chuyện với các con gái :

- Công việc làm báo của con ra sao hở Đoan ?

Hạ Đoan kể về những ngày đầu tiên mới đến. Nàng nhắc tên rất nhiều người trong đó có một cái tên mà bà Đạt chú ý :

- Khiết Vũ là ai ? Nguyễn là ai ?

- Khiết Vũ là trưởng phòng của con. Còn Nguyễn là anh chàng phóng viên có tiếng ở tờ báo ạ.

- Hai anh chàng đó, có ai... thích con không ?

Hạ Vân nhanh nhẩu :

- Cả hai anh đều thích đó mẹ.

Bà Đạt trừng mắt :

- Nói bậy không. Nào, Hạ Đoan ! Trả lời mẹ đi.

- Dạ... hai anh ấy rất chừng chặc mẹ à - Hạ Đoan nghĩ là ba mẹ nàng không ưa chuyện quan hệ trai gái, nên không muốn nói thêm. Hình như người ta ai cũng có bạn hết rồi.

Mặt bà Đạt giãn ra :

- Con đi làm xa, mẹ rất lo cho con. Cuộc đời có nhiều cạm bẫy lắm, mình là con gái phải rất thận trọng con ạ.

- Mẹ Ơi ! Bài này mẹ giảng cho con nghe hàng trăm lần rồi.

Bà Đạt phật ý :

- Nhưng lúc nào cũng có giá trị hết con ạ.

Ý định kể cho mẹ nghe chuyện Khiết Vũ, Hạ Đoan không dám mở miệng. Thôi thì phải chờ thời gian chứ biết làm sao bây giờ. Ngay cả Hạ Vân, đứa em gái thân thiết, Hạ Đoan cũng giấu kín. Nàng rất sợ ba mẹ ngăn cấm chuyện yêu đương của nàng. Có lẽ ba mẹ vẫn cho nàng là đứa bé của ngày nào.

Chiều chủ nhật, Hạ Đoan trở lại nơi làm việc. Nàng cảm thấy nhớ Vũ kỳ lạ. Không biết anh có nhớ nàng hay không.

Ngang qua cửa phòng Vũ, Hạ Đoan thấy đã khóa kín. Khu nhà ở trông im lìm, quanh quẽ làm sao. Thế là nàng đành trở về phòng mở tivi xem cho đỡ buồn.

Đến khoảng hơn tám giờ tối, Vũ đột ngột xuất hiện ở cửa phòng, tóc tai, quần áo thật chỉnh tề.

Hạ Đoan giật mình ngồi dậy :

- Em xuống hồi nào vậy ?

- Từ chiều - Hạ Đoan vuốt lại mớ tóc - Còn anh, anh đi đâu mới về à ?

Vũ bước vào phòng và kéo ghế ngồi.

- Có một đoàn nghiên cứu khoa học đến đây làm việc. Chẳng có ai, nên anh đi cùng với họ.

Hạ Đoan lại bàn rót cho Vũ một cốc nước. Vũ uống một ngụm rồi nhìn nàng :

- Ba mẹ có khỏe không ?

- Cám ơn anh, khỏe ạ.

Vũ có vẻ hồi hộp :

- Vậy em có kể chuyện tụi mình cho ba mẹ nghe hay không ?

Thấy vẻ mặt hồi hộp của Vũ, Hạ Đoan cảm thấy thương chàng vô cùng, nhưng nàng không thể nói dối.

- Ba mẹ em khó khăn quá, luôn ngăn cấm việc em có người yêu.

- Vậy lúc em quen với Trọng, ba mẹ em cũng không biết sao ?

Hạ Đoan lắc đầu :

- Dạ không. Hơn nữa, em chưa định nói chuyện ấy với mẹ vì mối quan hệ ấy hơi hột lấm.

- Thật không ? - Vũ nhìn thẳng Hạ Đoan như muốn đo lường sự thật.

Giọng Hạ Đoan chắc nịch :

- Tụi em chỉ có nắm tay nhau và em chưa đồng ý cho anh ấy hôn nữa kia.

Môi Vũ chúm chím :

- Không nói dối anh chứ ?

Hạ Đoan giận dữ, quay mặt đi :

- Anh không tin thì thôi. Em ghét ai nghi ngờ lắm.

- Thôi được rồi - Vũ bước đến và quay mặt nàng về phía mình - Anh tin em rồi. Vui lên đi nào.

Rồi nụ cười cũng dần mở trên môi Hạ Đoan. Vũ sung sướng ôm siết lấy nàng, thầm thì :

- Anh nhớ em quá chừng, Hạ Đoan. Ý là chỉ xa nhau có hai ngày.

Hạ Đoan ngả đầu vào vai Vũ, cảm nhận được sự nhung nhớ của chính mình cũng chẳng kém gì anh.

- Em cũng vậy.

Hôn lên tóc nàng, Vũ nói nhẹ :

- Chúng mình cưới nhau đi em.

Hạ Đoan giật mình, Vũ đề nghị quá đột ngột với nàng.

- Anh nói thật chứ ?

Vũ ngạc nhiên :

- Sao em hỏi vậy ? Năm nay anh đã ngoài ba mươi rồi còn gì.

Còn Hạ Đoan thì hai bốn. Với cái tuổi này, thức tình nàng chưa muốn vướng bận chuyện chồng con.

Vũ nhìn nàng thúc giục :

- Sao hở Hạ Đoan ?

- Mọi việc đột ngột quá anh ạ. Anh hãy cho em suy nghĩ thêm nha anh.

Vũ buông Hạ Đoan ra, rút cho mình điều thuốc. Về tư lự của Vũ làm Đoan ái ngại. Nàng giải thích :

- Em muốn có thêm thời gian để thuyết phục ba mẹ. Với họ, em vẫn còn bé như cô học trò. Hình như ba mẹ chưa tin sự chọn lựa của em.

Rút một hơi thuốc dài, Vũ mới nói sau một lúc suy nghĩ :

- Vậy hãy đưa anh về thăm ba mẹ đi. Anh tin rằng sẽ làm ba mẹ em thích anh.

- Vâng, nếu anh muốn.

Nhận thấy Hạ Đoan không tỏ ra nhiệt tình, Khiết Vũ phật ý.

- Hay là có chuyện gì em còn phải bận khoăn nữa ?

- Anh Vũ à ! Em cũng yêu anh rất nhiều. Nhưng em nghĩ, thời gian yêu nhau còn ngắn quá.

Vũ cau mày, nhưng lại không nói gì. Anh hút hết điều thuốc rồi chờ Hạ Đoan đi ăn tối. Suốt thời gian còn lại, Vũ không hề nhắc lại chuyện đám cưới nữa.

Nguyễn lặng lẽ ngồi cả giờ trước máy vi tính. Đạo này, anh cảm thấy căng thẳng. Công việc nhiều khiến anh vắng mặt thường xuyên ở tòa soạn. Và hôm nay trở lại đây, anh đã thực sự tin chắc rằng Khiết Vũ và Hạ Đoan đã công khai mối quan hệ trước mọi người.

Một chút nuối tiếc khiến anh buồn bực, muốn lãng tránh tất cả.

Chợt một tiếng gọi khiến anh trở về với thực tại.

- Anh Nguyễn ơi !

Mỹ Hạnh xuất hiện và tiến về phía Nguyễn nàng lo lắng :

- Anh đã đánh xong bài giùm em chưa ?

- Xin lỗi. Từ nãy giờ, anh đau đầu quá - Nguyễn ngập ngừng nói dối.

Mỹ Hạnh lo lắng :

- Để em xuống y tá xin thuốc cho anh ghen.

Sự lo lắng của Mỹ Hạnh làm Nguyễn cảm động :

- Em tốt với anh quá, để lát nữa anh lấy thuốc cũng được.

Kéo ghế ngồi cạnh Nguyễn, Hạnh nhỏ nhẹ đề nghị :

- Nếu mệt thì về nghỉ hay đi đâu đó thư giãn một chút đi anh.

Lời đề nghị của Mỹ Hạnh cũng hợp lý quá. Nguyễn nghĩ, nhất là trong tâm trạng của anh lúc này.

Nguyễn đặt tay mình lên tay Hạnh :

- Hạnh đi với anh ghen ? Tụi mình đi ăn uống gì đó cũng được.

Hạnh tươi tắn hẳn lên :

Nhìn theo Hạnh ra ngoài, Nguyễn thở dài. Có lẽ anh sẽ chọn Hạnh. Cô gái đã âm thầm yêu anh từ lâu.

Còn anh thì cứ theo đuổi theo bóng hình nào đó. Ở Hạnh tuy không có gì đặc biệt, nhưng cô luôn quan tâm chăm sóc và lo lắng cho anh, bất kể anh có biết hay không.

Khiết Vũ nóng ruột cứ xem đồng hồ. Chàng đã đặt sẵn một phòng ăn rất lịch sự. Cạnh cửa sổ là vườn hoa vừa thoáng vừa thơm. Chùm đèn trong phòng đang toa? xuống ánh sáng ấm cúng.

- Cô bé này thật.

Ngày lúc ấy, Vũ giật mình nhìn ra. Hạ Đoan của chàng thật xinh đẹp trong chiếc đầm dài màu đen tuyền.

Tóc cô bé buộc cao trông thật trẻ trung, nhí nhảnh. Trên tay cầm món quà, Hạ Đoan tươi cười bước đến bên Vũ :

- Sinh nhật vui vẻ, anh Vũ.

Nhận món quà trên tay, Vũ cảm ơn rồi nghiêng má bảo nàng :

- Còn một món quà nữa.

Hạ Đoan cười khè, hôn lên má chàng.

Sau khi bảo Hạ Đoan chọn thực đơn, Vũ hỏi :

- Sao trễ vậy Hạ Đoan ? Anh tưởng phải mừng sinh nhật một mình rồi chứ.

- Em xin lỗi. Chị Vân có chút chuyện nhờ em làm. Vì vậy em nán lại một chút.

- Nãy giờ ngồi ở đây, anh cứ lo nghĩ đủ chuyện. Mai mốt, chắc anh phải đưa em đi cùng để khỏi lo lắng gì hết - Vũ có vẻ hờn mát.

Nghĩ là do Vũ quá lo lắng cho mình, Hạ Đoan cười hạnh phúc :

- Đàn ông ai lại đi giận phụ nữ chứ. Thôi, để lát nữa em đền cho anh.

- Đền gì ?

- Sẽ biết sau mà.

Khi món tôm luộc nước dừa mang lên, Khiết Vũ ân cần tách vỏ cho nàng vừa kể.

- Em biết không Hạ Đoan, những năm trước đây, anh chỉ đón sinh nhật một mình thôi.

Hạ Đoan ngạc nhiên :

- Khi ấy anh làm gì để mừng hờ anh ?

- Một chai rượu, một ít thức nhém, sau đó lăn đùng ra ngủ.

Một chút xót xa dấy trong lòng Hạ Đoan :

- Sao anh không gọi bạn bè ?

- Những năm trước nữa thì có. Tụi nó đến và chúc mừng nhiều lắm. Nhưng sau khi chia tay, anh cảm thấy buồn nhiều hơn.

- Tại sao hờ anh ?

- Tụi nó trở về nhà còn có ba mẹ. Còn anh thì lại thui thủi một mình. Những lần sau, tụi nó nhớ ngày nên nhắc anh mừng sinh nhật, anh đã bảo là không muốn mừng nữa. Vậy là tụi nó cũng kéo anh đi, say bi li.

Những người phục vụ mang thêm mấy món nữa. Khiết Vũ rót cho Hạ Đoan ly bia.

- Nào, uống mừng anh đi.

Hạ Đoan cười nhẹ :

- Vũ ơi ! Em không quen uống bia đâu. Nhưng hôm nay phá lệ, em chúc anh kể từ đây, những ngày sinh nhật của anh rất ấm áp, sau lúc mừng sinh nhật, anh sẽ còn có em.

Vũ choàng tay qua vai nàng, siết nhẹ :

- Cám ơn em, Hạ Đoan. Anh cũng mong như vậy. Em đừng để anh thất vọng nghe.

Dòng nước vừa nhạt vừa nồng nồng làm Hạ Đoan nhăn nhó. Thấy vậy, Vũ cười :

- Không sao đâu. Tối em sẽ ngủ ngon lắm.

Nhớ lại những tiếng động lạ hôm mới đến nhận việc vài hôm, Hạ Đoan kể cho Vũ nghe. Anh chợt cười phá lên :

- Đó là anh chứ đâu phải ai. Anh sợ có gì bất trắc cho em, nên mỗi khi giật mình thức dậy, anh đi một vòng đó chứ.

Hạ Đoan tròn mắt :

- Sao em nghe giống tiếng guốc mà ?

- Guốc đâu mà guốc, đó là đôi dép mủ đế cao của anh đó chứ.

Hiểu ra mọi chuyện, Hạ Đoan khúc khích cười :

- Vậy mà mấy hôm đó em sợ quá ngủ không được. sáng ngủ quên đi làm trễ, bị anh bắt làm kiểm điểm.

Nhớ lại những chuyện cũ, Khiết Vũ cười to :

- Nhưng tại sao em không nói rõ với anh. Anh đã bảo có gì thì báo cho anh biết mà.

- Lúc ấy, anh luôn làm mặt hình sự, em nói để làm gì ?

- Vậy những đêm sau đó ?

- Em lấy gòn nhét kín lỗ tai. Và em không nghe gì cả.

Nhìn người yêu với vẻ thú vị, Vũ nói :

- Em gan lì không ai bằng đó Hạ Đoan. Lúc nào em cũng sẵn sàng chống anh phải không ?

- Đâu hẳn vậy, em không muốn người ta coi thường mình.

- Anh đâu có coi thường, anh chỉ muốn xem cách mà em đã đối phó với anh.

Hạ Đoan nguyền Vũ :

- Vậy anh xem em giống như đối tượng nghiên cứu của anh vậy, có đúng không ?

Vũ bật cười khê :

- Thấy mặt em, ai tưởng ngày thơ là lắm to. Em đâu có thua Vân, hay Mỹ Hạnh.

- Về điểm gì ạ ?

- Sự chín chắn, cách giao tiếp.

- Là nhờ ngày xưa mới mười mấy tuổi em đã ra buôn bán phụ mẹ rồi.

- Bán gì ?

- Trái cây ạ. Lúc ấy cả nhà em vất vả lắm.

Vũ chợt trầm ngâm :

- Anh ao ước được vất vả cùng với ba mẹ mình, nhưng có được đâu.

Bao giờ cũng vậy, hễ nghe Khiết Vũ nói về gia đình một cách buồn buồn, Hạ Đoan lại nao nao thương anh.

- Anh Vũ ơi ! Hôm nay em cứ muốn hỏi anh về quãng đời tuổi thơ, nhưng em sợ gợi buồn. Bây giờ em nghĩ, em cần phải biết rõ chuyện ấy. Có khi em chia sẻ được cùng với anh đó Vũ à.

Uống một hơi đến cạn nửa ly bia, Vũ xa xăm :

- Trong ký ức của anh, hình ảnh của bố mẹ mờ nhạt lắm. Nghe đâu năm anh lên mười, mẹ và ba trên đường về thăm nội bị chết do tai nạn giao thông trên đường đèo. Thế là từ đó, cô anh mang anh về nuôi cho tới anh học xong đại học.

- Anh sống với cô có vui không ?

- Cô anh cũng nghèo. Dượng anh không khó lắm, nhưng có lẽ cuộc sống thiếu thốn trước đây là dượng ấy phải tính toán thêm mới đủ sức nuôi anh. Em biết không, suốt những năm học phổ thông, cứ một buổi đi làm, một buổi anh phải về theo dượng đi làm mướn kiếm sống. Và suốt thời gian đó, anh rất sợ dượng.

Nơi nào có dượng là anh lánh nơi khác.

Hạ Đoan xốn xang :

- Sao vậy anh ?

- Vì mỗi khi thấy anh lảng vảng là dượng rầy. Lúc nào anh cũng phải làm một việc gì đó.

- Vậy thời gian đâu anh học bài ?

- Gần như không có thời gian. Nhưng nhờ anh cũng sáng trí, nên nhớ bài giảng lâu.

Tối chỉ cần khoảng hơn hai giờ đồng hồ là anh có thể tạm vững tâm đến lớp.

Nghe Vũ kể về thời thơ ấu của mình, Hạ Đoan thấy thương anh vô cùng. Nàng luôn có một tuổi thơ hạnh phúc bên cha mẹ và em gái. Còn Vũ, anh thiếu thốn quá chừng. Có lẽ cuộc sống như vậy khiến cho đôi lúc anh trở nên khắc nghiệt, hoài nghi ?

Hai người về đến nhà thì trời đã nhá nhem tối. Ngay lập tức, Vũ bị Nguyễn và Hải kéo đi. Hạ Đoan cảm thấy vui vui trong lòng. Bên cạnh Vũ cũng còn những người bạn quý mến anh.

Đến khoảng chín giờ, Hạ Đoan chuẩn bị lên giường ngủ thì Vũ về tới. Mặt anh đỏ gay, hơi thở nồng mùi rượu, khiến Hạ Đoan nhăn mặt kêu lên :

- Ôi chao ơi ! Anh uống đâu mà nhiều vậy ?

- Chỉ có mấy ly thôi, anh đâu có say.

Hạ Đoan quay vào trong, vừa nói :

- Để em lấy khăn cho anh.

Vũ tựa lưng vào thành ghế, mắt lim dim. Tiệc mừng sinh nhật của anh do Nguyễn và Hải tổ chức làm cho chàng chệnh choáng.

Hạ Đoan lay nhẹ vai Vũ :

- Anh Vũ ơi ! Lau mặt đi.

Nhìn chiếc khăn ẩm đang bốc khói rồi nhìn Đoan, Vũ vùi vỉnh :

- Em lau cho anh đi.

Hạ Đoan ngáp ngừng một thoáng rồi nhẹ nhàng lau mặt cho Vũ. Chưa bao giờ nàng lau mặt cho một người đàn ông nên cứ chỉ vụng về, lúng túng. Vội lại, Vũ gần quá....

Có lẽ Vũ cũng có cảm nhận như nàng, chàng gỡ lấy chiếc khăn Đoan đang lau liệng lên bàn rồi ôm siết lấy nàng.

- Hạ Đoan à ! Anh không thể thiếu em được đâu.

Hạ Đoan dịu dàng :

- Em cũng vậy đó Vũ. Chừng nào anh xua đuổi, em mới rời xa anh.

- Làm sao anh có thể đuổi xua em chứ ? Em là mái ấm, là tất cả gia tài của anh.

Hạ Đoan sung sướng ngả đầu trên vai người yêu :

- Vũ ơi ! Em thương anh nhiều lắm.

Vũ cũng ôm ghì lấy nàng :

- Anh cũng vậy nữa, Hạ Đoan.

Họ lại quần quýt trao nhau những nụ hôn. Khiết Vũ nồng nàn hôn lên má lên môi. Nhận ra mùi hương con gái của nàng thật quyến rũ. Vũ ôm siết Hạ Đoan.

Nhưng Hạ Đoan là người tỉnh táo, dù sự rung động đang làm nàng như chệnh choáng men say.

- Vũ ơi, Vũ ! - Hạ Đoan né người sang một bên - Chúng ta không nên như vậy đâu anh, thời gian chúng ta còn dài mà.

Vũ ngăn người rồi buông Hạ Đoan ra. Anh vớ lấy chai nước ở trên bàn uống ừng ực. Nghĩ Vũ giận, Hạ Đoan im lặng nhìn chàng.

Dường như dòng nước mát làm Vũ bình tĩnh hơn. Chàng bước đến vỗ nhẹ trên vai Đoan :

Anh xin lỗi Hạ Đoan. Tại.... có lẽ anh yêu em quá. Suýt chút nữa làm em sợ...

- Hạ Đoan nhỏ nhẹ nhìn Vũ :

- Anh đừng buồn em. Chúng mình chưa là vợ chồng, em không muốn mất ý nghĩa trong ngày vui trọng đại của hai đứa.

Thấy Đoan là người biết nghĩ xa xôi, Khiết Vũ vui mừng nói :

- Anh bật thật. Từ nay về sau, anh sẽ không làm như vậy nữa đâu. Anh sẽ đợi được mà :

Thế là thời gian còn lại, Hạ Đoan và Vũ bàn tính chuyện hai người. Vũ bảo :

- Ngày mai anh sẽ đưa em đi xem nhà.

Hạ Đoan ngạc nhiên :

- Nhà nào hở anh ?

- Mấy năm nay làm việc, anh đã dành dụm được một ít tiền gửi ngân hàng. Nay chuẩn bị cưới vợ, anh phải mua căn nhà chứ.

Tiết lộ của Vũ thật là bất ngờ với Đoan, nàng cảm động hỏi :

- Anh à ! Một căn nhà đâu có rẻ. Anh dành dụm được nhiều không ?

- Anh đã xem giá cả rồi. Một căn nhà nằm trên con đường nhỏ khoảng bảy mươi triệu. Nhưng có thể chủ nhà bớt chút ít. Ngày mai, anh dẫn em đi xem.

- Anh chu đáo quá. Em phải làm gì để giúp anh đây ạ ?

Vũ nhéo mũi người yêu :

- Chỉ cần em giúp anh làm bà chủ nhà là được.

Hạ Đoan sung sướng vô cùng. Chắc chắn với một chàng rể như vậy, ba mẹ nàng sẽ vui lòng chấp nhận.

- Nè ! Em nghĩ gì vậy ? - Vũ lay nhẹ vai nàng.

Hạ Đoan nôn nao nhìn Vũ :

- Em đang nghĩ đến lúc nói rõ mọi chuyện với ba mẹ. Chắc ba mẹ em sẽ rất vui khi gặp được anh.

Vũ cũng tỏ ra hân hoan :

- Vậy chừng nào anh về nhà em đây ?

- Tuần này được không anh ?

- Với anh lúc nào cũng sẵn sàng. Nhưng anh không biết mua gì để tặng ba mẹ của em đây, Đoan.

Ngẫm nghĩ một chút, Đoan nói :

- Ba em thích uống cà phê, còn mẹ em thì thích may sắm sắm.

- Thôi được rồi, sáng mai anh sẽ đưa em đi chợ, sau đó xem nhà.

- Nhưng sáng mai, chúng ta còn làm việc mà - Hạ Đoan ngạc nhiên hỏi.

Khiết Vũ ngăn người ra rồi vỗ tay vào trán, cười :

- Ô ! Anh lãng rồi. Nghe chuyện cưới vợ, nên mừng quá, quên tuốt luốt. Không phải sáng mai mà trưa mai, em đừng ăn trưa ghen.

Trước mặt Hạ Đoan, viễn ảnh cuộc sống mới làm nàng choáng ngợp niềm vui.

Hạ Đoan quay mặt nhìn ra cửa sổ, gương mặt nhòa nước mắt. Ông Đạt ngồi ở salon cạnh bà Đạt. Cả hai đều dàu dàu, căng thẳng. Cuộc tiếp xúc giữa Khiết Vũ và gia đình nàng đã thất bại hoàn toàn.

Không thể chấp nhận sự từ chối nghiệt ngã này, Hạ Đoan vừa khóc vừa nói :

- Ba mẹ Oi ! Anh Vũ đâu có gì đáng chê trách, mà ba mẹ lại từ chối anh ấy ? Chẳng lẽ không cha không mẹ là lỗi của anh hay sao ?

Rít thêm một hơi thuốc, ông Đạt cau mày nói :

- Ba mẹ không chê Khiết Vũ. Nó là một người có ý chí. Nó cũng không xấu xí tật nguyền. Nhưng con chưa trải đời, con chưa hiểu được mọi chuyện. Nó không cha, không mẹ, không có người lớn đứng ra bảo lãnh. Rồi sau này nó hắt hủi con, ba mẹ biết thừa kiện ai đây ?

Cho là quá hiểu Vũ, Hạ Đoan bênh vực người yêu :

- Anh ấy không phải là người như vậy đâu ba. Đã từng sống cảnh mồ côi chút, anh ấy trân trọng tình cảm gia đình lắm ba à. Hơn nữa, con và anh đều có công ăn việc làm đang hoàng, chắc chắn sống với nhau tại con sẽ vô cùng hạnh phúc.

Vốn là người nóng tính, lại nghe Hạ Đoan tranh luận với mình, ông Đạt bực dọc la lên :

- Ba đã nói hết lời mà con vẫn cãi ba, ba nói không được, là không được.

Hạ Đoan ôm mặt nức nở :

Bây giờ thời đại gì rồi mà ba còn quan niệm cổ hủ như vậy chứ ? Con đã hai mươi mấy tuổi rồi, tại sao ba không cho con quyết định hạnh phúc của đời mình ?

Ông Đạt trừng mắt, quát :

- Tao đã nói rồi. Tao không gả mày cho thằng Vũ đâu.

- Nhưng tại sao vậy ? Con mãi mãi không được lập gia đình phải không ?

Mấy lần bà Đạt định xen vào, nhưng lần này bà muốn lên tiếng. Bà nhẹ nhàng nói với chồng :

- Anh à ! Chúng ta nên kể lại mọi chuyện cho con nghe đi anh.

Quay sang Hạ Đoan, bà Đạt vỗ về :

- Con bình tĩnh lại đi Hạ Đoan, ba mẹ không muốn cho con đau khổ đâu. Mọi chuyện làm của ba mẹ đều có lý do cả.

Hạ Đoan gục lên vai mẹ, khóc nức lên :

- Có thể anh Vũ không giàu có, sang trọng, nhưng cuộc đời anh đã phải trải qua biết bao vất vả. Con thương anh, con thương cả tuổi thơ bất hạnh của anh. Con luôn tự hào vì được anh yêu thương. Hơn nữa, anh đã cần kiệm, chắt chiu bao nhiêu năm để mua nhà. Con sẽ không tìm được ai tốt hơn anh đâu, mẹ à.

Bà Đạt vuốt tóc con gái, lòng bà xót xa đau khổ chẳng kém gì con gái.

- Mẹ biết tại con yêu nhau thật lòng. Nhất là cậu Vũ, cứ nhìn cách đối xử của Vũ là mẹ hiểu tình cảm của nó ra sao. Nhưng chính vì vậy, mẹ sợ sau này nó sẽ làm khổ con.

Hạ Đoan ngẩng đầu lên, nước mắt còn chảy dài :

- Tại sao mẹ lại như vậy ? Có khi nào vì yêu con mà anh ấy lại làm con đau khổ đâu ?

Bà Đạt chỉ vào chiếc ghế :

- Con ngồi đây để ba mẹ kể cho con nghe một chuyện quan trọng.

Hạ Đoan ngơ ngác nhìn ba mẹ. Lại có chuyện gì nữa đây ? Chẳng lẽ ba mẹ nàng thực sự có lý do ?

Giọng ông Đạt sắc lạnh :

- Thật ra, lúc con vừa ba tuổi, ba mẹ đã làm giấy tờ giao ước. Hôn phu của con là Quốc Trung. Hai bên gia đình đã thống nhất với nhau rồi, không thể nào thay đổi được đâu.

- Nhưng Quốc Trung là ai ? Sao từ bé đến giờ, con chưa hề được nghe nói đến ?

- Do hoàn cảnh sinh sống gia đình Quốc Trung dời về sống ở Cà Mau.

- Nhưng người ta chưa một lần đến thăm mình. Tại sao ba mẹ lại trung thành một cách vô lý như vậy chứ ạ ?

- Năm con mười lăm tuổi, vợ chồng một bác sĩ cùng con trai đến nhà mình. Hôm ấy, con vừa đi học về, con còn nhớ không ?

Hạ Đoan cố lục lọi trong trí nhớ. Mỗi một lúc sau, nàng mới lờ mờ nhớ ra hình ảnh một anh chàng đeo kính cận, dong dỏng cao đến nhà. Lúc ấy, hình như anh ta cũng có trò chuyện với nàng, nhưng lúc đó, Hạ Đoan nói nhiều câu thật ngớ ngẩn.

- Con nhớ rồi mẹ. Nhưng bao nhiêu năm trôi qua rồi, có khi anh ta đã lập gia đình. Chẳng lẽ ba mẹ bảo con phải trung thành một cách vô lý như vậy sao ?

Ông Đạt lắc đầu, giọng chắc nịch :

- Gia đình người ta đang hoảng hốt. Con làm dâu của họ, sẽ rất hạnh phúc. Ba tin chắc không bao lâu nữa, họ sẽ tới đây thôi.

Cảm thấy ba mẹ mình thật vô lý khi thực hiện chuyện hứa hôn hoang đường, để rồi bây giờ cản trở chuyện hạnh phúc của nàng. Hạ Đoan tức tối không kiềm chế được.

- Thời buổi này mà ba mẹ vẫn gìn giữ quan niệm chữ tín rất lạc hậu như vậy, con không thể nào chấp nhận được. Con nhất định chỉ đồng ý lấy Khiết Vũ và con không cần biết Quốc Trung nào cả.

Từ nãy giờ, ông Đạt cố dần lòng để giải thích cho con gái hiểu, bây giờ thấy Hạ Đoan vẫn cố tình theo ý mình, ông tức tối đập mạnh lên mặt bàn.

- Khốn nạn thật. Nuôi con ăn học khôn lớn để bây giờ mày lý sự cãi cha, cãi mẹ phải không ? Đi ngay !

Đi khỏi nhà lập tức ! Tao với mẹ mày chỉ vì nghĩ tới hạnh phúc của mày mà hết lời khuyên can. Nào ngờ mày không biết sĩ diện, dám tự ý quyết định. Đi ! Đi ra khỏi nhà mau. Và nhớ là nếu có chuyện gì xảy ra, đừng bao giờ vác mặt về đây nữa. Đi mau !

Hạ Đoan hoảng hốt trước trận lôi đình của ba. Mẹ nàng lật đật đẩy nàng ra khỏi cửa :

- Đi đi, chạy đi con !

Đôi mắt ông Đạt như tóe lửa, ông vợ lấy chiếc ghế ở gần đó và quăng mạnh về phía Hạ Đoan. Đúng lúc ấy, Hạ Đoan cũng vừa rời khỏi chỗ trong tích tắc.

Hạ Đoan lững thững ra bên xe, nàng kéo chiếc nón để che khuất đôi mắt đỏ hoe.

Chợt một tiếng gọi làm Hạ Đoan chùn bước.

- Hạ Đoan ơi !

Bà Đạt hấp tấp chạy tới, mặt cũng đầm đìa nước mắt.

- Con định đi thật sao ?

Lau dòng nước mắt vừa lăn dài, Hạ Đoan nói :

- Con sẽ lấy anh Khiết Vũ mẹ ạ. Dù ba mẹ không đến để chung vui ly rượu mừng với tụi con.

Câu nói của Hạ Đoan càng làm bà Đạt đau lòng, bà ghen ngào :

- Con có tin chắc vào tình yêu của thằng Vũ không ? Nó hoàn toàn đặt hết niềm tin và luôn tin tưởng con chứ ?

- Con tin như vậy mẹ à. Anh ấy hoàn toàn tin tưởng con, yêu con hết lòng.

Bà Đạt thở dài :

- Thôi được. Nếu con quyết định như vậy, mẹ không ngăn cản con. Nhưng con hãy nghe mẹ nói đây. Sau đó con đi hay ở vẫn còn kịp.

- Không có chuyện gì có thể ngăn cản con đâu mẹ.

- Ừm. Nhưng con hãy nghe mẹ nói nè. Sở dĩ ba mẹ hứa hôn với người ta là vì khi con được ba tuổi đã có một chuyện xảy ra.

- Chuyện gì hở mẹ ?

Kéo tay con ngồi ở ghế đá công viên, bà Đạt nhỏ giọng nói :

- Con có một vết sẹo ở bắp đùi. Đó chính là nguyên nhân con phải là vợ của Quốc Trung.

- Tại.... tại sao vậy hở mẹ ?

- Khi ấy, Quốc Trung cũng chỉ có năm tuổi. Thằng bé không có em, nên tối ngày quần quýt chơi đùa với con. Chẳng may nó làm con té rất nặng. Cái chỗ quý nhất đời con gái bị đánh mất. Ba mẹ Quốc Trung là bác sĩ, nên biết rất rõ chuyện ấy. Vì vậy mà chính gia đình Quốc Trung đã chủ động chuyện hôn ước. Hạ Đoan sững sờ. Hèn gì mà ở cơ thể nàng bây giờ, vết sẹo năm xưa vẫn còn in dấu, dù rất mờ.

- Mẹ à ! Biết đây người ta đã cao chạy xa bay rồi. Nếu còn nhớ đến chuyện cũ, đến trách nhiệm của mình, họ đã đến đây từ lâu rồi. Với lại biết đâu, anh Quốc Trung đã thương yêu một người khác rồi.

- Mẹ không tin như vậy - Bà Đạt một mực khẳng định - Ông bà Vinh là người sống có đạo nghĩa, mẹ không tin là ông bà lại trốn tránh trách nhiệm, không khuyên Quốc Trung giữ lời hẹn ước năm xưa. Cảm thấy ba mẹ mình cứ cố chấp khi nhớ hoài chuyện đâu đâu, Hạ Đoan bức tức :

- Nhưng tình yêu của con bây giờ là Khiết Vũ. Anh Quốc Trung nào đó thật xa lạ, con không quen không hề có chút cảm tình nào. Xin ba mẹ hãy cho con chọn lựa hạnh phúc của mình.

- Nhưng Khiết Vũ có thể sẽ không tin câu chuyện xảy ra.

- Con tin là anh sẽ tin - Hạ Đoan chắc chắn kết luận - Bởi vì con là tất cả của anh ấy.

Nghe con một mực không thay đổi, bà Đạt thở dài :

- Có thể chưa tiếp xúc nhiều với Khiết Vũ, nên mẹ còn lo nghĩ nhiều, thôi thì.... con nói vậy mẹ cũng yên tâm. Con hãy lựa cơ hội mà kể cho Vũ biết.

- Dạ, con nhớ lời mẹ rồi ạ.

Bà Đạt bóp nhẹ tay con gái, vẻ mặt vẫn âu lo :

- Thì con cứ tính toán, suy nghĩ cho kỹ đi. Ba con không đồng ý cuộc hôn nhân này. Nhưng mẹ và Hạ Vân sẽ không bỏ con đâu. Một là con cứ kiên nhẫn chờ ba con thay đổi ý kiến. Còn nếu Vũ nó nôn nóng muốn cưới liền thì mẹ và các cậu sẽ sắp xếp lo cho con.

Thương mẹ quá, Hạ Đoan lại khóc :

- Mẹ về nhớ gìn giữ sức khỏe nghe. Số điện thoại con ghi ở góc tủ, khi nào cần, mẹ cứ điện cho con.

Bà Đạt gật đầu :

- Có lẽ nay mai mẹ cũng sẽ gắn điện thoại, để lúc nào cũng gọi nhờ người ta phiền quá. Thôi, con đi đi.

- Hạ Vân đi học về, mẹ đừng kể cho nó nghe chuyện này. Con không muốn nó suy nghĩ lung tung mà ảnh hưởng đến chuyện học hành của nó.

- Được rồi, mẹ biết.

Hạ Đoan dúi vào tay mẹ hai tờ giấy bạc một trăm ngàn, rồi ghen ngào quay đi.

- Con đi nha mẹ :

ÔNG Quân ba của Thanh Huyền nghiêm nghị nói với Vũ :

- Con lớn rồi, lẽ ra con được quyền quyết định mọi chuyện liên quan đến hạnh phúc đời con. Nhưng, trước khi qua đời, cô Ba con có trăng trối với dưỡng, con phải cưới một người vợ theo sự sắp xếp của gia đình.

Vũ nhăn mặt ?

- Sao chưa bao giờ cô Ba nói với con chuyện đó ?

- Cô Ba chưa hề nghĩ mình ra đi sớm như vậy. Lúc hấp hối lại không có mặt con.

- Cô Ba nói cụ thể là như thế nào hở dưỡng ?

Ông Quân nhú mày, cố nhớ lấy mọi chuyện :

- Đại khái là trước khi ba mẹ con qua đời có nói với cô Ba là con đã hứa hôn từ lúc năm tuổi. Không biết sự việc cụ thể là như thế nào, nhưng đó là tâm nguyện cuối cùng của ba mẹ con và cả cô Ba nữa.

Cảm thấy câu chuyện này quá phi lý, Khiết Vũ nói :

- Đời này không ai trung thành câu chuyện hứa hôn cả dưỡng ạ. Con đã chọn được người yêu lý tưởng. Dứt khoát con phải cưới được cô ấy.

- Chuyện ấy tùy con - Ông Quân bình thản nói - Chính dưỡng cũng không biết nguồn gốc sự việc nên không thể có ý kiến. Dưỡng chỉ nói lại cho con nghe điều mà cô con trăng trối lại thôi.

Nhắc đến những lời trăng trối của người thân, Khiết Vũ cảm thấy nao nao trong lòng. Chàng yêu quý cha mẹ. Thương cô Ba tức là chàng muốn thực hiện theo tâm nguyện ấy. Nhưng câu chuyện xưa không đủ sức thuyết phục chàng.

- Dưỡng à ! Thật ra dưỡng có biết gia đình hứa hôn với con ngày xưa giờ ở đâu không ?

Ông Quân lắc đầu :

- Cô Ba định nói, nhưng rồi nói không được. Vì vậy dưỡng cũng mù tịt.

Khiết Vũ thở ra nhẹ nhõm, cảm thấy trách nhiệm thực hiện lời trăng trối của gia đình vợ đi phần nào. Dù gì, chàng cũng không thể tìm ra gia đình của người vợ hứa hôn. Nhưng người biết rõ địa chỉ ấy cũng không còn để mà hỏi.

- Dượng Ba ! Chuyện của con và Hạ Đoan đã đến lúc phải giải quyết định rồi. Con đã về nhà ra mắt ba mẹ cô ấy.

- Vậy tụi con định chừng nào đám cưới ?

- Nếu không còn trở ngại gì, tụi con quyết định khoảng nửa tháng nữa.

Suy nghĩ một lúc, ông Quân gật đầu :

- Thôi được, có lẽ duyên nợ con là như vậy, dượng mong rằng cô Ba con sẽ hiểu mà cảm thông cho dượng.

Chiều hôm ấy, Khiết Vũ nôn nao hết giờ làm việc để gặp Hạ Đoan. Chàng quyết định sẽ không kể cho nàng nghe về chuyện hứa hôn vô lý cách đây hai mươi mấy năm của ba mẹ chàng.

Còn Hạ Đoan vì thương Vũ quá và không muốn cho chàng phải lo lắng bận tâm, Hạ Đoan chỉ nói vắn tắt câu chuyện ở nhà nàng.

- Bây giờ ba mẹ em không đồng ý chuyện hôn nhân của tụi mình.

Vũ lặng người một lúc rồi hỏi :

- Vì sao vậy em ?

- Xin lỗi anh. Ba mẹ em muốn một người con rể có cha mẹ. Vì ba mẹ sợ sau này em sẽ khổ.

Điều này thì Vũ hiểu. Chàng lớn lên một thân một mình nên cũng đã từng thèm khát một mái ấm. May là chàng biết sớm tự lo cho mình để không trở nên hư hỏng, bụi đời.

- Vậy em tính sao hả Hạ Đoan ? Cả em cũng định từ chối anh nữa hả ?

Vũ hỏi mà khuôn mặt buồn rười rượi. Thấy vậy, Hạ Đoan cảm thương vô cùng, nàng nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng.

- Nghe em đây Vũ, em và ba đã cãi nhau một trận. Và em đã quyết định chọn anh. Mẹ em thì cũng không phản đối cũng không tán thành. Mẹ khuyên hãy hỏi cho rõ rằng anh có thật lòng yêu em không.

- Chuyện đó chắc em không cần hỏi cũng rõ lòng anh rồi phải không Đoan ?

- Vâng. Em biết là anh thương em rất nhiều. Nhưng đám cưới của chúng ta.... ba sẽ không đến.

Khiết Vũ vui mừng nắm chặt lấy hai tay của Hạ Đoan :

- Với anh thì không sao, chỉ sợ em buồn mà thôi.

Đoan chớp mắt, một giọt lệ long lanh nơi khóe :

- Vâng, em buồn lắm. Nhưng không được sống với anh em còn buồn nhiều hơn.

Khiết Vũ ôm lấy người yêu, vừa thương lại vừa buồn. Sao tình duyên của chàng lại trắc trở như vậy ?

- Đoan à ! Minh sẽ tổ chức một lễ cưới thật gọn ở nhà hàng. Sẽ có dượng Ba anh là người lớn đứng ra chủ hôn. Còn bên em sẽ là mẹ.

- Vâng. Chỉ cần vậy cũng được rồi anh. Em chỉ sợ là không biết mẹ và Hạ Vân sẽ nói thế nào để vắng mặt ngày hôm đó. Ba em khó lắm.

Chuyện này thì Vũ không thể góp ý được gì, chàng hoàn toàn trông cậy vào vận may.

Nép đầu vào ngực Vũ, Hạ Đoan thầm thì :

- Anh sẽ không bạc đãi em phải không Vũ ?

- Không bao giờ đâu em. Anh yêu em. Từ xưa đến giờ, anh là người đầu tiên mà em yêu thương hết lòng phải không ?

- Đúng như vậy đó, Vũ à. Xưa em có quen với anh Trọng, nhưng người đầu tiên em hôn là anh. Anh đã mang cho em tình yêu thật sự.

Khiết Vũ sung sướng siết mạnh Hạ Đoan vào lòng. Chàng hoàn toàn tin tưởng ở Hạ Đoan, người con gái mà mới gặp, chàng đã cảm thấy như có duyên nợ với nhau từ kiếp trước.

CĂN nhà mới có một mảnh vườn con con.

Sau tiệc cưới, Hạ Đoan cùng Vũ trở về với cả bàn quà tặng của bạn bè.

Vũ âu yếm hôn lên môi vợ :

- Một lần nữa, Hạ Đoan ?

Một thoáng buồn trên mặt Hạ Đoan, nhưng nàng cố cười tươi :

- Dạ, khách khứa đông quá, em cũng hơi mệt.

Vũ ngả người bên chiếc giường nệm êm ru, thở dài khoan khoái :

- Người ta quý mến mình, nên mới đến đó em.

Trong ngày vui của mình, mẹ và cậu và cả Hạ Vân đều không đến. Hạ Vân điện báo cho nàng biết ba nàng trở bệnh, vì vậy cả nhà không thể đi được. Hạ Đoan nghĩ đây chỉ là lý do nói để cho Vũ không buồn. Có lẽ ba nàng đã đoán biết sự việc nên cương quyết ngăn cản.

- Hạ Đoan ơi !

- Dạ.

- Lại đây nằm nghỉ đi em.

Hạ Đoan hồi hộp bước lại chiếc giường hạnh phúc. Chỉ mới hơn tám giờ tối, nhưng cả hai đều muốn ngủ sớm. Có một ngọn gió từ cửa sổ thổi phà vào mát lạnh.

Vũ đón lấy cả thân hình Hạ Đoan, hôn lên môi nàng :

- Tối nay, Nguyễn và Mỹ Hạnh cũng đang hạnh phúc như chúng ta.

Hạ Đoan mỉm cười nhớ đến khuôn mặt rạng rỡ của Mỹ Hạnh.

- Tại sao anh và anh Nguyễn lại quyết định chọn cùng một ngày cưới ?

- Để xem ai có con trước ? Chúng mình sẽ kết thông gia với nhau.

Hạ Đoan đắm vào ngực Vũ :

- Anh này ! Chưa gì hết đã nghĩ đến chuyện có con.

- Thì sao nào ? Anh thêm có lũ nhóc cho vui nhà.

Hạ Đoan tròn mắt :

- Trời đất ! Gì mà một lũ dữ vậy ?

- Chứ em không thấy giòng họ của anh chỉ còn mỗi mình anh hay sao ? Trách nhiệm sinh con nối dõi tông đường của giòng họ Trần nhà anh lớn lắm đó.

Hạ Đoan nghe má mình nóng bừng, nàng trốn mặt trong ngực Vũ :

- Em....không chịu đâu.

Vũ cười khẽ, cổ kéo mặt nàng ra để nhìn cho rõ vẻ thẹn thùng đáng yêu.

- Nhưng em bây giờ là của anh rồi. Anh quyết định sao là em nghe vậy. Biết đâu ngay sau đêm nay, em sẽ cho anh một thằng cu tí.

Hạ Đoan cười, nụ cười hoàn toàn hạnh phúc. Nàng hiểu mơ ước của Vũ là hoàn toàn chính đáng. Chàng cần có thế hệ sau mang giòng họ Trần, mang huyết thống của chính chàng.

Vũ vẫn thì thầm bên tai nàng :

- Nghen Đoan, anh yêu em nhiều lắm. Hãy nghe nhé, vợ của anh.

Hạ Đoan không nói, nàng đón nhận những nụ hôn tình yêu nóng bỏng, và khao khát. Và khi ánh đèn vụt tắt, cả hai như hòa tan trong nhau.

Khiết Vũ thức dậy khi cả không gian đã bừng sáng. Quay sang bên cạnh, Hạ Đoan đã đi đâu rồi. Chàng mỉm cười bước xuống giường. Chợt nhớ ra một việc quan trọng, Khiết Vũ gỡ chiếc mền lên. Trên tấm drap màu hồng nhạt không có dấu vết của nàng trinh nữ. Không tin vào mắt mình, chàng cố tìm kiếm. Khiết Vũ toát mồ hôi, ngồi phịch xuống giường. Vợ chàng không phải là cô gái trinh trắng, thanh khiết. Con đau ủa đến làm chàng tê tái đến lạnh người. Hạ Đoan mà chàng yêu thương gìn giữ đến tận cái đêm động phòng lại là một cô nàng không còn gì để giữ. Chàng bị lừa, một cuộc lừa ngoạn mục và nhục nhã.... Trùng trùng nhìn bức ảnh chân dung hai người treo trên tường, Khiết Vũ đứng lên giật lấy và quăng mạnh xuống sàn nhà.

- xoàng !

Nghe tiếng động, đang pha cà phê, Hạ Đoan chạy vào. Trước mặt nàng là khuôn mặt Vũ lâm li trông thật đáng sợ.

- Sao vậy anh ? - Hạ Đoan hỏi nhỏ xiu. Nàng đã bắt đầu hoang mang.

Vũ quay mặt nhìn nàng, giọng đau đớn :

- Em đã lừa tôi. Em không còn trong trắng trước khi lấy tôi, tại sao vậy ?

Hạ Đoan lặng người. Chẳng lẽ điều mà ba mẹ nàng lo ngại cũng đã thực sự được Vũ coi trọng ?

- Anh Vũ ơi ! Hãy nghe em kể lại mọi chuyện đi anh.

Vũ bỗng đứng phắt dậy, mặt trắng nhợt :

- Mà thôi, tôi không cần em giải thích. Chúng ta chia tay đi.

Dứt câu, Vũ băng băng đi ra cửa. Lát sau, Vũ lên xe ra khỏi nhà.

Còn lại một mình giữa căn nhà trống trải, lòng Hạ Đoan nát tan, nước mắt nàng nhạt nhòa.

HẠ ĐOAN xuống xe, tay xách chiếc túi lăm lăm đi trong bóng tối. Mưa lất phất rơi trên vai nàng. Mặc, cái lạnh ngoài trời không thấm gì so với nỗi đau ở trong lòng nàng. Nếu như Vũ đau đớn vì thất vọng, nàng còn đau đớn nhiều hơn.

Sáng hôm đó, nàng đã cố gắng ở lại chờ chàng. Suốt ngày rồi cả đêm hôm sau, Vũ vẫn biến biệt. Một đêm không ngủ khiến cho Hạ Đoan quyết định ra đi, xa Vũ mãi mãi...

Áng mây đen trên trời đã che phủ hẳn vầng trăng non. Nàng cố giương mắt nhìn hai bên đường. Một bảng hiệu cho nàng biết nơi nàng đứng là huyện Đức Trọng, tỉnh Lâm Đồng. Ôi ! Nàng đã đi xa đến thế ư ?

Nếu chiếc xe không dừng lại ở đây bỏ khách, có lẽ nàng còn đi xa hơn thế nữa.

Mưa bắt đầu rơi, gió cũng thổi mạnh. Cái lạnh cao nguyên như quét vào da. Nhà hai bên đường hầu hết đã đóng cửa. Hạ Đoan cố tìm kiếm một gian hàng bán áo lạnh. Nàng cảm thấy hàm răng của mình sắp va vào nhau.

Càng đi, Hạ Đoan càng thấy buốt giá. Hai chân nàng càng lúc càng nặng trĩu. Mọi vật trước mặt Hạ Đoan như chao đảo, lung linh. Cảm giác thấy không còn sức lực, thấy một căn nhà nhỏ ven đường còn mở cửa, Hạ Đoan cố lê bước vào trước cánh cửa. Hình như có bóng người bước ra, Hạ Đoan khụy xuống. Ai đó đã nhắc bổng nàng vào trong.

Căn phòng ấm áp vẫn không làm Hạ Đoan bớt lạnh. Nàng dần dần thấy rõ khuôn mặt một người đàn ông. Anh ta người dong dỏng cao mang kính cận.

- Cô ơi ! Cô có mang áo quần theo không ? Cô đã ướt cả rồi.

Hạ Đoan cố mở túi xách nhưng những ngón tay tê cứng, không chịu sự điều khiển của nàng. Chúng lỏng lẻo chẳng sờ được mở đồ đạc bên trong. Thấy vậy, người chủ nhà lên tiếng :

- Xin lỗi. Đề tôi giúp cô nhé. Cô lạnh lắm rồi.

Cái lạnh đã khóa cứng miệng của nàng, khiến một lời cảm ơn cũng không thoát ra được. Điều đó làm nàng giận mình, nước mắt ứa ra hòa với nước mưa còn ướt đầm trên mặt.

Khi người đàn ông nhét vào tay nàng mở áo quần, Hạ Đoan vẫn chưa mở miệng được. Nàng chỉ biết mở to đôi mắt biết ơn mà nhìn. Đôi mắt đang có nước mắt vây quanh và chàng trai chủ nhân thoáng ngớ ngàng.

Anh chàng chỉ vào trong nhà :

- Xin cô tự nhiên vào phòng ấy thay áo quần. Đừng ngại. Tôi không phải là người xấu đâu.

Hạ Đoan không sợ, nàng đâu còn gì nữa để mà giữ gìn, chỉ muốn mau mau được mặc ấm mà thôi.

Khi trở ra, Hạ Đoan đã thấy trên bàn có ly sữa nóng. Vị chủ nhà đang ngồi trên ghế anh ta chỉ ly sữa nói :

- Cô uống ly sữa này đi.

Mái tóc ướt đầm tuy đã được chải suông, nhưng đôi môi Hạ Đoan vẫn còn tái ngắt, cả khuôn mặt, dáng vẻ của nàng dưới ánh đèn vẫn còn bơ phờ, tiều tụy. Giọng nàng còn run run :

- Cảm ơn anh. Tôi... làm phiền anh quá.

Vị chủ nhà cười, nụ cười trông cũng dễ mến.

- Có gì đâu. Bây giờ cô cảm thấy thế nào ? Có khá hơn trước chưa ?

Hạ Đoan khoanh tay cho ấm, vừa nói :

- Vâng, đã ấm hơn nhiều so với lúc nãy rồi. Nếu không có anh, chắc tôi đã chết cóng ở ngoài đường rồi. Mưa to quá.

Chàng trai cầm ly sữa trao tận tay nàng :

- Nào, cô uống sữa đi. Sữa nóng sẽ làm cô dễ chịu hơn.

Bụng nàng sôi lên khi ngửi được cái mùi thơm dễ chịu. Nàng hớp từng ngụm, nhưng khi thấy đã nguội, Hạ Đoan uống liền một hơi. Sau đó còn chắt đến giọt cuối cùng. Chàng trai chăm chú nhìn nàng và hiểu ra nàng còn đói.

- Nhà tôi không còn gì để ăn cả, tôi pha cho cô thêm một ly sữa nhé.

Cảm thấy ngại, nhưng vì đói quá, Hạ Đoan gật nhẹ :

- Thú thật là từ sáng đến giờ, tôi chưa ăn gì cả, xin anh thêm một ly vậy.

- Không sao đâu. Sữa nhà tôi không thiếu đâu.

Uống hết ly sữa thứ hai, Hạ Đoan thấy trong người như được tiếp sức, sự mệt mỏi, cái lạnh cũng vơi đi phần nào.

- Cảm ơn anh đã không làm ngơ khi thấy tôi.

Chàng trai nhìn Hạ Đoan, thăm dò :

- Hình như cô không phải là người ở đây ?

- Vâng tôi.... nhà tôi ở cách đây đến mấy trăm cây số lận.

- Cô đến đây để thăm bà con ư ?

- Hay đi buôn bán làm ăn ?

- Cũng không phải. Tôi.... - Hạ Đoan cố gắng nở nụ cười để không rơi nước mắt.

Thấy Hạ Đoan có vẻ đau buồn, chàng trai hiểu ý nói :

- Nếu khó nói ra thì thôi. Tôi chỉ muốn giúp cô nên mới hỏi cho rõ vậy thôi.

Hạ Đoan đưa mắt ra ngoài trời. Mưa vẫn còn rơi. Cái đau thể xác vừa nguôi, giờ nỗi đau tinh thần lại ập đến. Nàng tự nguyện rửa chính mình. Nàng đã cãi lời khuyên của cha mẹ để rơi vào tình cảnh này. Việc gì nàng phải trốn tránh sự thật ? Nàng không còn xứng đáng nữa.

Cay đắng nghĩ vậy, Hạ Đoan tự vui đập mình :

- Tôi là một kẻ đã trải qua quá khứ dơ bẩn. Một cô gái ăn sương muốn làm lại cuộc đời. Quê hương tôi, gia đình tôi trong sạch và thanh cao, tôi không muốn làm ô uế thanh danh của họ. Vì vậy tôi quyết định bỏ đi thật xa.

Không biểu lộ chút ngạc nhiên nào, chàng điềm đạm nhìn nàng :

- Cô đã đến đây bao giờ chưa ?

Hạ Đoan lắc đầu :

- Tôi chỉ biết đến thành phố Đà Lạt, còn ở đây thì mới đặt chân lần đầu.

- Vậy cô định làm gì ở đây ?

- Trước mắt, tôi sẽ tìm nhà trọ, sau đó sẽ tìm việc làm.

- Cô có thể làm gì ?

Hạ Đoan sực tỉnh vì câu hỏi của người chủ nhà. Nàng biết làm gì đây ?

- Ồ... tôi nghĩ từ việc lao động đến làm thư ký.... gì đó. Tôi có thể làm được.

Chàng trai nheo mắt nhìn Hạ Đoan, vẻ không mấy tin tưởng. Nếu là trước đây, có lẽ nàng sẽ giương mồm lý sự, nhưng giờ như còn thú đã bị thương, Hạ Đoan thấy mình chẳng là gì cả.

Tiếng tích tắc của đồng hồ treo trên tường như muốn nhắc nhở thời gian. Hạ Đoan hỏi :

- Ở đây có nhà trọ không anh ?

- Khoảng gần nửa cây số có một nơi cho khách trọ.

Mưa ngoài trời còn giăng giăng. Nghĩ đến cái giá buốt bên ngoài, Hạ Đoan rùng mình.

Quay lại, chạm vào cái nhìn nửa tin nửa ngờ của chàng trai, Hạ Đoan thấy mình không thể nán ná thêm nữa.

Thế là Hạ Đoan cầm chiếc túi xách mang lên vai rồi đứng dậy :

- Một lần nữa, tôi xin cảm ơn anh. Chúc anh gặp nhiều may mắn.

Tiếng sấm chớp vụt lóe lên bầu trời làm người chủ nhà ái ngại. Có lẽ anh ta hơi ray rứt khi không thể giữ cô gái xa lạ ở lại.

- Xin cô thông cảm. Tôi ở đây chỉ một mình tôi không muốn người ta dị nghị. Nhất là khi cô...

Hạ Đoan cười buồn :

- Là một cô gái chẳng ra gì, chắc là anh muốn nói như vậy phải không ?

Trước sự im lặng của chàng trai, Hạ Đoan chưa chát nói :

- Không sao đâu. Tại tôi chuốc lấy mọi chuyện, nên bây giờ phải gánh chịu hậu quả. Tôi cũng là một con người có giáo dục, xin anh hãy yên tâm. Xin chào anh.

- Khoan đã ! - Chàng trai vụt ngăn lại - Trời còn mưa to lắm, cô cứ ngồi nán lại một chút cũng không sao mà.

Hạ Đoan ái ngại nhìn chàng trai. Thật ra bây giờ nàng thêm một chỗ để ngã lưng, nhưng nàng hiểu chỗ đó không thể là nơi này.

Có lẽ chàng trai vẫn còn thắc mắc về nàng :

- Cô xinh đẹp như vậy, việc gì phải làm cái nghề ấy ?

Hạ Đoan ngăn người nhìn anh chủ nhà. Quả là nàng không chuẩn bị cho câu trả lời này.

- Tôi.... vì tôi bị bạn bè quyến rũ. Với lại, cũng tại tôi tham tiền.

Vẻ thất vọng hiện lên mặt chàng trai, nhưng anh ta nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản :

- Rồi bây giờ, vì sao cô lại có ý định hoàn lương ?

- Đơn giản, vì tôi thấy cuộc đời phong trần như vậy là quá đủ.

- Cô ăn nói trôi chảy lắm, có lẽ cô cũng được học hành đến nơi đến chốn phải không ?

- Vâng, hết lớp mười hai.

Chàng trai gật gù, những cô gái ăn sương đã tiếp xúc với đủ loại người, họ bao giờ cũng lão luyện trước tuổi. Và những lời nói của họ cũng khó mà tin.

Nhưng chàng trai cũng muốn hiểu rõ thêm một tầng lớp mà trước giờ chỉ nghe nói chứ chưa hề tiếp xúc.

- Ba mẹ cô có ngăn cản cô không ?

- Ba mẹ tôi là người tử tế. Hai người dạy dỗ tôi rất nhiều. Nhưng một bước lỡ sa chân, tôi không còn đường để quay lại.

- Bậc cha mẹ nào cũng rộng lòng đối với con. Sao cô không trở về nhà ? Ba mẹ cô nếu đúng là người tử tế thì sẽ khoan dung cho cô thôi.

- Chính vì biết là cha mẹ tôi khoan dung nên tôi không thể quay trở lại. Vì tôi không thể tự tha thứ cho chính mình.

Chàng trai khoanh tay, mắt hơi nheo lại :

- Cô có vẻ nghiêm khắc với bản thân lắm. Vậy mà vấp ngã, tiếc thật.

- Chỉ là buổi đầu tôi đã quá tự tin nơi mình, tôi đã rơi vào bẫy của chính tôi.

Nghe Hạ Đoan nói năng lưu loát rồi nhìn vẻ mặt buồn buồn thanh thoát của cô gái, vị chủ nhà không thể hình dung được trước mặt mình là cô gái hành nghề nhơ nhớp.

- Vậy cô có tin vào tương lai của cô hay không ?

Hạ Đoan im lặng. Nàng cảm thấy hụt hẫng mất niềm tin và muốn đày đoạ mình. Còn gì là tương lai nữa chứ ?

- Tôi không biết nữa. Trước mắt tôi vẫn còn là màu xám. Những ngày sắp tới, chắc là thử thách sẽ còn rất nhiều.

- Còn cái nghề ấy, cô có tin là sẽ dứt bỏ được không ? Người ta bảo nếu chân đã lấm bùn thì không còn gì để giữ nữa.

- Tôi không nghĩ như vậy đâu. Nhưng rõ ràng con đường đi của tôi sẽ không phẳng lì.

- Cô mạnh mai như vậy, có thể chịu đựng được thử thách hay không ?

Hạ Đoan cúi đầu suy nghĩ :

- Tôi sẽ cố gắng. Bây giờ tôi đang tự khuyên mình như vậy.

Vị chủ nhà như hút bởi câu chuyện của cô gái. Đột nhiên anh muốn thử thách.

- Có thể đêm nay mưa suốt.

Hạ Đoan nhìn trời, bên ngoài trời tối đen như mực. Mưa tuy không nặng hạt, nhưng vẫn rơi đều.

- Có lẽ tôi phải đi thôi.

- Cô ở lại đi.

Hạ Đoan ngạc nhiên trước lời đề nghị của anh chủ nhà. Không có một vẻ gì khách sáo trong lời đề nghị của anh.

- Anh không ngại chứa chấp một cô gái như tôi sao ? - Hạ Đoan hỏi, tự nhiên nghe mũi nóng ran.

Chàng trai cận thị lắc đầu :

- Tôi không ngại. Đêm mưa gió thế này, chẳng ai xét hộ khẩu đâu.

- Anh làm nghề gì ?

- Bác sĩ.

Hạ Đoan giật mình. Cái nghề thanh cao ấy gợi nhớ câu chuyện hứa hôn của nàng. Ba mẹ của Quốc Trung cũng là bác sĩ. Đột nhiên nàng cười khẽ.

Chàng trai ngạc nhiên :

- Tại sao cô lại cười ?

- Tôi cười chuyện khác cơ. Tôi cũng có người quen làm nghề như anh. Nhưng mà thôi, tôi không muốn làm anh khó xử đâu.

- Tôi chẳng thấy khó xử lắm - Chàng trai chép miệng nói - Tôi có cảm giác cô không đến nỗi nào.

Hạ Đoan nhìn quanh. Căn phòng nhỏ hẹp chỉ để vừa vãn một cái giường cá nhân, một tủ vải đựng áo quần.

- Anh không sợ tôi gạt anh sao ?

- Không. Tôi không tốt đến nỗi cho cô ở lại đây mà không có điều kiện.

Hạ Đoan hơi thất vọng, nhưng nàng biết mình không thể đòi hỏi hơn nữa.

- Anh muốn điều kiện gì ?

Anh chủ nhà ngập ngừng :

- Cô.... qua đêm với tôi.

Hạ Đoan giật nảy người kêu lên :

- Sao ăn nói hồ đồ như vậy ?

Chàng trai nhìn nàng chăm chăm rồi bật cười :

- Sao lại hồ đồ ?

Hạ Đoan tức giận :

- Anh đừng nghĩ ban bố cho tôi hai ly sữa, cho tôi trú mưa một lúc là có thể nói bậy bạ được.

Chàng trai nghiêng đầu về thú vị :

- Tôi bắt đầu nghi ngờ cô rồi đấy. Tất cả những cô gái ăn sương không bao giờ bắt ngờ vì một đề nghị như vậy đâu.

Nhận ra mình để lộ sơ hở, Hạ Đoan lấy lại vẻ bình tĩnh :

- Anh sai rồi. Khi này tôi đã nói với anh là tôi cảm thấy sự nhơ nhớp của cuộc đời thế là đủ, tôi không muốn dấn thân vào nữa.

Chàng trai vẫn nghi ngờ :

- Nhưng tôi nghĩ, cô là người biết suy nghĩ, biết ơn nghĩa, chẳng lẽ cô không định đền ơn cho tôi sao ?

- Anh muốn tôi đền ơn anh bằng cái cách đó ư ? - Hạ Đoan nghe đầu nhức như búa bổ.

Chàng trai gật đầu nhìn nằng. Bao thiện cảm dành cho người chủ nhà không còn, Hạ Đoan đứng dậy, dù người đã bắt đầu nóng ran.

- Tôi thất vọng quá, tôi nghĩ không còn gì để ở lại đây nữa. Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh.

- Khoan đã ! - Chàng trai bước đến trước mặt nằng - Cô không phải là cô gái giang hồ, tôi biết như vậy.

Từ này giờ, tôi chỉ muốn thử cô mà thôi.

Hạ Đoan cười, nụ cười thật buồn. Nằng bước qua vị chủ nhà trẻ tuổi, lần trong bóng tối mà đi.

Nhưng đi được một đoạn, Hạ Đoan cảm thấy chút sức lực gắng gượng cuối cùng để tỏ ra vững vàng trước mắt người chủ nhà đã hết. Cô xiêu vẹo bước đi, hai ba lần trượt ngã. Mưa vẫn trút xuống người cộng với cái giá lạnh cao nguyên khiến cho bàn chân nằng nặng như đá.

Phải đi thôi. Anh ta đang cười nhạo mình đó. Gắng lên Hạ Đoan, lòng tự trọng của mi đâu rồi ?

Đến gốc cây ven đường, Hạ Đoan tựa lưng vào, tay chân nằng mỏi nhừ. Cái túi xách chỉ có vài bộ đồ bông nặng như chì, tuột xuống khỏi tay. Hạ Đoan định cúi người xuống nhặt, cả thân nằng đổ ập xuống không gắng được nữa. Mọi vật chơi vơi, nằng bồng bênh chẳng còn phân biệt mơ hay thật.

Trong khi đó, chàng trai cận thị cứ đi tới đi lui trong phòng, bứt rứt không yên. Cuối cùng anh nhìn cánh cửa đóng im ỉm. Cánh cửa mà khi này gài chốt, anh vừa thở ra nhẹ nhàng với cảm giác vừa làm xong việc tốt. Bây giờ cánh cửa ấy như đang tố cáo anh.

Mình làm sao vậy ? Rõ ràng là cô ấy đang sốt. Là bác sĩ, mình hiểu hơn ai hết chuyện ấy mà.

Một tiếng gọi khác lại vọng lên trong đầu chàng :

- Nhưng mình có thể làm gì chứ ? Ban đêm một trai một gái ở trong một nhà, ai mà tin là trong sáng ?

Kiều Bạch chắc chắn sẽ không chấp nhận chuyện này đâu.

- Nhưng đoạn đường này vắng quá, cô ấy là người lạ, không biết có đi tới nhà trọ hay không. Rủi có chuyện gì xảy ra, mình sẽ hối hận không kịp.

Suy đi nghĩ lại, chàng trai quyết định mở cửa, cầm đèn pin ra ngoài. Đường mưa trơn trượt, người đang khỏe mạnh như anh mà còn phải rùng mình ớn lạnh trước không khí bên ngoài.

Ánh đèn được rọi khắp nơi mà không thấy bóng cô gái đâu cả. Chàng trai phân vân, nửa mong cô nằng đã đi qua đoạn đường tối, nửa mong được trông thấy nằng.

Đi thêm một chút nữa, chàng trai rọi đèn pin ra xa vẫn không thấy dấu vết gì, chàng trai quyết định đi trở lại. Có lẽ mình quá lo lắng thôi, cô ấy chắc đã đi xa rồi.

Chợt anh khựng lại. Chiếc túi xách trông quen quen đang nằm dưới vũng nước đọng. Anh hất ngược chiếc đèn pin vào trong, cô gái đang nằm sấp trên bãi cỏ, tóc tai rũ rượi.

Không còn suy nghĩ gì nữa, chàng trai bế xốc cô gái quay trở về. Đặt cô gái trên salon, chàng trai lấy khăn lau tóc, lau chân, người cô gái nóng như lửa đốt, còn tay chân thì lạnh như đá. Làm sao bây giờ ?

Sau một giây suy nghĩ, chàng trai quyết định thật nhanh. Chàng chỉ mở đèn nhỏ, rồi cởi lớp áo quần ngoài đang ướt đầm của cô gái. Sau đó lấy mềm quần dưới chân, đầu thì đắp khăn lạnh, và đổ thuốc vào miệng nằng.

Cô gái vẫn mê man. Chàng trai lại bế nằng vào phòng rồi khép cửa.

Bồng nằng rên nho nhỏ :

- Mẹ Ôi ! Lạnh quá....

Chàng trai dừng bước rồi quay lại giường nhìn nằng. Một khuôn mặt trái xoan không chút son phấn. À, bây giờ chàng mới nhớ ra từ lúc nằng xuất hiện đầu tiên ở nhà này, nằng không hề tô son điểm phấn không có cô gái giang hồ nào lại quên làm việc ấy khi đi ra khỏi nhà, dù là cô gái đã bắt đầu hoàn lương.

Nàng trông thật lạ. Chàng ngấm trộm nàng một lúc rồi thở dài lui ra ngoài. Ngày mai, không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra hay không ?

Khi chàng trai thức dậy thì xung quanh vẫn còn yên ắng. Anh bật dậy, rời ghế salon đi vào phòng. Mền gối đã sắp xếp thật ngăn nắp. Cô gái đâu rồi, một chút nghỉ ngơi làm chàng lo lắng. Đời này rất nhiều chuyện lừa lọc gặt gặt nhau.

Mọi thứ trong nhà chàng vẫn còn y nguyên. Tủ chiếc xe, tivi, dàn compact... tất cả vẫn ở yên chỗ cũ.

Chàng trai thở phào nhưng cũng chợt băng khuôn. Cô gái ra đi không một lời từ tạ.

Chàng trai trở vào phòng, chợt thấy chiếc kẹp có hình hoa mai để trên bàn. Của cô ấy để quên. Tối qua, khi lau tóc, anh đã trông thấy chiếc kẹp này.

Chàng trai nâng niu chiếc kẹp rồi kéo hộp tủ bỏ vào. Có thể chàng sẽ chẳng bao giờ gặp lại cô ấy, thì xem đây là kỷ niệm cũng được. Còn nếu có duyên thì gặp lại, chiếc kẹp trả lại cô chủ sẽ làm nàng vui.

Chợt chàng trai trông thấy một mảnh giấy nhỏ xếp làm tư nằm ở một góc. Chàng vội vàng cầm lấy mở ra xem.

"Chuyện đêm qua như một giấc mơ vậy. Giữa lúc tôi đau buồn, thất vọng, anh đã mang đến cho tôi sự ấm áp của tình người. Ôn này, tôi sẽ không bao giờ quên. Tiếc là không có dịp để đền đáp.

Ra đi mà không chờ để chia tay người ơn, tôi rất lấy làm tiếc. Một lần nữa xin anh nhận nơi tôi lòng biết ơn vô cùng.

Cô gái".

Chàng trai đọc đi đọc lại lá thư đến vài lần mà vẫn cảm giác cô gái như mới lần đầu ở đây. Chữ viết cô gái vừa mềm mại vừa bay bướm. Còn giọng văn thì không vụng về chút nào. Cô gái là ai nhỉ ? Lòng chàng rồi lên với bao ý nghĩ.

- Trung ơi ! Anh Trung ơi !

Tiếng gọi của cô gái từ cửa vọng vào làm Trung chợt tỉnh mộng. Anh cẩn thận ép lá thư vào quyển sách rồi bước ra.

- Kiều Bạch à ! Mới sáng sớm đã có tiếng em rồi.

Cô gái tóc hót tém bước vào, mắt lúng liếng nhìn quanh :

- Em phải đến kiểm tra xem có cô nào ở đây không ?

Đây là câu nói bình thường của Kiều Bạch mỗi khi đến sớm. Nhưng nay, Trung thấy chột dạ. Chàng lảng chuyện :

- Sao, đến rửa ăn sáng hay làm gì đây ?

Kiều Bạch nũng nịu :

- Chứ còn gì nữa. Sau khi ăn, anh và em đến phòng mạch xem coi có vừa ý anh không ?

Trung chiều chuộng :

- Anh của em thiết kế chắc chắn là anh yên tâm rồi. Nhưng còn phụ tá thì sao ? Em không giúp anh được hả ?

Nhún nhảy xung quanh Trung, Kiều Bạch cong môi :

- Em đâu có thời gian. Nhưng em đã đăng báo tuyển người rồi. Anh yên tâm đi.

- Ừm. Anh chọn hay em chọn ?

- Em chứ. Em muốn chọn người vừa già vừa xấu.

Tưởng thật, Trung kêu lên :

- Để cho không ai dám vào đây phải không ?

Kiều Bạch cười hăng hắc :

- Coi vậy mà dễ tin quá. Nói chứ yên tâm đi. Em chọn người là khách vào ào ào luôn. Kỳ này mình trang hoàng lại phòng khám, lại tuyển phụ tá mới, em tin là việc làm ăn sẽ khá hơn.

Trung nhìn Kiều Bạch cười cười. Chàng chợt nhớ đến cô gái tối qua...

Khiết Vũ gục đầu lên bàn làm việc mà nghe rã rời. Tất cả mọi việc xảy ra như một giấc mơ. Chàng vừa là người mới cưới vợ, nhưng lại là người cô đơn. Sự thật đối với chàng sao mà cay đắng như vậy.

Thanh Huyền đặt tay lên vai anh trai, an ủi :

- Thôi anh Vũ. Anh đừng lo nghĩ nhiều nữa, hãy cố gắng tìm cho ra chị Hạ Đoan đi anh.

Vũ ngẩng đầu lên, cười khan :

- Tìm ư ? Để làm gì ?

Huyền rút tay lại, kéo ghế ngồi bên cạnh :

- Hai người đã là vợ chồng rồi, có chuyện gì anh phải bình tĩnh suy xét chứ.

- Bình tĩnh ư ? Nếu em bị người ta lừa dối trong lúc em đã đặt trọng niềm tin vào họ, vậy em có hận không ?

Nhìn anh trai một lúc, Huyền thờ dài :

- Hãy nghe em nè anh Vũ, em cảm thấy rất tàn nhẫn đối với chị Đoan. Mặc dù gia đình cản ngăn, chị ấy vẫn bỏ tất cả để đến với anh, danh dự của người con gái lớn hơn mọi thứ.

Khiết Vũ nóng nảy ngắt lời :

- Nhưng cô ta đã lừa anh.

- Cụ thể là việc gì ? Em có thể biết được không ?

Vũ im bặt. Chàng cảm thấy giận mình, hận Hạ Đoan, nhưng không thể nói ra cái sự thật của sự việc.

Chàng không thể nói với bất cứ ai về chuyện Đoan không còn là con gái. Lương tâm chàng không cho phép.

Nhìn thái độ của Vũ, Thanh Huyền cố gắng thuyết phục :

- Cho dù chị ấy có lỗi gì đi chăng nữa, thì cũng đã là vợ của anh rồi. Mọi người sẽ nhìn anh ra sao nếu như biết chị ấy ra đi chỉ sau vài ngày chung sống với anh. Những lời than oán, trách móc, anh có chịu đựng nổi hay không ?

- Anh không xua đuổi, không có lỗi với cô ấy. Tự cô ấy ra đi.

- Hạ Đoan là cô gái có học và có lòng tự trọng. Nếu anh không tỏ thái độ gì thì Hạ Đoan không bỗng dưng ra đi. Sự ra đi của cô ấy không làm anh lo lắng hay sao ?

- Sao em biết anh không lo ? - Khiết Vũ đau khổ nói - Mấy đêm qua, anh không hề chợp mắt.

- Vậy sao anh không đi tìm ?

Vũ lắc đầu :

- Tự cô ấy bỏ đi thì phải biết cách mà quay trở lại.

Biết tính tình nóng nảy của anh trai mình, Huyền than thở :

- Trời ơi ! Sao tôi lại có ông anh cố chấp như thế này chứ ? Tính tình anh nóng nảy chắc chắn là anh đã xúc phạm đến Hạ Đoan rồi. Nếu anh không đi tìm, có thể chị ấy sẽ không bao giờ trở lại.

Vũ một mực giữ ý kiến của mình.

- Em đừng nói nữa. Anh sẽ không đi tìm đâu.

Vũ ơi ! Có khi nào chị ấy tìm đến cái chết hay không ? Nếu tuyệt vọng như chị ấy biết đâu em cũng sẽ xử sự như vậy đó.

Lời nói của em gái làm Vũ rung động, Hạ Đoan đã thất bại lần đầu, lần thứ hai tưởng đâu hạnh phúc, nhưng lại tan vỡ thế này, không biết cô ta có chịu nổi hay không ? Có lần chính chàng cũng đã nghĩ là nàng tự vận, nhưng cũng chính Hạ Đoan nói cho anh biết nàng không phải là người yếu đuối như vậy.

Nghĩ thế, Vũ bình thần nói :

- Hạ Đoan gan lì lắm, cô ta không tìm đến cái chết đâu.

Ngẫm nghĩ một lúc, Thanh Huyền gật đầu :

- Đúng rồi. Nếu không gan lì, Hạ Đoan sẽ không dám bỏ tất cả, bất chấp cả sự ngăn cản của ba mẹ để theo anh đâu. Nếu là em, yêu ai cách mấy, em cũng không có được cái gan như chị ấy.

Lời nói của Thanh Huyền không khỏi làm Vũ xao động. Chàng đau khổ nói :

Anh cũng đã thương Hạ Đoan hết lòng, thương còn hơn cả bản thân anh nữa kia.

Chỉ cần cho anh biết sự thật mọi việc, anh sẽ bỏ qua tất cả. Đẳng này, cô ta nghĩ anh là thằng ngốc...

Càng nói, Vũ càng giận :

- Mà thôi, anh không muốn ai nhắc tên cô ấy nữa. Em đừng nói gì nữa cả. Anh biết tự lo cho mình rồi.

- Anh bảo anh tự lo ư ? Làm sao em yên tâm cho được. Chỉ có mấy ngày mà xem anh kia, tóc tai bù xù, râu ria không cạo. Em biết là anh còn thương chị dâu của em.

Khiết Vũ khoát tay đứng lên, về chấm dứt chuyện :

- Em rót cho anh ly nước đi.

Huyền nhanh nhẹn lấy nước cho anh. Vũ vuốt tóc, bước lại cửa sổ hít thở. Có lẽ chính chàng phải biết chủ động tìm quên.

Đón ly nước trên tay Huyền, Vũ hỏi :

- Nguyễn và Hạnh đâu, sao anh không thấy kia ?

- Nghe nói đi hưởng tuần trăng mật, chắc về rồi.

Vũ cúi mặt cười buồn. Cả hai đám cưới cùng ngày. Một đôi thì rạng rỡ hạnh phúc, còn chàng thì thất lạc, cô đơn.

Huyền vẫn vô tình :

- Chị Hạnh cũng có phước, nhờ gia đình anh Nguyễn giàu có. Hai người chẳng phải lo toan vất vả như anh chị đâu.

Vũ cau mày :

- Hừ ! Còn anh mày cái gì cũng dở, đúng không ?

Biết làm anh trai chạnh lòng, Huyền vuốt ve tay áo Vũ :

- Em đâu có ý đó. Thấy người ta, em thương anh với chị Đoan hơn.

Vũ nhăn nhó :

- Nữa, lại nhắc nữa.

Chợt có tiếng gọi :

- Vũ ơi !

Nguyễn đi tới, thấy có Huyền liền nói :

- Chà ! Hai anh em bàn tính chuyện gì vậy ? Có bí mật không ?

Vũ bước đến phát nhẹ lên vai bạn :

- Bí mật khi khô gì. Sao, đi chơi vui về chứ ?

Nguyễn tươi cười :

- Vui nhưng đường xa mệt quá.

Nghĩ hai anh chắc chắn sẽ có chuyện nói với nhau, Huyền nói :

- Thôi, các anh trò chuyện đi nha. Em đi à.

Nguyễn hỏi với theo Huyền :

- Hôm nay em không đi công tác sao ?

- Vừa mới về đó anh - Huyền vừa đi vừa đáp.

Còn lại chỉ hai người bạn thân, Nguyễn nhìn thẳng Vũ :

- Chuyện gì đã xảy ra vậy Vũ ?

Vũ lúng kúng :

- Có chuyện gì đâu.

- Ông đừng có giấu tôi. Xưa nay, tôi luôn xem ông là mẫu người để tôi thần phục. Không có thể vì một lý do vớ vẩn nào đó có thể chia cắt hai người.

Vũ quay trở lại ghé cùng với Nguyễn :

- Việc gì cũng có lý do cả.

- Bất cứ lý do nào cũng không bằng sự hy sinh của Hạ Đoan đối với ông.

Vũ im lặng. Chẳng biết thế nào Nguyễn cũng lên án mình giống như mọi người. Có nên nói thật với Nguyễn hay không ?

- Vũ à ! - Nguyễn lại nói - Ông đừng để mọi người phải thắc mắc bàn tán xôn xao. Hãy đưa ra một lý do nào đó để nói về sự vắng mặt của Hạ Đoan rồi tìm cô ấy về.

Vũ nhếch môi :

- Bọn mình đã chia tay nhau rồi.

- Đừng có nói bậy. Chẳng phải ông đã từng yêu tha thiết Hạ Đoan hay sao ?

- Không phải mỗi mình yêu, ông cũng đã từng xao xuyến vì cô ấy phải không ?

Nguyễn ngạc nhiên nhìn Vũ :

- Tại sao bây giờ ông hỏi tôi câu này ? Chẳng lẽ ông ghen ?

Vũ cười khẩy :

- Phải, tôi đang ghen. Hạ Đoan không phải là cô gái trong trắng thơ ngây như tôi tưởng.

Kết luận này hoàn toàn làm Nguyễn bất ngờ. Là đàn ông với nhau, và đã từng chơi chung bao năm, Nguyễn hiểu Vũ không bao giờ đùa với chuyện này.

- Ông... Ông không đùa chứ ?

Mặt Vũ danh lại :

- Tôi mà đi đùa cái chuyện phòng thê như thế này ư ? Chẳng lẽ tôi như thế nào ông không hiểu rõ ư ?

- Chính vì hiểu ông và tận mắt tiếp xúc với Hạ Đoan, tôi mới bất ngờ về những điều ông nói.

Vũ cắn môi :

- Cái tên cô ấy là Hạ Đoan. Tại sao tôi lại bỏ qua ý nghĩa của cái tên đó nhỉ.

Hiểu ý nghĩa câu nói của bạn khi định nghĩa cái tên Hạ Đoan, Nguyễn nói :

- Đoan ở đây không phải là đoan chính, mà Hạ cũng có nghĩa là thấp hay ở dưới đâu. Không ai lại tự vùi dập con gái mình bằng cái tên như vậy.

Nhận ra mình suy diễn thiếu cơ sở, Vũ thở dài :

- Có thể cậu đúng. Nhưng những gì tôi nhận lại từ Hạ Đoan đã làm tôi tuyệt vọng.

Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu Vũ, sự ghen tuông, hoang mang làm anh không kịp suy nghĩ chín chắn.

- Nguyễn này ! Tôi biết ông cũng đã từng gặp ghé Hạ Đoan, cô ta cũng được ông đưa đón nhiều lần.

Có khi nào ông và Hạ Đoan...

Nguyễn cau mày, gắt :

- Ông nói những nói cuội gì vậy ? Đúng, quả tình là tôi rất thích Đoan. Nhưng tôi chưa bao giờ được nắm bàn tay cô ấy. Ông thật là hồ đồ khi cho mình là người có thể vừa quen nhau là yêu thương vô vấp. Hơn nữa, Đoan không phải là người lẳng lơ đâu.

Vũ hất hăng, chàng ôm lấy đầu :

- Vậy thì nàng đã thất thân với ai ?

Nguyễn lắc đầu :

- Mình không biết. Nhưng Vũ này ! Chẳng lẽ chuyện tiết trinh lại quan trọng với cậu đến thế sao ?

- Không hẳn vậy. Mình đâu phải là người quá cổ chấp. Chỉ cần ngay từ đầu, cô ấy thú thật với mình, mình sẽ bỏ qua tất cả.

- Nhưng thông thường trong những trường hợp như vậy, các cô gái sợ sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của hai người, nên không muốn nói. Họ nghĩ đơn giản là sau ngày cưới, mọi việc đã xong rồi, dù muốn hay không người chồng cũng phải chịu. Ít ai nóng nảy như ông.

- Đó không phải là nóng nảy mà là phản ứng rất chính đáng đối với người giả dối. Xưa nay ông biết tính tôi mà. Có gì nói thật ra là xong.

Thấy khuyên can cỡ nào cũng không được, Nguyễn thở dài :

- Biết đâu Hạ Đoan có nỗi khổ riêng nào đó thì sao ? Ông thiếu bình tĩnh rồi đó Vũ.

- Tôi vẫn không cho mình sai và không hề hối hận khi đòi chia tay với Hạ Đoan. Chúng tôi chưa hề nói nặng nhau một lời. Và cô ấy ra đi là một hành động tự giác. Thế cũng tốt.

Hạ Đoan ôm túi xách vào lòng, mắt đăm đăm nhìn tấm bảng ghi tìm người giúp việc treo trước cửa phòng khám. Đây đúng là địa chỉ trên báo mà nàng cần.

Đứng lâu cũng mỏi, Hạ Đoan ngồi lên lan can, mặt buồn rười rượi. Nàng không ngờ bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh này.

Nhưng nàng có thể trách ai được chứ ? Tất cả là do nàng. Nàng có can đảm vượt qua sự ngăn cản của gia đình, để lập gia đình, thì giờ phải có can đảm chấp nhận gánh vác hậu quả cũng vì tình yêu đó. Nàng không thể sống cách sống như xưa. Giờ nàng có khác gì những người lao động bình thường mua gánh bán bưng mà sáng nay nàng đã gặp đâu ?

Một cô gái ăn mặc đúng mốt, chạy chiếc Future bóng lộn vào. Hạ Đoan mừng rỡ bước xuống. Cô gái hát hàm hời :

- Bác sĩ chưa tới hả ?

Hạ Đoan thất vọng, nàng có đáng bị người ta xem thường như vậy không ? Mi nghĩ gì vậy Hạ Đoan, đến nước này, mi còn treo cao giá ngọc hay sao ?

Nghĩ vậy, Hạ Đoan đáp nhỏ :

- Chưa có bác sĩ đến.

Cô gái vênh mặt, tăng ga rồi chạy thẳng. Hạ Đoan tựa vào lan can nhìn theo.

Lát sau, cô gái tóc tém chạy chiếc Dream đến. Cô ta tươi cười nhìn Hạ Đoan :

- Chị chờ lâu chưa ?

Có lẽ cô ta tưởng mình là người bệnh. Nghĩ vậy, Đoan dè dặt đáp :

- Cũng hơi lâu.

Cô gái xuống xe, mở cửa và nói :

- Tại tìm chưa ra người giúp việc, nên hôm rày bệnh nhân phải chờ như vậy đó.

Biết cô gái là chủ nhân của phòng mạch, Hạ Đoan bước đến gần.

- Thưa bác sĩ, tôi đến đây không phải để khám bệnh mà để xin việc làm.

Một thoáng thất vọng trong mắt cô bác sĩ trẻ, nhưng cô ta vẫn mở rộng cửa.

- Vậy thì vào đây đi.

Khi ngồi vào chiếc ghế nhỏ ở bàn làm việc, Hạ Đoan nói :

- Hồi nãy cũng có vài người đến khám, nhưng bác sĩ lâu đến họ về cả rồi.

Nghe Hạ Đoan gọi mình là bác sĩ, cô gái có vẻ thích chí lắm. Nhưng cô muốn khoe một chuyện còn hay hơn.

- Ông xã tôi mới là bác sĩ. Còn tôi đang đi học, năm sau mới ra trường. Vì vậy, tôi không có thời gian để phụ anh. Tôi là Bạch. Còn chị, chị tên gì nhỉ ?

- Tôi tên Đoan.

- Chị bao nhiêu tuổi rồi ? Tôi cần một người vừa làm y tá vừa là người giúp việc để coi sóc phòng mạch này.

Nghe mục đích chuyện tìm người của Bạch, Hạ Đoan khắp khởi mừng thầm nhưng nàng muốn biết cho chắc nên nói :

- Nghĩa là cần có người ở đây luôn ?

- Vâng, tại đây có thuốc men và các dụng cụ, tôi muốn người giúp việc ở đây luôn. Vậy cô có đáp ứng được điều kiện đó hay không ?

- Dạ được.

Đôi mắt Bạch lướt trên người Hạ Đoan.

- À, mà chị bao nhiêu tuổi ?

- Tôi hai mươi bốn.

- Vậy mà trông chị trẻ quá. Tôi cứ tưởng trạc tuổi tôi thôi - Bạch lại hỏi - Chị học đến lớp mấy, viết chữ thế nào ?

- Tôi học đến tú tài. Chữ viết cũng tạm.

- Biết ngoại ngữ gì không ?

Đã có bằng B Anh văn, nhưng Hạ Đoan chỉ khiêm tốn nói :

- Biết tiếng Anh chút đỉnh ạ.

Bạch nghiêng đầu ngắm nghía Hạ Đoan như xem một món hàng. Ánh mắt ấy làm Đoan khó chịu, nhưng nàng cố dần lòng. Hơn nữa, Hạ Đoan đã đến xứ sở xa lạ này rồi, nàng cần phải có việc làm để mà sống.

- Thôi được, thế này nhé. Tôi nhận chị vào làm, công việc của chị là tiếp đón niềm nở bệnh nhân. Khi nào đông quá thì hỏi tên hỏi bệnh rồi sắp xếp ai đến trước khám trước, ai đến sau khám sau. Mọi bệnh đều phải ghi lai số, bán thuốc theo toa. Giá thuốc tôi và ông xã tôi đã ghi rõ trên quyển sổ rồi.

- Vâng, tôi nhớ rồi. Vậy chừng nào tôi có thể bắt đầu đây ?

- Ngay bây giờ - Bạch cao giọng đáp - Chị vào lau chùi nhà cửa ngay giùm tôi đi. Chỉ nửa giờ nữa là bác sĩ đến rồi đó.

- À, cho tôi hỏi. Bác sĩ khám bệnh giờ giấc ra sao ạ ?

- Ngoài giờ - Bạch đáp cộc lốc - Trưa từ mười giờ đến mười ba giờ rưỡi. Chiều từ bốn giờ đến tối.

Hạ Đoan giật mình. Từ hơn bốn giờ đến tối phải làm việc với bác sĩ. Nàng cảm thấy ngán ngẩm và chàm với đàn ông lắm rồi. Họ đáng ghét lắm.

Nghĩ vậy, Hạ Đoan thở dài :

- Xin lỗi, có lẽ công việc này không thích hợp với tôi.

Bạch kêu lên :

- Sao vậy ? Chị không biết là hàng khối người thích công việc này hay sao ?

- Tôi biết, nhưng tôi rất ngại làm việc chung với người là.... Tôi là con gái và không muốn người ta dị nghị về mình.

Thật ra từ nãy giờ thấy mặt mày Hạ Đoan sáng sủa, lại nói năng lưu loát, nhưng nàng nghĩ cô gái này dù sao cũng là người thấp hèn, làm sao sánh với nàng. Giờ biết được lý do từ chối của Đoan, Bạch thở ra nhẹ nhõm.

- Vậy tôi tưởng chuyện gì quan trọng. Tôi nói cho chị biết nhé. Từ chiều đến tối, chị tưởng chỉ mỗi mình chị với bác sĩ thôi sao ? Còn bệnh nhân nữa mà. Hơn nữa thường giờ khám tôi chỉ đến chín giờ là hết bệnh nhân, có gì đâu mà chị ngại.

Nhận ra bà chủ của mình là người thiếu tế nhị và tự cao, Hạ Đoan cũng chỉ mỉm cười dễ dãi.

- Vậy à ? Chị nói thì tôi yên tâm rồi. Nhưng tôi muốn biết lương của tôi là bao nhiêu ?

- Năm trăm ngàn.

Hạ Đoan đồng ý ngay. Số tiền đó, nàng có thể gói ghém cuộc sống cho mình.

Câu hỏi của Kiều Bạch đưa Đoan trở về thực tại :

- Nhà chị Ở đâu ?

- Tôi ở Bình Dương.

Lập tức, Kiều Bạch trở nên e dè :

- Sao lại tận Bình Dương ?

- Vì... Ở quê tìm việc khó khăn quá - Sợ bị từ chối, Hạ Đoan bịa - Nhà tôi nghèo, anh chị em lại đông. Vì vậy, tôi muốn tìm việc làm để mong giúp đỡ gia đình.

Nghe lý do cũng khá hợp lý, Kiều Bạch gật gù :

- Vậy chị có gì để đưa tôi xem không ? Thí dụ như chứng minh nhân dân hay bằng cấp ?

Thấy Hạ Đoan im lặng, Kiều Bạch giải thích :

- Tôi không ngại nói thẳng với chị, phòng mạch này là công sức đầu tư của chúng tôi. Chị lạ hoặc lạ hươ đến đây phải có gì làm tin chứ ?

Bỏ đi đột xuất thế này, Hạ Đoan chẳng mang theo thứ gì ngoài chứng minh nhân dân. Nhưng đó là giấy tùy thân, nàng không thể đưa cho ai khác. Nghĩ vậy, Đoan nói :

- Tôi không thể bắt chị tin tôi được. Điều đó tôi biết, nhưng quả thật, tôi chỉ định tìm việc lao động bình thường, nên không mang theo bằng cấp gì cả. Một là sau giờ khám bệnh, có gì quý giá, xin chị vui lòng mang về cho. Còn nếu không tôi đành đi tìm việc khác.

Vẻ khẳng khái của cô gái trước mặt làm Kiều Bạch cũng thâm nể. Với cách ăn nói thế này, chắc chắn cô sẽ hoàn toàn an tâm khi giao việc. Tìm người đã lâu rồi, nhưng cô chưa ưng ý ai. Nay chẳng lẽ vì nguyên tắc cứng nhắc mà bỏ qua cô gái này hay sao ?

Nghĩ vậy, Kiều Bạch nói :

- Thôi được rồi. Tạm thời tôi nhận chị vào làm việc. Tôi sẽ bàn bạc với ông xã tôi xem có thể được hay không. Nào, bây giờ chị theo tôi vào đây.

Sau khi chỉ từng công việc cho Đoan xong, Kiều Bạch nói :

- Tôi muốn mọi thứ ở đây đều sạch sẽ, thơm tho. Nếu không, người ta sẽ không đến khám đâu.

Hạ Đoan mỉm cười :

- Chị lo xa quá, sao chị không dành thời gian đến đây phụ giúp bác sĩ.

Chống tay vào hông, Kiều Bạch cao giọng nói :

- Tôi ư ? Tôi là bà chủ chẳng lẽ phải đi làm cái việc quét dọn ấy sao ? Thời gian tôi quý lắm chứ bộ. Mà nè, bây giờ chị bắt tay làm ngay đi.

Rồi ra đáng bà chủ, Kiều Bạch lên phía trước ngồi dựa móng tay, không để ý gì đến vài người bệnh đang ngồi ở băng ghế phía trước chờ đợi.

Ở trong phòng, Hạ Đoan búi tóc thật gọn lên cao rồi bắt tay vào công việc.

Lát sau, ở ngoài này Kiều Bạch hớn hờ chạy ra khi trông thấy chàng trai mang kính cận người dong dong cao chạy xe vào.

- A ! Anh Trung tới rồi.

Trung ngạc nhiên nhìn Kiều Bạch :

- Hôm nay em đến sớm để giúp việc cho anh đó hả ? Có mệt lắm không ?

Lúng liếng đôi mắt, Kiều Bạch cười :

- Sao, anh thấy hôm nay phòng khám có gì khác không ?

- Tuyệt lắm ! Không ngờ người yêu của tôi lại siêng như vậy. Nếu ngày nào cũng như thế này thì hay biết mấy.

Kiều Bạch nhõng nhẽo :

- Không phải là nếu mà là ngày nào cũng như vậy hết. Anh chịu không ?

- đương nhiên là chịu rồi. Anh đã mong đợi từ lâu. Nào gọi tên người bệnh vào trong đi, đừng để người ta phải chờ.

Dấu môi, Kiều Bạch nhún nhảy :

- Bộ anh tưởng là em phải làm những việc vất vả này hay sao ?

Vừa định vào phòng khám, Trung khựng lại :

- Chứ ai ?

- Em vừa mới chọn được người giúp việc.

Quay vào trong, Kiều Bạch gọi to :

- Chị Đoan ơi ! Lên đây mau đi !

Vừa dứt lời, Bạch bước ra ngoài để gọi người bệnh vào trong. Lúc ấy, Hạ Đoan cũng vừa bước lên, nàng sững sờ nhìn người bác sĩ. Còn Trung cũng ngạc nhiên không kém.

- Là cô à ?

Kiều Bạch quay vào, miệng liến thoắng :

- Chị Đoan này ! Ngồi vào bàn làm việc đi.

Không còn khó chịu vì cái vẻ bà chủ của Kiều Bạch, Hạ Đoan lẳng lặng làm việc, khi người đầu tiên vào khám, Kiều Bạch nhìn vào chữ viết của Hạ Đoan, nhưng không nói một lời khen, dù chữ viết của Đoan rất đẹp. Khi người khám cuối cùng đã xong, Trung kéo Kiều Bạch vào trong.

- Sao em chọn người mà không hỏi ý kiến anh.

- Trời đất ! Chuyện chọn người giúp việc em đã nói với anh từ lâu rồi mà - Bạch kêu lên.

- Ý anh muốn nói với em chọn cô gái nào nè, em có biết về người ta chưa ?

- Nhưng cô ta.... có gì không phải. Khi này mới vào phòng, anh đã khen là rất tuyệt kia mà...

Trung bối rối không biết phải nói với Bạch như thế nào, chàng có một linh cảm kỳ lạ, chàng sợ sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

- Nhưng em có hỏi rõ gốc gác của người ta chưa mà nhận đại.

- Rồi. Chị ta bảo nhà nghèo đông anh em, nên phải đi tìm việc giúp gia đình.

Mặt Trung sa sầm khi nghĩ đến chuyện cô gái đã nói không thật lòng. Lúc thì nói với chàng trong đêm gặp bạn, cô ta là gái giang hồ. Còn bây giờ nói là nhà nghèo khó khăn, chàng phải tin ai bây giờ ?

- Anh sao vậy ? Hay anh không thích cô ta ? - Kiều Bạch giật tay Trung hỏi.

- Đúng vậy.

- Tại sao chứ ?

- Anh không biết nữa. Dường như cô ta có vẻ gì đó không thật lòng.

- Trời ơi ! Em không ghen thì thôi chứ việc gì anh phải lo nghĩ như vậy. Anh chỉ đến đây khám bệnh thôi. Việc ai nấy làm kia mà.

- Nhưng... anh không thích.

- Lại có chuyện thích hay không nữa à. Em cần có một người sáng sủa nhanh nhẹn như cô ta để tiếp bệnh nhân. Chứ chẳng lẽ anh muốn một bà già đến đây, khi ấy không có ma nào đến khám anh tính sao đây ?

Tự dưng Trung thấy ngại cho Kiều Bạch. Chàng mang ơn gia đình nàng. Nhưng cô gái này đã làm cho chàng băn khoăn lo nghĩ suốt sáng giờ. Chàng sợ sự gần gũi nếu hai người làm chung. Khi đó biết tình cảm của chàng dành cho Kiều Bạch có còn như xưa hay không ? Không, chàng không cho phép mình phản bội Kiều Bạch. Nghĩ vậy, Trung dứt khoát :

- Anh đã nói như vậy, còn quyết định thế nào là tùy em.

Khi Trung cùng Kiều Bạch bước ra đã thấy Hạ Đoan xách giỏ, đội nón đứng đợi. Vẻ mặt nàng buồn hiu, hình như nàng cũng đã nghe hết cuộc chuyện trò giữa Trung Và Bạch.

Hạ Đoan gượng gạo cười :

- Không sao đâu. Tôi tìm việc khác được mà. Xin chào anh chị.

Thấy Hạ Đoan lui thủi bước ra, Trung chợt nhận ra mình thật tàn ác. Chàng gọi giật lại :

- Cô Đoan à !

Đoan dừng bước từ từ quay lại, Trung nhận ra cô bé trông tươi tỉnh hơn nhiều so với cái đêm mưa giá rét trú thân ở nhà chàng. Dưới chiếc nón, khuôn mặt Hạ Đoan vẫn chất chứa nét buồn u ám.

- Anh cần gì ạ ?

- Thôi, cô ở lại đi.

Một chút tự ái dâng lên, khiến Hạ Đoan định quay bước ra ngoài, nhưng Kiều Bạch đã chạy tới kéo giỏ nàng.

- Nào, xin chị đừng phiền. Anh Trung của tôi thận trọng lắm. Nhưng anh rất tốt. Chị quay trở lại giúp tôi đi.

Trung cũng bước tới :

- Đừng giận tôi. Cô Đoan à ! Mời cô trở lại đi.

Trung bước vào phòng khám, chàng thấy Hạ Đoan đang lui cui cắm hoa.

- Chào cô Hạ Đoan. Cô cắm hoa đẹp thật đó.

Hạ Đoan ngẩng lên mỉm cười :

- Sao hôm nay bác sĩ đến sớm vậy ? Chị Kiều Bạch không đến sao ?

Trung cười :

- Hôm nay tôi được nghỉ ở nhà. Chẳng có việc gì nên đến đây xem lại sổ sách. Còn Kiều Bạch đi chơi với bạn rồi.

Cúi xuống tiếp tục công việc của mình, Hạ Đoan vừa hỏi :

- Bác sĩ ở một mình.... vậy phải tự nấu cơm hả ?

Trung lơ đãng giờ quyển sổ :

- Ăn tiệm không hà.

- Ăn tiệm hoài ngân lăm. Sao hai người không tiến tới hôn nhân cho rồi.

- Kiều Bạch còn đang học, với lại chuyện đó đâu có gì mà gấp gáp.

Rồi Trung lắng chuyện :

- Lương cô có bao nhiêu đâu mà mua hoa cho tốn ?

Vừa đặt bình hoa ở bàn, Hạ Đoan đứng lên đáp :

- Tiền lẻ của bệnh nhân không lấy lại đó mà.

Trung nhìn nàng cười :

- Từ ngày cô vào làm, bệnh nhân mỗi ngày một tăng hơn. Kiều Bạch thật sự tin tưởng cô đó.

Ngồi xuống ghế sửa lại tấm khăn trải bàn, Hạ Đoan bình thản nói :

- Không hẳn như vậy đâu. Nếu bác sĩ không trị bệnh có kết quả cho người ta, người ta đâu tin tưởng mà đến đây đâu.

- Sao cứ gọi tôi là bác sĩ hoài vậy ? Nghe có vẻ xa cách quá đi.

Hạ Đoan mỉm cười :

- Thừa bác sĩ, đó là điều rất cần thiết để phân biệt rõ tôi là ai ?

- Kiều Bạch đã bảo cô như vậy à ?

Đúng là Kiều Bạch luôn đề ý đến cách xưng hô của nàng, nhưng Hạ Đoan không muốn Trung khó chịu với Bạch về điều đó.

- Không cần chị ấy bảo, tự tôi thấy như vậy đó.

Trung cười. Mỗi ngày trò chuyện vài câu Trung càng tin chắc Hạ Đoan không phải là cô gái giang hồ như nàng đã nói. Một cô gái giang hồ ít khi có lòng tự trọng như vậy.

- Làm việc ở đây cô có thấy thoải mái không ?

- Dạ, đối với tôi có được công việc này là tốt rồi.

- Cô có đề nghị gì không ?

Hạ Đoan lắc đầu, cười :

- Giờ thì chưa ạ. Cảm ơn bác sĩ đã quan tâm.

Muốn tìm hiểu thêm về Hạ Đoan, Trung cất có hỏi :

- Còn cô, sao cô không quan tâm gì tới tôi cả. Cô không thắc mắc gì về tôi sao ?

Một thoáng ngạc nhiên, trong mắt Đoan, nhưng rồi nàng mỉm cười :

- Tôi sợ bác sĩ cho tôi tò mò, tôi không dám hỏi.

- Vậy à, cô thắc mắc chuyện gì, cứ hỏi đi nào ?

Ngập ngừng một lát, Hạ Đoan đáp :

- Tôi không hiểu sao bác sĩ không dọn đến ở đây cho tiện, đỡ phải tốn tiền thuê người giữ như tôi thôi.

- Đâu cũng không bằng ở nhà mình. Căn nhà ở ven thị trấn là mái ấm của tôi đấy.

- Ủa ! Vậy còn ở đây ?

- Phòng mạch này là của gia đình Kiều Bạch. Tôi ra trường một thời gian vẫn không đủ khả năng mua một căn nhà mặt tiền ở khu chợ như thế này.

- Vậy bác sĩ cũng lo xa cho tương lai hai người đó chứ. Chỉ cần làm vài năm là có được ít vốn rồi.

- Thật ra, tôi thu nhập cũng đâu có nhiều. Chúng tôi đã thỏa thuận với nhau rất rõ. Tôi khám bệnh, gia đình cô ấy bán thuốc.

- Nhưng anh có biết theo quy định, bác sĩ không được quyền bán thuốc. Và người bán thuốc như tôi phải có qua trường lớp không ?

Trung không khỏi ngạc nhiên vì sự hiểu biết của Hạ Đoan.

- Sao cô rành quá vậy ?

- Biết mình hồ, Hạ Đoan khoá lấp :

- Ồ.... thì tôi.... đọc báo đó mà.

Trung gật gù :

- Đúng rồi, đọc báo có thể biết điều đó.

- Vậy còn ba mẹ bác sĩ đang sống ở đâu ?

- Ở dưới quê lận. Tôi định sau này sẽ đón ba mẹ về đây chung sống. Nhưng Kiều Bạch lại không chấp nhận.

Ngần ngừ một lúc, Trung nói tiếp :

- Thật ra, đây chính là bất đồng khiến cho việc hôn nhân của tôi chưa thể tiến hành được.

Thông cảm cho Trung, Hạ Đoan dịu dàng nói :

- Không sao đâu. Anh đừng buồn. Tôi nghĩ nếu anh từ từ thuyết phục Kiều Bạch sẽ nghe thôi.

Trung lắc đầu :

- Khó lắm. Tôi yêu Kiều Bạch, nhưng cuộc sống của gia đình. Cô ấy và tôi có một hố sâu ngăn cách. Tôi không chịu được cái cách mà họ đối xử với người làm. Tôi và cô giống nhau ở chỗ đều là làm thuê.

Ngừng một lúc, Trung tiếp :

- Còn chuyện cô nói bác sĩ khám bệnh không được bán thuốc. Đó đúng là quy định chung, nhưng ở vùng hẻo lánh này, người ta cũng du di. Vì vậy mà gia đình Kiều Bạch đã tranh thủ bán thuốc.

- Vâng tôi hiểu rồi. Nhưng rõ ràng khi bán thuốc tôi còn chậm chạp lắm. Giá mà Kiều Bạch đến giúp bác sĩ thì hay quá.

- Cô ấy không thích làm những việc này đâu. Bằng chứng là phải thuê cô đó. Cô ấy không muốn ngồi yên một chỗ.

Hạ Đoan thông cảm :

- Vì cô ấy còn học hành mà. Với lại, thời gian đối với cô ấy không phải là làm những việc này.

Trung lắc đầu :

- Tôi thì không nghĩ vậy. Đôi lúc tôi có cảm giác cô ấy không yêu tôi thật lòng. Hình như cái danh bác sĩ của tôi mới chính là cái cô ấy yêu.

Hạ Đoan không khỏi áy náy trước những lời bộc bạch vừa rồi của bác sĩ Trung. Có thể sau này anh ta sẽ hối hận vì đã tiết lộ điều này, nghĩ vậy, nàng nói :

- Có lẽ không phải như vậy đâu bác sĩ à. Tôi nghĩ cô ấy còn trẻ, thích bay nhảy. Cô ấy sẽ nhận ra thiếu sót của mình trong một ngày gần đây thôi.

Trung nhìn nàng với một vẻ là lạ. Đây là lời lẽ của một người được giáo dục, được học hành đàng hoàng. Một cái liếc mắt của một cô gái bằng lăng lơ không hề gọn ở Hạ Đoan.

Kéo học tủ bỏ quyển sổ vào, chợt Trung nhận ra một tấm ảnh. Chàng cầm lên xem. Trong phòng khách sang trọng ở một gia đình, hai cô gái đang ngồi cùng một người đàn ông và một người đàn bà. Nhìn họ, Trung hiểu đây là một gia đình. Một trong hai cô gái là Hạ Đoan.

- Gia đình cô đây hả ?

- Hạ Đoan giật mình nhìn Trung. Tấm ảnh đang tổ cáo nàng, phải nói sao đây ?

- Ở.... đây là nhà bạn tôi.

Trung không tỏ vẻ nghi ngờ gì khiến Hạ Đoan thở phào. Nàng muốn giấu kín mình, ít nhất là trong thời gian này khi sự tan vỡ hạnh phúc vẫn còn là điều khủng khiếp đối với nàng.

- Cô Hạ Đoan này ! - Trung thắc mắc - Thật ra, trong đám cô tình cờ có mặt ở nhà tôi, tôi vẫn không tin là cô lại đi làm cái nghề mà ai cũng lên án.

Hơn tháng nay, công việc bận rộn khiến Hạ Đoan khuây khỏa. Nhưng những đêm về nỗi đau mới âm ỉ, dày vò tâm hồn nàng. Nay có người khơi lên khiến nỗi đau càng bùng dậy. Nàng có cảm tưởng như sự việc vừa mới diễn ra ngày hôm qua. Nàng cười buồn :

- Thừa bác sĩ, cái nghề ấy chỉ cần có chút nhan sắc là có thể làm được. Vậy thì tại sao bác sĩ nghĩ là tôi không làm được.

Trung, lắc đầu :

- Xin lỗi Hạ Đoan, vì tôi đã gọi lại điều cô không muốn. Nhưng vì sao cô lại cố tình tàn nhẫn với mình như vậy.

- Có nghĩ là bác sĩ vẫn không tin tôi là một cô gái.... làm nghề ấy ư ?

- Đúng vậy, tôi không tin.

- Cảm ơn bác sĩ đã nghĩ tốt về tôi. Nhưng xin bác sĩ đừng nhọc công bận lòng về một người chẳng ra gì như tôi.

- Chẳng ra gì ư ? Sao cô lại nói như vậy. Tôi trông thấy nhiều lúc cô cứ lặng lẽ buồn. Có lẽ cô vừa thất vọng về một người hay một điều gì quá khó khăn, cô cứ thật lòng nói ra.

Trung chân thành quá, khiến Hạ Đoan cảm động, nàng nghẹn lời :

- Tôi may mắn mới gặp được người tốt bụng như bác sĩ. Thôi thì có lẽ.... tôi không thể nào phụ lòng tin của bác sĩ đối với tôi.

Chớp chớp mắt để giọt nước chảy ngược vào lòng, Đoan cười mà mặt buồn thiu.

- Vâng, xin lỗi vì tôi đã nói dối bác sĩ. Thật ra tôi là con gái đầu lòng của một gia đình gia giáo. Tấm ảnh khi nãy là ba mẹ và em gái tôi đó. Vậy mà tôi đã cãi lời cha mẹ để đi theo tiếng gọi của tình yêu. Anh ấy cũng là đồng nghiệp, song vì một sự hiểu lầm đáng tiếc khiến tôi và anh ấy trở thành kẻ đối nghịch nhau. Trung nhìn hút vào Hạ Đoan. Gương mặt xinh xinh buồn bã của nàng cứ làm người đối diện đau lòng.

- Đừng tự dằn vặt mình về việc đó, Hạ Đoan à - Trung bỏ từ "cô" xa lạ - Rồi anh ấy sẽ hiểu cô thôi.

Hạ Đoan lắc đầu :

- Không bao giờ đâu. Tôi sẽ không gặp anh ấy nữa.

- Nhưng cô yêu anh ấy mà.

- Chính vì quá yêu anh ấy, nên tôi đã bỏ tất cả để kết hôn với anh...

Trung ngắt lời :

- Vậy là cô đã kết hôn đang hoang rồi ư ?

- Vâng. Nhưng chỉ có bạn bè cơ quan và gia đình của anh ấy thôi. Ba mẹ tôi không dự. Tôi đau lòng vì cái lời ba mẹ để rồi sau đó tôi nhận được lời chia tay phũ phàng.

Trung kêu lên :

- Chia tay sao ? Thật là vô lý.

- Tôi không biết đổ lỗi cho ai nữa. Anh ấy cũng có lý của anh và tôi cũng có lý của tôi. Thế là chia tay nhau.

- Vì vậy mà cô không trở về gia đình.

- Tôi phải gánh chịu những gì tôi đã làm.

- Nhưng không thể vì thế mà tự phi nhõ vô nhân cách của mình - Trung nhẹ nhàng phân tích - Cô có biết làm như vậy mọi người sẽ chê cười, xa lánh cô không ?

Hạ Đoan bướng bỉnh :

- Không phải tất cả đều như vậy. Bằng chứng là anh không xa lánh tôi.

- Vì tôi.... ngay từ đầu, tôi thấy cô thật lạ. Tôi tin vào cảm giác của mình.

Nhìn Trung bằng ánh mắt biết ơn, Hạ Đoan nói :

- Cám ơn anh đã cố gắng hiểu tôi. Thú thật, có đôi lúc tôi muốn nhảy xuống sông cho rồi. Nhưng nghĩ đến ba mẹ, đến em gái, tôi không đành. Vì vậy tự hành hạ dọa dẫm mình một chút cũng đáng đời tôi.

- Cô nghĩ vậy là sai rồi. Tự mình không quý trọng mình thì ai sẽ quý trọng mình đây ? Hứa với tôi đi. Từ đây về sau không bao giờ cô tự xưng mình là loại người như vậy nữa nhé.

Thấy Hạ Đoan im lặng, Trung giục :

- Sao hả ? Cô nói đi. Hứa với tôi nhé.

- Được rồi bác sĩ. Tôi hứa.

Một vài bệnh nhân lục tục đến khám bệnh. Câu chuyện tuy gián đoạn nhưng Trung cảm thấy hài lòng.

Chàng đã giải được bao nhiêu thắc mắc, bức xúc trong lòng.

Thời gian thấm thoát trôi qua, càng ngày Trung càng cảm thấy lòng mình thay đổi, chàng mong sớm đến giờ có mặt tại phòng khám, dù chỉ để thấy mặt Hạ Đoan, trong khi nàng chỉ tập trung vào công việc. Tình cảm của Trung dành cho Hạ Đoan đã làm chính chàng bối rối. Sao vậy ? Chẳng phải chàng yêu Kiều Bạch lắm sao ?

Hôm nay Hạ Đoan cảm thấy người thật mệt mỏi, nàng cảm thấy đau ở thắt lưng và ngày ngật muốn ngủ.

Thấy Trung đến, Hạ Đoan cố cười tươi :

- Hôm nay bác sĩ đến sớm mười lăm phút rồi.

Ngồi xuống ghế, Trung cười :

- Ở nhà cũng buồn, đến đây tán gẫu với Hạ Đoan.

Hạ Đoan cười nhẹ :

- Còn cô Kiều Bạch đâu bác sĩ ?

- Máy ngày nay, cô ấy giận tôi.

- Vậy sao bác sĩ không năn nỉ ?

- Mỗi lần giận, dù lỗi thuộc về cô ấy tôi cũng phải nhường nhịn. Giờ thì quá đáng lắm. Tôi không thể nhịn mãi.

Hạ Đoan tâm lý :

- Phụ nữ thích được săn đón, chiều chuộng. Bác sĩ chịu khó dành thời gian cho cô ấy đi.

Trung nhìn nàng dò xét :

- Khiết Vũ thật sai lầm khi để cô ra đi như vậy.

Nhắc đến chuyện cũ, Hạ Đoan cúi đầu :

- Tôi đã nói rồi. Anh ấy luôn cho mình đúng.

- Anh ấy làm việc ở đâu vậy Hạ Đoan ?

Hạ Đoan tỏ ý ngạc nhiên :

- Anh hỏi có chi không ?

- Tôi sẽ làm cho anh ấy hiểu rõ mọi chuyện.

Nghe đến đây, Hạ Đoan giãy nảy :

- Ô, không được đâu. Vô vọng thôi.

- Tôi không tin anh ấy dễ dàng quên cô như vậy.

Nhưng lời nói, thái độ của Vũ lại hiện lên trước mặt Hạ Đoan, nàng đổi giọng chua chát :

- Thôi anh, có khi bây giờ anh ấy đã có người khác rồi.

- Nhưng dù gì cô cũng phải liên lạc với bạn bè để hỏi thăm anh ấy, chẳng lẽ anh ta dễ quên cô đến thế sao ?

Hạ Đoan thần thờ :

- Thôi bác sĩ à. Tôi muốn quên tất cả. Sự thật mà tôi chịu đựng sau ngày cưới là một bài học quá đắt đối với tôi.

Nói đến đây, Hạ Đoan thấy miệng nhạt thếch, và cảm giác buồn nôn làm nàng khó chịu.

- Ôi ! Sao tôi cảm thấy khó chịu quá.

Không kịp dứt câu, Hạ Đoan chạy vụt ra sau, miệng nàng ới ra toàn thứ nước đắng nghét. Mãi một lúc sau, nàng mới thấy dễ chịu. Khi quay lại, nàng đã thấy Trung đứng phía sau từ lúc nào rồi.

- Có sao không Hạ Đoan ? - Ánh mắt Trung nhìn nàng như thắc mắc, dò hỏi.

- Dễ chịu hơn khi này rồi. Không hiểu sao hai tuần nay, tôi cứ buồn nôn như vậy.

Trung nhìn nàng một lúc rồi điềm tĩnh hỏi :

- Xin lỗi nhé. Mấy tháng rồi, kinh nguyệt cô ra sao ?

Nếu là ai khác, chắc Hạ Đoan rất khó chịu với câu hỏi rất riêng này. Nhưng với Trung, nàng tin là anh không có ý xúc phạm hay đùa cợt với mình.

- Bình thường kinh nguyệt của tôi đều lắm. Nhưng từ ngày lấy chồng đến nay, tôi mất hẳn kinh nguyệt.

- Vậy cô có ngán cơm hay ngán mùi gì không ?

- Tôi ăn ít lắm, người bần thần đã dượt, miệng thì lạt, không muốn ăn gì hết.

- Đưa tay tôi xem.

Sau một lúc bắt mạch, Trung nói như tiếng thờ dài :

- Cô có thai rồi.

Hạ Đoan nghe choáng váng. Nàng đã vô cùng sợ hãi khi nghĩ đến điều này. Chẳng lẽ chỉ một lần gần gũi với Khiết Vũ, nàng lại dễ dàng mang thai thế sao ? Bỗng dưng nàng thấy mệt lạ thường.

- Cô sao vậy Hạ Đoan ?

Trung hốt hoảng khi thấy Hạ Đoan rũ xuống.

- Không, tôi không thể có thai được - Đoan thều thào.

Không còn suy nghĩ gì nữa, Trung vội đỡ lấy nàng, dìu đến bên giường ngủ đặt ở phía sau phòng khám.

Ngay lúc ấy, Kiều Bạch bước vào. Nàng ta nhào đến, mắt tóe lửa :

- Lần này thì tôi bắt quả tang rồi. Từ lâu, tôi đã thấy anh lạt lẽo với tôi, nhưng tôi cứ cố nghĩ tại công việc làm ăn mệt mỏi, tôi đã làm to con người của anh.

Vừa đặt Hạ Đoan nằm trên giường, Trung quay phắt lại :

- Em nói cái gì lạ vậy ? Không thấy Hạ Đoan đang bệnh hay sao ?

Kiều Bạch xông đến :

- Đến mức này anh còn vờ vịt nữa hả ?

Thấy vì mình mà Trung bị Oan, Hạ Đoan gắng gượng ngồi dậy :

- Chị Bạch à ! Bác sĩ chỉ giúp tôi thôi mà.

- Cô im đi ! Cô giả bệnh giỏi lắm. Cô vờ đau khổ để anh Trung chăm lo cô chứ gì ?

Kiều Bạch giậm chân khóc lóc :

- Trời ơi ! Vì thương người mà tôi đưa con nhỏ độc ác này vào nhà để giết chồng tôi nè trời.

Cảm thấy xấu hổ vì những lời của Kiều Bạch, Trung quát nhỏ :

- Em im miệng đi, hãy xem sắc mặt của Hạ Đoan nè. Anh chỉ muốn giúp cô ta thôi.

- Anh bị con nhỏ lão luyện này giăng bẫy mà anh không hay hả. Hay anh cố tình lọt vào bẫy của nó. Nó xinh đẹp lại giả vờ nhu mì hiền hậu. Trời ơi ! Các người đã lừa tôi rồi. Hu hu.

Hạ Đoan gắng gượng ngồi dậy, bước đến trước mặt Kiều Bạch :

- Tôi xin lỗi chị. Vì tôi mà bác sĩ bị Oan. Tôi thề với chị, giữa chúng tôi không có chuyện gì xảy ra cả.

Thấy bộ dạng đau khổ của Hạ Đoan, Kiều Bạch còn điên tiết. Cô ta sấn tới xô mạnh Hạ Đoan, làm nàng ngã nhào. Trung gần như nhảy tới đỡ lấy nàng. Cảnh tượng ấy làm Kiều Bạch phát khùng. Cô chạy ra phía trước gào to lên :

- Bà con ơi ! Tới đây mà xem Bác sĩ tôi tệ đến mức lấy cả người giúp việc. Còn con nhỏ này là một con điếm.

Bốp !

Trung vung tay, một cái tát như trời giáng làm Kiều Bạch tối tăm mảy mặt. Cô ta lùi lại phía chiếc xe rồi mở khóa. Khi chiếc xe vừa lăn bánh, Kiều Bạch lớn tiếng chửi :

- Cái thằng bác sĩ kiết xác kia ! Lập tức ra khỏi nhà tao mau lên đi. Công an sẽ tới ngay bây giờ đó.

Nguyễn trở mình nằm nghiêng. Nhìn bé Hưng nằm ngủ mà chàng thấy thương con vô hạn. Nửa năm nay, Mỹ Hạnh ít chăm sóc đến con. Hết đi công tác, rồi họp hành. Có khi cô đi sáng tác tận miền Bắc gần thẳng trời, mọi việc ở nhà đều do một tay Nguyễn.

Nhìn đồng hồ đã mười một giờ đêm mà Hạnh vẫn chưa về, Nguyễn nghe lòng như có lửa đốt. Sau trận mổ dạ dày vừa rồi, Nguyễn xin nghỉ bệnh vài tháng. Cuộc sống phải dựa vào Mỹ Hạnh. Nhiều lúc Nguyễn đã nín nhịn để cửa nhà được yên.

Tiếng xe dừng lại trước cửa làm Nguyễn thở phào. Chàng ngồi dậy, bước ra :

- Vào nhà được không đây hay để anh diu ?

Giọng một người đàn ông lẽ nhè và Nguyễn trông thấy Mỹ Hạnh mở cửa xe bước xuống. Cô ta khệnh khạng vào nhà mà không quên hất chiếc giỏ trên tay một vòng thay lời chào.

Nguyễn gài cửa, bật đèn sáng choang.

- Em biết bây giờ là mấy giờ không ?

Mỹ Hạnh ngồi xuống salon. Chiếc váy ngắn để lộ đôi chân dài :

- Em đi lo chuyện gia đình, chứ bộ đi chơi hay sao mà anh lại hỏi như vậy ?

Nguyễn xám mặt vì giận, chàng lấy sức quát lên, nhưng chỉ phát ra cái giọng khàn đục :

- Công chuyện gì mà giờ này mới về. Lại có cả đàn ông đưa đón nữa ?

Mỹ Hạnh cười khẩy :

- Đùng giờ giọng ghen tuông nữa. Anh có thương yêu gì tôi đâu mà giả vờ.

- Giả vờ hả ? - Nguyễn thở gấp vì tức giận - Người ta nói tôi đã nghe đầy hai tai đây nè. Cô tăng tiu với thằng Phát ai mà không biết. Chẳng lẽ cô không còn chút sĩ diện nào hay sao ?

- Sĩ diện hả ? - Mỹ Hạnh cười khan - Anh mà còn biết sĩ diện nữa hay sao ? Vậy chứ ai ôm tôi mà cứ tưởng nhớ, cứ gọi tên Hạ Đoan. Anh tưởng tôi không biết ghen sao ?

Nguyễn không ngờ Mỹ Hạnh lại nhớ đến chuyện cách nay đã lâu. Hôm ấy, chàng say không hiểu ai khiến mà cứ gọi suốt tên của Hạ Đoan. Mỹ Hạnh không hề nói để ám ức trong lòng.

Nguyễn dịu giọng :

- Chuyện đó lâu rồi. Với lại khi đó anh say nào có biết gì. Còn bây giờ, chúng ta đã có thằng con trai dễ thương.

Mỹ Hạnh hất hàm về phía phòng nơi con trai đang ngủ say :

- Chính vì nó và vì anh nên tôi phải lặn lội như thế này.

- Em đừng có kể công. Nếu tôi không bệnh, tôi không bao giờ nằm chờ em lo đâu - Nguyễn gắt gỏng - Tôi cũng chẳng cần em lặn lội theo cái kiểu đàn ông đưa về tận nhà này, lại còn say nữa.

Không nao núng, Mỹ Hạnh thách thức :

- Chỉ là chuyện xã giao thôi chứ gì ghê gớm, lảm đầu. Anh cũng phải để tôi tự do di tình cảm hứng. Khi ấy chứ nghĩa mới trào ra chứ.

Thấy Mỹ Hạnh không biết lỗi mà còn tranh cãi hoài, Nguyễn tức giận sùng sỏ :

- Cô im đi ! Sao có nói mà không biết mắc cỡ. Giữa lúc cô chạm cốc ngà ngón vào đàn ông, cô có nhớ tới đứa con cứ khóc đòi mẹ Ở nhà không ?

Mỹ Hạnh khoát tay lia lịa :

- Thôi, thôi. Làm ơn đừng đưa thằng bé ra hù tôi. Nó là con của anh, anh cũng phải có trách nhiệm chứ. Nguyễn lắc đầu, chàng hết chịu nổi cái lối nói vô trách nhiệm của Mỹ Hạnh rồi. Nhưng nỗi bức tức vẫn trào lên. Chàng tìm từ ngữ để cố làm cho Hạnh đau.

- Cô hết thuốc chữa rồi. Gia đình cô toàn là những người sống có trách nhiệm, chỉ trừ cô. Cô không xứng đáng là mẹ của thằng Hưng.

Hạnh ngửa mặt cười to :

- Vậy thì anh tự lo kiếm tiền trị bệnh và nuôi con đi. Từ đây về sau, đừng hỏi tiền con này nghen.

Nguyễn giận đến nỗi không đứng vững được nữa. Chàng ngồi phịch xuống ghế, mắt đỏ lửa.

- Tôi không cần, cô hãy đi khỏi nhà này đi.

Biết Nguyễn giờ yếu xiu, Mỹ Hạnh bĩu môi :

- Anh nói gì ? Đuổi tôi hả ? Buồn cười thật. Nhà này là tài sản chung. Nếu ra đi, tôi cũng phải hưởng một nửa.

Rồi xoè tay ra, Hạnh phũ phàng nói :

- Có tiền thì đưa phân nửa cái nhà đi. Con này sẽ đi liền. Hàng khối người rước đây.

Nguyễn tức run người, chàng vùng mạnh tay lên và tát mạnh vào má Mỹ Hạnh. Nhưng đối với nàng, cái tát không đủ sức làm đau.

Khiết Vũ lo lắng nhìn Nguyễn :

- Bộ Ông ăn không được hay sao mà xanh mét vậy ?

Cảm thấy mình là người thực sự thất bại, Nguyễn thở dài :

- Có thức ăn đây rồi, nhưng nuốt không vô.

- Sao vậy ? Bộ Mỹ Hạnh vẫn đi suốt hả ?

Là bạn thân với nhau, Nguyễn không giấu giếm chuyện gì, chàng gượng gạo cười :

- Mình hết nói cô ấy rồi, phen này chắc ly dị.

Vũ kêu lên :

- Không được đâu Nguyễn. Ly dị rồi tội cho bé Hưng lắm. Nó còn nhỏ tuổi quá mà.

- Nó sẽ sống với tôi.

- Nhưng trẻ con không thích xa mẹ.

- Trái lại, xưa nay bé Hưng mến tôi hơn mẹ nó. Thời gian tôi dành cho nó nhiều hơn...

Từ ngày Nguyễn rề rề, thu nhập không có là bao, Khiết Vũ luôn là người hỗ trợ anh cả về vật chất lẫn tinh thần. Chàng cũng hiểu Mỹ Hạnh giờ đã thay đổi ra sao, nhưng bây giờ nghĩ đến chuyện bạn ly dị, Khiết Vũ không khỏi băn khoăn :

- Ông đã suy nghĩ kỹ chưa ?

- Rất kỹ rồi.

- Ông có nói ý định đó với Mỹ Hạnh chưa ?

- Tôi đã nói rồi - Nguyễn trả lời nhát gừng.

Vũ sốt ruột :

- Vậy cô ấy nói sao ?

- Hoàn toàn đồng ý. Hình như có ai đó đang yêu cô ta và muốn lấy làm vợ.

Vũ nhăn mặt :

- Tôi không thể hiểu Mỹ Hạnh. Ngày xưa, gần như cô ấy đã đeo đuổi ông.

Nguyễn nhếch môi vẻ buồn :

- Đời mà. Thật khó biết ngày mai sẽ ra sao.

- Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy - Giọng Vũ dứt khoát.

- Không cần. Chuyện của tôi ông đừng xen vào. Tôi không muốn cô ta nghĩ rằng tôi đã nhờ ông đến thuyết phục cô ta.

Vũ thở dài, sau đó bàn sang chuyện khác.

- Hôm nay ông thấy khỏe hơn không ?

- Sau mổ thì đã khá hơn. Nhưng có lẽ cuộc sống vợ chồng cứ ỉ ạch như vậy nên cũng chẳng thấy vui vẻ hơn.

Chợt nhớ ra một chuyện, Vũ reo lên :

- Tôi quên nữa. Hôm qua tình cờ gặp giám đốc bệnh viện đa khoa, tôi hỏi thăm về bệnh của cậu. Ông ấy có viết cho tôi một lời giới thiệu lên gặp ông thầy trị dạ dày giỏi. Đây nè....

Rút tờ giấy xếp tự trao cho Nguyễn, Vũ nhiệt tình :

- Cuối tuần này rảnh rồi, tôi sẽ đưa ông đi.

Nguyễn nhìn Vũ cảm kích :

- Việc gì cũng phiền tới ông.

- Không sao đâu mà. À, bé Hưng đâu ?

- Cô Út nó rước về chơi với nội rồi.

Gia đình của Nguyễn cũng thuộc một trong số làm ăn khấm khá ở thị xã này. Có điều Nguyễn thích tự lập. Việc gì chàng cũng gắng sức làm không muốn nhờ vả ai. Lúc ngã bệnh, Mỹ Hạnh đã luôn bảo Nguyễn về nhà xin tiền, nhưng Nguyễn không đồng ý. Vì vậy Mỹ Hạnh đã thẳng thừng mắng Nguyễn là đại khờ, ngốc nghếch.

- Vũ à ! - Nguyễn chợt hỏi - Có tin tức gì của Hạ Đoan không ?

Khiết Vũ lắc đầu :

- Vẫn chưa.

Nguyễn ái ngại :

- Ông có nghĩ rằng cô ấy làm liều không ?

- Không. Hạ Đoan không yếu đuối chút nào cả.

- Khi đi, cô ấy có viết thư để lại không ?

- Không hề.

- Hôm nay ông có về nhà cô ấy không ?

- Chỉ dám hỏi thăm hàng xóm chứ không dám vào nhà.

- Vậy Hạ Đoan ra sao ?

Vũ xa xăm :

- Có lẽ cô ấy có liên lạc với gia đình nên hàng xóm vẫn bảo là Hạ Đoan đi làm xa nhà, không ai lộ vẻ thắc mắc về sự vắng mặt của cô ấy.

Nguyễn thở ra nhẹ nhõm :

- Vậy cũng được. Không biết Hạ Đoan giờ ra sao ?

Vũ chua chát :

- Có thể đã có một hạnh phúc mới.

- Chưa chắc.

Châm cho mình liều thuốc, Vũ nhả khói, im lặng. Nguyễn nói tiếp :

- Sao ông không đi tìm ?

- Biết đâu mà tìm.

Tựa lưng vào thành ghế, Nguyễn chán nản :

- Ngày xưa, biết ông và Hạ Đoan trạc trạc, tôi tưởng tôi là người may mắn. Không ngờ bây giờ... chưa chắc ai may mắn hơn ai.

Vũ vẫn im lặng. Chàng nhớ Hạ Đoan những lần hai người bên nhau nói đủ thứ chuyện trên trời. Nhớ từng cái nheo mắt, cái nụ cười làm cả khuôn mặt bừng sáng. Hơn hai năm nay, chàng vẫn chưa quên được nàng.

- Vũ à ! - Nguyễn kéo Vũ trở về hiện tại - Ông còn yêu Hạ Đoan không ?

Vũ cười, khói thuốc bay lãng trước mặt :

- Vẫn chưa quên được.

- Vậy thì ông hãy tìm đến nhà nàng cầu cứu đi. Chắc chắn họ sẽ biết Hạ Đoan ở đâu.

- Quả thật, tôi không muốn. Gia đình Hạ Đoan ngay từ ban đầu đã chê tôi nghèo lại mồ côi mồ cút. Trở lại nơi ấy, tôi thấy mình lạc lõng lắm.

- Nhưng ông vẫn còn yêu Hạ Đoan. Tất cả chuyện đã qua rồi. Hơn hai năm không đủ thử thách hay sao ?

- Thật ra, tôi còn giận chuyện nàng đã không thật lòng với tôi. Nhưng rồi tôi nghĩ lại, có thể vì muốn được chung sống với tôi nên nàng không dám nói rõ mọi chuyện.

- Ai cũng một lần lầm lỡ mà. Mỹ Hạnh thì lãng nhăng như vậy đấy, nhưng tôi cũng từng nghĩ rằng, nếu cô ấy hứa sửa đổi tôi sẽ bỏ qua tất cả. Nào ngờ, càng ngày cô ta càng dần sâu vào sai lầm. Giờ thì tôi không thể tha thứ được nữa.

Nuốt nước bọt, Nguyễn chậm rãi nói tiếp :

- Còn Hạ Đoan, tôi thấy không đáng bị đối xử như vậy. Ông nghe lời tôi, đi tìm cô ấy đi.

Những lời của Nguyễn cứ mỗi lúc thấm vào lòng Khiết Vũ. Chàng nghĩ thật ra mình cũng quá cố chấp.

Còn Hạ Đoan thì tự ái quá cao.

Nhưng nếu Hạ Đoan dẹp bỏ lòng tự ái của mình, cố gắng ở lại chờ Vũ, có thể Vũ sẽ càng khinh thường hơn. Ở đời như vậy đó, khi người ta cần mình, mình sẽ dễ chán chường. Còn nếu không cần, có khi mình lại tìm kiếm. Như vậy bây giờ đây, Vũ thật lòng muốn gặp Hạ Đoan xem nàng sống thế nào. Nhưng Vũ chẳng biết đâu mà tìm.

- Sao ? - Nguyễn giục - Ông có hứa với mình hay không ?

- Có lẽ mình phải tìm Hạ Đoan thôi. Nguyễn à ! Mình không quên cô ấy được.

Nguyễn cười hài lòng :

- Vậy thì tốt rồi. Ông định chừng nào đi ?

- Tuần sau.

- Lâu quá vậy ?

- Mình còn bận vài việc phải làm.

- À, mà ông tìm thấy bằng tú tài chưa ?

- Chưa - Vũ ngán ngẩm nói - Ngày xưa, trước khi nhận bằng tốt nghiệp đại học, mình đã nộp bằng tú tài. Bây giờ không tài nào nhớ được mình có lấy về hay chưa. Đành phải về nhà lục lại tủ hồ sơ cũ.

- Tủ đó ở đâu ?

Vũ rút một hơi thuốc :

- Gởi ở nhà nhỏ Huyền.

- Thôi thì ráng tìm nộp cho xong. Đợt này không biết cơ quan mình có ai vướng vụ bằng giả hay không ?

- Chỉ có một trường hợp thôi. Nhưng đã bị xử lý rồi.

Nhìn đồng hồ thấy đã trễ, Vũ đứng lên :

- Thôi, mình phải về. Thứ bảy ông chuẩn bị sẵn nha, tôi sẽ đưa ông đi gặp thầy thuốc giỏi.

Nguyễn mỉm cười :

- Được rồi mà. Cám ơn ông nhiều :

Vũ quay đi, không quan tâm đến lời cám ơn của bạn.

Thanh Huyền nhăn mũi kêu lên :

- Ôi ! Cái tủ này của anh chắc là cỡ hai mươi năm chưa mở ra.

- Bậy nè ! - Vũ vừa lôi ra xấp hồ sơ vừa nói - Cách đây khoảng bốn năm, anh có mở ra lấy khai sanh đó chứ.

Vừa quét lớp bụi dày đóng trong tủ, Thanh Huyền vừa lấy tay bịt mũi, miệng. Một lát sau, chiếc tủ gỗ lên nước đen bóng cũng được sạch sẽ. Huyền ngẫm nghĩ :

- Cái tủ này có giá trị kỷ niệm lắm đó anh Vũ. Sao anh không chở về nhà ?

- Chở chở. Nhưng bây giờ giúp anh tìm bằng tú tài coi - Vũ bắt đầu giở từ xấp thứ nhất - Hàng hà giấy tờ, một mình anh kiểm chắc tới chiều quá.

- Giấy tờ gì dữ vậy anh ?

- Ba mẹ anh ngày xưa kỹ lắm. Giấy đóng tiền niên liêm hồi anh học lớp một cũng còn nữa.

Vũ đưa ra trước mặt Huyền một mảnh giấy đã úa vàng :

- Đây nè, xem đi.

Huyền nhìn lướt qua miếng giấy rồi trả cho Vũ :

- Cậu mợ ngày xưa chắc đâu ra đó lắm hả anh Vũ ?

Bây giờ nhắc đến ba mẹ, Vũ cũng còn vương vương thương nhớ. Giọng chàng trầm hẳn :

- Ba mẹ mà còn, giờ anh như tiên vậy. Ba mẹ kỹ lưỡng lắm.

- Bác sĩ mà - Huyền nói - Cái nghề ấy đã rèn luyện cho con người tính cẩn thận, tỉ mỉ.

Vũ lật từng tấm giấy. Những bản thành tích của chàng vẫn còn nguyên, tuy có hơi cũ kỹ một chút. Nhìn lại những tấm ảnh, lúc còn bé xíu ở bản thành tích, Vũ mỉm cười. Trông mặt chàng ngáo ngáo thế nào.

Chồng hồ sơ bên kia, Huyền cũng đang giúp chàng tìm kiếm. Bỗng cô lấy ra một tấm ảnh khổ 15x20 đã ố vàng.

- Ai đây anh Vũ ?

Vũ chòm qua nhìn. Trong ảnh là một cậu bé trạc tám, chín tuổi đang choàng tay qua cô bé khoảng bốn hoặc năm tuổi gì đó. Hai cái miệng đang cười toe toét trông thật vô tư.

Chàng nhíu mày, ngạc nhiên :

- Hình như thằng bé... là anh. Còn cô bé này trông quen quen, nhưng anh chẳng nhớ là ai.

Huyền lật ra phía sau tấm ảnh, reo lên :

- Anh Vũ ơi ! Hình như cậu mợ có ghi lại nè : "Quốc Trung - Bé Xíu Mai 1981" Quốc Trung là ai hở anh ?

- Là anh chứ ai. Ngày xưa ba mẹ anh hay gọi tên ngoài của anh là vậy. Còn khai sinh là Khiết Vũ.

Huyền lẩm bẩm :

- Quốc Trung, Khiết Vũ. Xem ra hai cái tên chẳng ăn nhập gì với nhau cả.

- Sau khi ba mẹ qua đời, cô Ba buồn quá, bảo là Quốc Trung khiến cô cứ nhớ hoài ba mẹ anh, vì vậy từ đó cô luôn gọi anh bằng cái tên trong khai sanh.

Hất mái tóc lên cao, Huyền xuyết xoa :

- Ôi ! Lịch sự đời anh cũng gay gắt ghê ta. Nhưng cô bé này là ai nhỉ ?

- Có lẽ cô bạn hàng xóm. Ngày xưa anh nhớ anh hay chơi với một cô bé gái. Có khi là bé này đây. Mà thôi, tìm nữa đi. Chiều nay, anh còn họp giao ban nữa.

- Được rồi - Huyền chặc lưỡi - Nếu không có trong đây thì kể như là mất chứ gì.

Vũ mỉm cười không đáp. Chàng lục qua chồng hồ sơ cuối cùng. Chàng chợt để ý thấy một phong bì nhỏ, bên ngoài có lẽ là chữ viết của ba. Nét chữ cứng cáp, hơi nghiêng "Của Quốc Trung khi con mười tám

tuổi" Tự xưng Vũ nghe hồi hộp. Sao chàng chưa từng thấy phong bì này nhỉ ? À, mà có lẽ từ sau khi ba mẹ ra đi, chàng về chung sống với cô dưỡng Ba, chiếc tủ hồ sơ vẫn im ỉm đóng hết năm này qua năm khác. Có ai mở ra làm gì đâu.

- Huyền ơi ! Có cái này lạ lắm nè.

Huyền đặt xấp hồ sơ của mình xuống, nhào người lại gần bên Vũ :

- Cái gì đây ?

Vũ lôi ra một lá thư cũ kỹ.

"Quốc Trung của ba mẹ !

Ba mẹ viết thư này mục đích chỉ đề phòng hờ, sợ có rủi ro xảy đến, con vẫn có thể biết một sự việc quan trọng ảnh hưởng đến hạnh phúc đời con và hạnh phúc của cả đời một cô gái khác. Cô bé ấy tên là Xíu Mại, hàng xóm của chúng ta. Năm cô bé lên ba, con lên sáu tuổi. Tối ngày con cứ quần quýt chơi cùng với con bé. Chẳng may lúc con đùa giỡn thế nào mà đưa bé từ cây rơi xuống suýt chết. Nhưng may là không chết. Cô bé bị một vết thương khiến cho trình tiết không còn. Thế là vì trách nhiệm, vì cảm thương số phận của cô bé, ba mẹ đã chủ động bàn chuyện hứa hôn. Năm mười tám tuổi, con sẽ được biết bí mật này. Giấy chứng thương của cô bé, ba mẹ đã giao lại cho anh chị Sáu, là cha mẹ của Xíu Mại.

Bình Dương, ngày.... tháng.... năm"

Vũ sững sờ buông lá thư. Huyền vội nhặt lấy, dán mắt đọc. Cô kêu lên :

- Ôi ! Sao lại có chuyện này :

Vũ nhớ lại lúc chuẩn bị đám cưới, ông Quân ba của Huyền cũng đã bắn khoả về lời trăng trối của cô Ba nói về chuyện hôn ước của chàng. Nhưng ông không biết được nhiều. Nay sự thực là chàng đã làm tổn thương một cô bé, chàng phải làm sao bây giờ ?

- Bây giờ mọi việc đã lỡ rồi. Năm ba mươi tuổi, anh mới biết được sự thật này, phải làm gì bây giờ hở anh Vũ ?

Vũ ngồi bệt xuống đất, bối rối :

- Anh không biết nữa. Ngay lá thư này cũng không cho anh biết rõ địa chỉ của Xíu Mại, còn... Ông bà Sáu... có đến hàng trăm, làm sao anh tìm cho ra ?

Suy nghĩ một lúc, Huyền dè dặt đề nghị :

- Hay là mình làm như không biết. Thật sự là thời gian qua lâu rồi, có thể cô ấy đã đi lấy chồng.

Vũ lắc đầu :

- Anh không thể vô trách nhiệm như vậy được. Bây giờ anh biết rõ chuyện cũ, anh đâu thể nói là không biết.

- Nhưng nếu gặp cô ấy, anh sẽ làm được gì chứ ?

Vũ thật sự chưa nghĩ ra mình sẽ làm gì khi đối diện với cô ấy. Chàng chỉ cảm thấy lòng mình dậy lên một cảm giác bứt rứt không yên.

- Huyền à ! Dưỡng chừng nào mới về hả ?

- Lẽ ra phải về từ nãy giờ đó. Chắc ba ghé đâu rồi.

Trong khi Vũ ngồi thừ ra với bao nhiêu ý nghĩ thì Huyền tiếp tục việc tìm kiếm bằng tú tài của anh. Và cuối cùng khi chiếc bằng xếp gọn bằng nửa trang giấy học trò được phát hiện. Vũ cũng không tỏ ra vui mừng lắm. Chàng đang theo đuổi những ý nghĩ về câu chuyện cách đây hai mươi năm.

Lát sau, khi ông Quân trở về biết chuyện lá thư, ông nhíu mày như cố lục lọi trong trí nhớ.

- Căn nhà cũ của ba mẹ con ngày xưa đúng là ở Bình Dương. Nếu bỏ chừng hai ngày tìm kiếm, chắc sẽ ra thôi.

Vũ khần khoản nhìn ông Quân :

- Xin dưỡng cố gắng dành vài ngày tìm kiếm giùm con. Có thể bác Sáu ba mẹ của Xíu Mại vẫn còn ở đó.

- Thôi được rồi. Để dưỡng sắp xếp mọi chuyện rồi sẽ đi ngay.

Nghe ông Quân nhận lời, Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày tiếp theo là những ngày rất bận rộn của Khiết Vũ. Tuy vậy, chàng vẫn không quên việc đưa Nguyễn tìm gặp giáo sư Mỹ, người bác sĩ, giáo sư có tiếng chữa trị dạ dày.

Khi nghe Vũ kể chuyện về cô gái hàng xóm, Nguyễn cũng vô cùng ngạc nhiên. Nguyễn hỏi :

- Vậy còn việc đi tìm Hạ Đoan ?

- Mình vẫn giữ nguyên ý định. Ngày mai dưỡng Ba sẽ lên Bình Dương tìm nhà cũ của gia đình mình ngày xưa. Nhà của Xíu Mại chắc ở bên cạnh. Sau đó, mình sẽ đến nhà Hạ Đoan và ghé thăm Xíu Mại luôn.

Nguyễn cười cười, khều tay Vũ :

- Tôi hỏi thật nghe, nếu gặp hai nàng một lúc, ông sẽ tính sao đây ?

- Thứ nhất, nếu Xiu Mai đã có gia đình, mình sẽ đến tạ lỗi với ông xã của cô ấy và giải nỗi oan của cô ta. Còn nếu chưa...

Nguyễn sốt ruột :

- Thì cứ nói xem nào.

Thay vì trả lời, Vũ hỏi ngược lại :

- Nếu là ông, ông tính sao ?

- Cười luôn - Nguyễn cười khà khà.

Vũ tím tím cười, nhưng rồi chàng nghiêm mặt nói :

- Mình đâu có yêu bé Xiu Mai mà chỉ yêu Hạ Đoan thôi. Mình sẽ chờ Xiu Mai có gia đình, mang tất cả giấy tờ, thư từ cùng câu chuyện đến trình bày với chồng chưa cưới của cô ấy.

- Liệu có ai tin không ? Hay là nghi ngờ ? Thường phản ứng của người chồng khi biết người vợ không còn là con gái đều dữ dội. Chính cậu là một bằng chứng đấy.

Tự nhiên Nguyễn chia mũi dùi vào mình, Vũ đâm quạu :

- Ngộ ghê ! Chuyện của Đoan và chuyện của Xiu Mai khác xa một trời một vực. Ông không thấy mình so sánh quá khập khiểng hay sao ?

- Biết đâu Hạ Đoan cũng có nỗi khổ hay uẩn khúc gì đó thì sao ?

- Vũ khoát tay :

- Thôi, bỏ chuyện đó đi. Chẳng phải tớ đã nói với ông là tớ sẽ tìm Hạ Đoan về hay sao ?

Nguyễn tím tím cười :

- Thôi được vậy thì thôi tha cho ông đó.

HẠ ĐOAN chở con trai trên chiếc Wave Trung Quốc màu xanh ngọc. Thằng bé được mẹ chải tóc, mặc áo quần thật đẹp. Hai mẹ con vừa đi vừa trò chuyện.

- Khiết Phong à ! Con nhìn xem con gì đang đi kia.

Thằng bé nhìn theo tay mẹ chỉ, giọng dốt dát :

- Dạ, con bò... ha....ha.... mẹ.

- Bò nó kêu làm sao hở con ?

- Dạ là.... um... bò.

Hạ Đoan cười khúc khích :

- Đúng rồi, con nhớ hay lắm. Vậy con vịt kêu làm sao nè.

- Dạ là ...ồ ó o....

Hạ Đoan bật cười, run cả tay lái :

- Ôi ! Con nhớ lộn rồi. Con vịt kêu là cạp cạp.

- Đúng rồi, đúng rồi. Con quên đó mẹ.

Hạ Đoan gọi xe trước cổng trường rồi bồng con vào lớp :

- Mẹ Ôi ! Mua bánh cho con đi.

- Được rồi. Mẹ sẽ mua cho con cái bánh bông lan Kinh Đô, nhưng mẹ gọi cô giáo, lát nữa con hãy ăn nhé.

Đôi mắt bé Phong mở to :

- Sao vậy ? Sao không cho con ăn liền ?

- Vì con mới ăn cháo no lắm. Ăn một lúc nhiều quá, bụng dó con.

Nghe mẹ dọa, bé Phong rụt cổ :

- Vậy hả ? Vậy con không ăn đâu.

Đoan hôn má con :

- Con của mẹ ngoan lắm. Nào, bây giờ con thưa mẹ rồi vào lớp nhé. Cô con đang chờ ở cửa kia.

Vừa được mẹ đặt xuống đất, Khiết Phong đã khoanh tròn tay :

- Thưa mẹ, con đi học.

Nhìn con trai được cô giáo đưa vào lớp xong, Hạ Đoan mới quay trở về nhà. Mấy hôm nay, nàng luôn bận rộn vì sắp đến ngày hẹn giao cho Nhà xuất bản thảo.

Về đến nhà, Hạ Đoan ngồi ngay vào bàn làm việc. Sau cái ngày nàng nghỉ việc ở phòng mạch, nàng chẳng biết phải làm gì. Buồn quá, Hạ Đoan viết trải lòng mình trên những trang giấy. Không ngờ giới văn nghệ tỉnh đã đánh giá khá cao tác phẩm của nàng. Từ đó, tuy không chính thức xin việc ở đâu, Hạ Đoan vẫn sống bằng nghề viết văn viết báo của mình.

Người bác sĩ tốt bụng tên Trung ấy cũng đã rời bỏ phòng mạch sang trọng trở về sửa sang lại căn phòng nhỏ hẹp ở phố vắng của chàng. Vô tình, nhà trọ của Đoan ở cách chàng cũng không xa. Họ là láng giềng tốt của nhau sau một thời gian trải qua nhiều thử thách.

Nhớ hôm bé Phong bập bẹ tập nói, thằng bé ôm cổ Trung gọi ba ba, khiến nàng và cả Trung đều sững người nhìn nhau.

Sau đó, Hạ Đoan bỏ xuống bếp làm như không để ý đến chuyện ấy.

Nàng nghe Trung nhỏ nhẹ dạy con mình :

- Không phải là ba mà là cậu Trung, cậu ghen con.

Thằng bé ngây thơ làm sao hiểu được mọi chuyện. Nó vẫn phát ra những âm tiết dễ dàng nhất.

- Ba... ba...

Nhưng ngày sau đó, lúc thanh thoi, Trung nói :

- Hạ Đoan nè ! Anh không có dạy bé Phong gọi anh bằng ba đâu. Đừng hiểu lầm anh ghen.

Ngẩng đầu lên nhìn Trung, Hạ Đoan cười :

- Em đâu có nghĩ như vậy. Chỉ sợ nó gọi anh bằng ba thiệt thòi cho anh mà thôi.

- Tại sao lại thiệt thòi ?

- Vì anh chưa có gia đình. Rồi cô nào đang để ý anh, àm bé Phong gọi như vậy sẽ trở ngại cho anh đó chứ.

Trung nhướng mắt :

- Đối với anh, điều đó không quan trọng đâu.

Hạ Đoan đưa mắt nhìn ra ngoài trời. Mây hôm nay, áp thấp nhiệt đới, trời cứ mù mù...

Đoán được ý nghĩ của Hạ Đoan, Trung nói :

- Còn đến ba hôm nữa mới sáng sủa.

Hạ Đoan lo lắng :

- Trời mưa gió thế này, chắc ít người đến khám bệnh anh Trung nhỉ ?

- Đúng vậy. Trời này người bệnh ra ngoài nguy hiểm lắm. Người ta đến mua thuốc thì nhiều.

Hồi nhìn Đoan, Trung nhẹ nhàng hỏi :

- Đoan à ! Đoan có muốn tìm thêm việc làm hay không ?

- Việc gì hở anh ?

Trung ngập ngừng :

- Chẳng hạn như làm ở phòng khám.

Thật ra trước đây, Hạ Đoan cũng có nghĩ đến việc giúp Trung mỗi khi thấy anh quá vất vả. Nhưng câu chuyện ghen tuông của Kiều Bạch cứ in sâu trong đầu làm Đoan ngại. Còn bây giờ thì nàng có bé Phong bận rộn suốt từ lúc nó đi nhà trẻ về.

- Cám ơn anh đã quan tâm đến Đoan. Thật ra, Đoan muốn giúp anh lắm, nhưng buổi chiều bé Phong đi học về làm Đoan bận bịu suốt. Nhưng nếu không phiền gì, Đoan có thể giúp anh buổi trưa. Nhưng anh đừng lo chuyện tiền bạc trả công.

Trung nhíu mày :

- Sao vậy ? Anh muốn người khác cũng phải trả vậy.

- Anh gần như là cứu cánh của mẹ con em. Làm sao em có thể nhận thù lao được chứ.

- Thôi, nếu vậy anh thuê người khác.

Không biết phải nói sao, Hạ Đoan đành cười :

- Vậy thì em rất tiếc là không có cơ hội để đền ơn anh.

Vẫn muốn có nhiều thời gian bên cạnh Hạ Đoan, Trung đề nghị :

- Hay là... dù anh thuê người, anh vẫn cần em giúp một tay. Trưa em đến. Còn chiều tối khi nào thoải mái, rảnh rỗi em đưa bé Phong đến đây. Có dịp gặp nhiều người thằng bé sẽ dạn dĩ hơn.

Thấy Trung quan tâm đến con mình, Hạ Đoan cảm kích nói :

- Cám ơn anh đã luôn nghĩ đến mẹ con em.

- Có gì đâu - Trung nói - Giá mà anh có thể làm được nhiều hơn thế nữa.

Nhận ra một chút ý nghĩ thầm kín của Trung trong câu nói, Hạ Đoan đánh trống lảng :

- Anh Trung nè ! Hôm nay anh có gặp Kiều Bạch không ?

- Có. Cô ấy vẫn làm việc chung anh.

- Hai người.... - Hạ Đoan ngập ngừng hỏi - Sao không làm hoà với nhau.

Nét mặt Trung sa sầm :

- Cô ấy đã làm anh xấu hổ với mọi người. May là mọi người thông cảm cho anh. Chứ nếu không, anh sẽ không thể làm việc ở đây được.

- Cô ấy ghen tuông chỉ vì thương anh thôi mà.

- Sự xúc phạm của cô ấy đối với anh đã xóa đi hết những gì trước đây anh đã dành cho cô ấy. Đôi lúc anh tự hỏi, sao anh lại không đoạn tuyệt cô ấy sớm hơn.

Ngừng một lúc, Trung cười nhẹ :

- Có thể giữa một đám người, anh được đối xử tốt nhất, nên anh đã tỏ ra tự hào và quên rằng rồi một ngày nào đó, đến lượt mình cũng sẽ được đối xử như thế.

Hạ Đoan nhìn Trung cảm thông. Rõ ràng anh cũng có lý do để không trở lại với Kiều Bạch. Còn nàng thì sao ? Vì sao nàng không liên lạc với Vũ, dù gia đình nàng đã cho biết Vũ đã tìm đến những người hàng xóm để hỏi thăm tin tức của nàng và của gia đình nàng. Điều đó chứng tỏ là Vũ chưa quên nàng.

Tiếng nói của Trung làm gián đoạn suy nghĩ của Đoan.

- Tết đoàn ngộ sắp đến rồi, em có về ông bà ngoại bé Phong không ?

- Chắc là có anh ạ. Bây giờ ông bà ngoại thương thằng bé lắm. Lâu lâu cứ điện thoại bảo về chơi.

Có một điều Trung đã nghĩ đến, là ngày nào đó, mẹ con Hạ Đoan sẽ trở về quê hương. Chàng lúc đó sẽ ra sao nhỉ ? Mấy hôm nay, sau khi dẫn đo cân nhắc, Trung quyết định thăm dò ý nàng :

- Hạ Đoan này ! Em có bao giờ... em có ý định trở về quê không ?

Câu hỏi gợi cho Hạ Đoan nỗi buồn sâu kín. Gia đình nàng tuy đã tha thứ cho nàng, nhưng nghĩ đến chuyện mỗi ngày ra vô chạm mặt ba nàng, rồi ánh mắt lo lắng của mẹ, nàng cảm thấy khó xử quá. Thà lâu lâu bỗng con về thăm ba mẹ, nàng cảm thấy thoải mái hơn. Nghĩ vậy, Hạ Đoan đáp :

- Em chưa có ý đó anh Trung ơi. Có lẽ sẽ còn tiếp tục làm phiền anh đó.

Giấu niềm vui trong mắt, Trung tủm tỉm cười :

- Điều đó không hề làm phiền anh. Trái lại, anh rất thích. Có lẽ từ lâu, anh đã xem Hạ Đoan và bé Phong là một phần cuộc sống của mình rồi.

Hạ Đoan ngượng ngập quay mặt lảng tránh ánh nhìn của chàng. Nàng thừa hiểu Trung muốn nói điều gì.

- Hạ Đoan này ! - Trung gọi, buộc nàng phải nhìn chàng.

Và Hạ Đoan nghe má mình nóng lên.

- Dạ.

- Anh.... muốn nói với em rằng có lẽ trời đã khiến cho em biết chột ngã bệnh trước nhà anh trong một đêm mưa gió. Khi ấy, anh đã tự nhủ rằng mình đã có Kiều Bạch, vậy mà vẫn không thôi nghĩ về cô bé kỳ lạ. Và sau đó, một lần nữa định mệnh đã đưa em đến phòng khám tìm việc. Cũng lúc ấy, anh đã nhủ với lòng sẽ không bao giờ phản bội Kiều Bạch. Nhưng rồi số phận đẩy đưa để em ngã vào tay anh, để Kiều Bạch ghen tuông điên cuồng. Hơn hai năm trôi qua rồi, hơn bảy trăm ngày suy gẫm anh đã hiểu rõ được lòng mình.

Rồi nắm lấy bàn tay Hạ Đoan, giọng Trung tha thiết :

- Hãy để anh được săn sóc mẹ con em đi Hạ Đoan. Bằng lòng làm vợ anh nhé.

Hạ Đoan nhìn Trung rồi vội lảng tránh. Nàng rút nhẹ bàn tay mình ra. Trung trong sáng quá. Đáng nể trọng và cũng đáng yêu nữa. Nhưng nàng không xứng đáng với Trung. Không ít những cô gái có học thức, lại sang trọng vây quanh chàng. Hạ Đoan không thể....

Nghĩ vậy, nàng dịu dàng nói :

- Tình cảm của anh làm em vô cùng cảm động, anh Trung à. Em cũng nghĩ thật ra, khi một mình đi giữa xứ sở lạnh lùng xa lạ này, chắc em sẽ chết vì cô đơn. Biết vậy, nhưng em vẫn mặc cho số phận. Đến khi gặp được anh, em cảm thấy em được may mắn rất nhiều. Anh như dòng nước tưới một bông hoa khô héo như em giữa mệnh mông sa mạc. Chính tâm hồn cao thượng của anh đã giúp cho em có niềm tin vào cuộc sống.

Ngừng một lúc, Hạ Đoan nói tiếp :

- Anh Trung à ! Đòi em lận đận, gặp được anh, em đã hạnh phúc lắm rồi. Em không còn mơ ước gì hết. Còn anh, anh là một bác sĩ đang khẳng định khả năng của mình, rất nhiều cô gái yêu thương anh. Xin anh đừng vì em, vì bé Phong mà bỏ mất cơ hội tìm cho mình một hạnh phúc thật sự.

Nhận đây là một lời từ chối. Nhưng lời từ chối này lại nghĩ đến mình. Trung từ tốn nói :

- Hạnh phúc thực sự là có tình yêu thực sự. Hạnh phúc của anh là được ở bên cạnh em, em không hiểu điều đó sao ?

Hạ Đoan nhè nhẹ lắc đầu :

- Em đã là gái có chồng, có con. Em không thể để cho anh hy sinh như vậy được.

Trung cau mày :

- Đoan nói gì lạ vậy ? Vì sao em lại gọi là hy sinh ? Anh thương em và rất hạnh phúc nếu được em đáp lại.

Thấy Hạ Đoan im lặng, Trung nói tiếp :

- Anh không những thương em mà còn thương cả bé Phong nữa. Hạ Đoan này ! Nếu em thực sự quên ba bé Phong thì hãy đồng ý làm vợ của anh ghen.

Có biết bao lần Hạ Đoan tự hỏi lòng : Nàng có còn yêu Khiết Vũ nữa không ? Nàng đã trải qua biết bao sóng gió mới có được ngày hôm nay. Còn Vũ thì sao ? Có lẽ chàng vẫn đa nghi, vẫn giận nàng, thậm chí khinh ghét nàng. Không, tình yêu của nàng đối với Vũ không còn. Và nàng khi nghĩ đến Vũ lại nghe lòng tan nát.

Còn Trung chính là người bác sĩ lạ mà đầy nhân hậu đã nâng đỡ, cứu mạng nàng.

Nghĩ vậy, Hạ Đoan dịu dàng nhìn Trung :

- Chuyện này quan trọng quá, anh Trung ạ. Hãy cho Hạ Đoan suy nghĩ lại nha anh.

Mắt Trung bừng lên một niềm vui.

- Được rồi, anh sẽ chờ. Hy vọng vài hôm nữa anh sẽ được nghe câu trả lời.

Hạ Đoan cười nhẹ. Nhưng trong lòng lại nghe nao nao buồn mỗi nỗi buồn thật sâu.

Vừa bước vào phòng khách, Vũ đã thấy ông Quân vẫy tay gọi chàng :

- Vào đây, vào đây.

Khiết Vũ còn nôn nao hơn ông Quân. Vừa ngồi xuống, chàng đã hỏi ngay :

- Sao hả dượng ?

- Vất vả quá - Ông Quân than thở - Cả ngày trời tìm kiếm cuối cùng cũng lần ra ngôi nhà của anh chị Sáu.

Vũ vui mừng hỏi :

- Vẫn ở cạnh nhà cũ của cháu phải không dượng ?

- Đâu có. Nhà của anh chị Sáu thay đổi chỗ ở đến ba bốn lần. Nay cả gia đình đang ở ngoài khu sầm uất.

Nhà Xíu Mại trông có vẻ khá khá lắm.

- Vậy còn Xíu Mại ?

Ông Quân lườm cháu :

- Hừm ! Mày nôn quá vậy ? Khi tao đến nhà hai ông bà tỏ ra xa lạ lắm. Họ trách mình sao đến giờ này mới tới. Lúc đầu, họ tưởng tao là ba của mày.

- Ủa, vậy họ cũng không biết gì về tai nạn xảy ra cho ba mẹ cháu hở dượng ?

- Chứ gì nữa. Chừng biết chuyện họ mới vỡ lẽ. Khi tao kể nghe chuyện mới phát hiện ra lá thư, họ mới tỏ ra thông cảm.

- Vậy họ có hỏi thăm con không ?

Ông Quân tỏ ý thắc mắc :

- Tao thấy họ chẳng quan tâm điều gì ngoài chuyện mày có vợ hay không.

Vũ hỏi hộp :

- Vậy dượng nói sao ?

- Thì y như sự thật. Mày có vợ, nhưng chia tay rồi.

Vũ lặp lại câu hỏi khi nãy :

- Còn bé Xíu Mại thì sao hở dượng ?

- Có lẽ khi nghe tin mày có vợ, họ không được vui. Vì vậy họ nói rất qua loa về Xíu Mại. Nghe đâu, cô ấy làm việc ở ngoài Đà Lạt.

Nàng vẫn chưa có gia đình phải không ?

- Tao có hỏi, nhưng họ lảng sang chuyện khác. Thấy họ chẳng tỏ ra mặn mà gì nên tao xin cáo lui.

- Họ không đòi hỏi điều kiện gì hở dượng ?

- Họ muốn gặp mày. Tao nghĩ chuyện này không đơn giản đâu. Mày phải tính toán cân nhắc cho kỹ khi gặp họ.

Vũ ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Dượng yên tâm đi. Con sẽ suy nghĩ kỹ về chuyện này.

- Vậy cháu định chừng nào đến nhà họ ?

- Chắc tuần sau dượng ạ.

- Còn chuyện Hạ Đoan mày tính sao ?

- Con sẽ gặp cô ấy trước.

Vài ngày sau, Vũ đến nhà Hạ Đoan. May là lúc ấy chỉ có Hạ Vân ở nhà.

Vì gặp Khiết Vũ chỉ một lần nên Vân không nhận ra chàng. Mãi khi Vũ xưng tên, Vân mới mừng, mời vào nhà.

Vũ đột thẳng vào câu chuyện sau khi hỏi thăm sức khỏe của ba mẹ Hạ Đoan.

- Vân à ! Hãy cho anh biết địa chỉ của Hạ Đoan đi.

- Để làm gì hở anh Vũ ? - Vân nhìn chàng nghi ngại.

- Anh muốn gặp cô ấy. Có một vài chuyện anh muốn hỏi cho rõ.

Vân tỏ ra không vừa.

- Vậy thì anh hỏi em đi. Biết đâu em trả lời được.

Cảm thấy khó chịu trước cách nói của Hạ Vân, nhưng nghĩ có lẽ mình chưa đủ chiếm lòng tin của Hạ Vân, Vũ xuống giọng nói :

- Hạ Vân à ! Chuyện của anh chị có nhiều gút mắc lắm. Em không hiểu đâu. Nhưng nếu em hỏi anh cần muốn biết điều gì, em hãy nói cho anh biết. Cô ấy có khỏe không ?

- Bây giờ thì có da có thịt hơn trước rồi. Đau khổ tạm qua.

- Cô ấy trách anh nhiều lắm hả ?

Hạ Vân nghiêng đầu nhìn Vũ :

- Sao lại trách anh ? Chị ấy có trách thì chỉ trách số phận mà thôi.

Vũ thở dài, không biết Hạ Vân nói có đúng sự thật hay không mà Hạ Đoan sao có thể trách chàng, cô ấy chính đã làm lỗi trước. Còn chàng chỉ cố chấp mà thôi.

- Hạ Vân à ! Chị của em đã.... có gia đình khác chưa ?

Hạ Vân nhướng mắt :

- Vậy còn anh ? Anh đã có gia đình chưa ?

Dù sao đã đến đây, mà mục đích chưa đạt, nên Vũ cố nhường nhịn :

- Chưa.

Hạ Vân cười :

- Còn chị của em, chắc đã có tin vui trong một thời gian không xa. Một bác sĩ đã đeo đuổi chị ấy hơn hai năm nay và anh ấy đã ngỏ lời muốn cưới chị ấy.

Khiết Vũ sững sốt. Từ lâu, chàng vẫn cho mình không có lỗi và Hạ Đoan sẽ phải dẫn vật mồi về chuyện này. Không thể, nàng không thể dễ dàng có chồng.

- Làm sao có thể như vậy. Cô ấy là vợ của tôi, có kết hôn đang hoàng kia mà.

Hạ Vân khoanh tay trước ngực, vẻ khiêu khích :

- Nhưng chính miệng anh đã nói chia tay sau khi đã hưởng đêm hạnh phúc đầu tiên.

Vũ trợn mắt :

- Nhưng cô ấy đã không còn...

Thấy Vũ im lặng, Hạ Vân cười ngạo nghễ :

- Chỉ vì thế mà anh đã đẩy chị tôi ra khỏi nhà, dù biết rằng chị ấy không còn gì cả. Gia đình, người chồng thân yêu. Và suốt thời gian ấy, anh không hề đi tìm kiếm. Nếu chị tôi có chết, anh cũng không màng phải không ?

- Không phải đâu - Vũ cố thanh minh - Anh đã trở về và suốt một tuần lễ đã tìm kiếm Hạ Đoan khắp nơi.

Sau này anh vẫn mong ngóng cô ấy.

- Sao anh không tới nhà tôi ?

- Anh có tới, nhưng không dám đến. Anh chẳng biết phải trả lời gia đình em thế nào nếu không tìm thấy Hạ Đoan ở đó.

Những câu trả lời của Vũ đã xoa dịu phần nào nổi tức tối mà Hạ Vân để trong lòng bấy lâu nay. Thì ra Vũ cũng đã nỗ lực tìm kiếm Hạ Đoan. Chính cô bé nhiều lần muốn gặp Vũ nói hết cho hả giận, nhưng ba mẹ nàng không cho phép. Hạ Vân biết, ba mẹ nàng vẫn cố chờ Quốc Trung và tin Quốc Trung sẽ là nhân chứng sống để minh oan cho Hạ Đoan.

Điều này, Hạ Vân không muốn nói cho Khiết Vũ biết trước. Cô muốn chính anh phải sững sờ và đau khổ hối hận trước oan ức mà chị cô đã gánh chịu.

- Hạ Vân à ! - Vũ năn nỉ - Cho anh biết, Hạ Đoan ở chỗ nào đi. Anh cần gặp cô ấy vô cùng.

- Để bàn chuyện chi tay phải không ?

Vũ bắt đầu tức giận :

- Em hãy tôn trọng anh một chút nhé. Sau đó là chuyện của anh chị.

Tuy vẫn chưa hết ầm ứ, nhưng thấy Vũ nói cũng đúng, Hạ Vân nói :

- Thôi được. Tôi sẽ không có ý kiến gì nữa. Anh hãy để số điện thoại lại đi, nếu chị Đoan đồng ý, em sẽ điện cho anh biết.

- Được rồi, anh ghi lại ngay bây giờ. Cảm ơn em nhé.

Khi nhận được điện thoại của Hạ Vân, Hạ Đoan suy nghĩ một lúc rồi quyết định để cho Khiết Vũ gặp mình. Nếu nàng lập gia đình với Trung, nàng cũng muốn cho Vũ biết chàng đã có một đứa con. Đến ngày hẹn phải trả lời Trung, Hạ Đoan cảm thấy bồn chồn không yên. Nàng vừa quý trọng, biết ơn, vừa thương Trung. Còn Khiết Vũ, tận nơi sâu thẳm của tâm hồn, Hạ Đoan vẫn nghe buồn vô hạn khi nghĩ đến chàng. Một lần nhìn Khiết Phong, hình bóng của Vũ lại ùa về. Phong giống Vũ như đúc. Hôm nay Hạ Đoan về nhà sớm. Vừa tựa lưng vào ghế, Hạ Đoan nghe tiếng gọi.

- Chị Đoan !

Hạ Đoan ngạc nhiên, trước mặt cô là Kiều Bạch. Nhưng cái vẻ hách dịch của bà chủ trước đây không còn, nhường lại đó là vẻ buồn buồn tội nghiệp.

- Ngồi đi chị Bạch.

Rót cho khách một cốc nước, Đoan cười nhẹ :

- Hôm nay chị không trực sao ?

Kiều Bạch đáp :

- Em vừa mới ra trực chị ạ.

Rồi đặt trước bàn hộp bánh nhỏ, Kiều Bạch nhỏ nhẹ nói :

- Em gói hộp bánh cho bé Phong. Nó đi học ngoan hả chị ?

- Ngoan lắm, cô Bạch à. Nhưng cô mua quà làm gì cho mất công.

- Trước đây, em hồ đồ quá. Chắc chị giận em nhiều lắm. Hôm nay em đến đây muốn gửi chút quà thăm cháu. Sau đó xin chị đừng buồn em.

Quá ngạc nhiên trước sự thay đổi của Kiều Bạch, Hạ Đoan kêu lên :

- Ôi ! Chuyện đó tôi quên từ lâu rồi. Tôi không để bụng đâu cô Bạch.

Mặt Bạch sáng lên vẻ vui mừng :

- Thật hả chị ?

- Thật, tôi không việc gì mà phải nói dối để lấy lòng cô.

- Em cảm ơn chị nhiều lắm. À, lúc này chị vẫn còn viết văn phải không ạ ?

Hạ Đoan cười chân thành :

- Vẫn còn. Tôi viết cho vui đó mà.

- Chị giỏi ghê. Vậy mà mới đến đây, chị không hề nói gì, khiến em nghĩ chị là cô gái bình thường.

- Thì tôi vẫn là người bình thường. Chẳng qua là vì hoàn cảnh nên mới có chuyện để viết vậy thôi. À, mà hôm nay cô đến đây không chỉ để nói với tôi những chuyện như vậy chứ ?

Kiều Bạch khen :

- Chị tâm lý quá. Đúng là em có chuyện nhờ chị.

Hạ Đoan sốt sắng :

- Vậy cô cứ nói đi, nếu giúp được gì, tôi rất sẵn sàng.

Khuôn mặt đang vui vẻ của Kiều Bạch chợt chùng xuống :

- Chị Hạ Đoan à ! Thật ra em đến đây vì một chuyện quan trọng khác.

Nhìn thái độ của Kiều Bạch, Hạ Đoan nhận ra cô ta cũng đã thay đổi khá nhiều. Vừa rồi, nàng cũng nghe Trung nói về chuyện làm ăn thất thoát của gia đình Kiều Bạch. Có lẽ sự thất bại vừa rồi cũng đã dạy cho cô một bài học đáng nhớ.

Nghĩ vậy, Hạ Đoan cười cởi mở :

- Cô cứ nói đi. Đừng ngại gì hết.

- Chị Hạ Đoan à ! Em và anh Trung đã yêu nhau mấy năm trời. Anh ấy là người có tài lại có ý chí. Vậy mà chỉ vì cậy dựa vào gia đình em đã coi thường anh. Anh vừa khuyên lơn vừa nhẫn nhịn. Thấy vậy, em càng lấn lướt anh, thật... em sai lầm dữ lắm.

Hạ Đoan nhìn Kiều Bạch cảm thông, nàng động viên :

- Rồi sao nữa hả cô Bạch ?

- Em nghĩ không bao giờ anh ấy lại bỏ em. Nhưng em đã làm. Con người có thể vì lòng tự trọng mà chấp nhận mọi thiệt thòi. Anh Trung dám bỏ giàu sang, lẫn địa vị mà nhờ mối quan hệ rộng, ba em có thể mang lại cho anh. Chính điều đó đã làm em tỉnh ngộ. Nhưng bây giờ anh ấy không còn yêu thương em nữa. Lỗi tại em tất cả.

Ngồi nhìn những giọt nước mắt và giọng nói nghẹn ngào của Kiều Bạch, Hạ Đoan không khỏi ngậm ngùi thay. Một cô gái cao ngạo ngày nào, giờ ủ rũ đau buồn. Kiều Bạch đến đây để thú nhận tất cả, điều đó là quá nhúng nhường. Nàng phải làm sao bây giờ ? Câu trả lời của nàng với Trung vẫn chưa trọng vẹn. Hình như nàng muốn kéo dài thời gian để chờ đợi điều gì đó mà chính nàng còn chưa biết rõ.

- Kiều Bạch à ! Cô đừng buồn nữa. Tôi hiểu tình cảm của cô dành cho anh Trung. Nếu không yêu thương nhau, người ta sẽ không đau khổ đến rơi nước mắt như vậy. Nhưng cô hãy đến gặp và nói hết với anh ấy.

- Em không dám. Thái độ của anh ấy đối với em thật là xa lạ.

- Phải rồi. Lỗi do cô trước. Nếu cô không gặp để nói hết mọi chuyện, làm sao anh ấy có thể thông cảm mà đối xử với cô bình thường như xưa.

Đôi mắt Kiều Bạch long lanh nước mắt.

- Thật hả chị ?

Hạ Đoan mỉm cười :

- Đúng như vậy. Tôi tin anh Trung không phải là người cố chấp. Đàn ông người ta thích sự dịu dàng.

- Có vậy mà em nghĩ không ra. Nhưng thú thật, em muốn nói chuyện với anh ấy lắm, nhưng về mặt anh ấy cứ lạnh băng vậy.

- Thì tôi đã nói rồi, có thể chính anh ấy cũng nghĩ như cô, cho rằng cô xa lạ với anh. Nếu cô thấy mình có lỗi trước, cô phải chủ động nói chuyện với anh.

Ngâm nghĩ một lát, Kiều Bạch nói :

- Thôi, em sẽ nghe lời khuyên của chị.

VỪA từ từ chạy xe khỏi công, Hạ Đoan bỗng giật mình thẳng giấc. Một chiếc xe đang kề sát bên nàng.

- Hạ Đoan !

Nàng bủn rủn. Cô nắm chặt tay lái. Khiết Vũ đang bằng xương bằng thịt đứng trước mặt nàng. Vẫn là đôi mắt với cái nhìn nóng rực. Đôi mắt ấy đã từng đốt cháy nàng nhưng cũng đôi mắt ấy trở nên xa lạ, ghé lạnh.

Tỉnh lại đi Đoan. Lòng Đoan cố nhắc mình. Nàng lạnh lùng chào :

- Anh mới đến à ?

Vũ mỉm cười :

- Không mời anh vào nhà sao ?

Hạ Đoan quay đầu xe trở lại. Mới cho Hạ Vân hay là nàng đồng ý cho Vũ biết địa chỉ. Không ngờ ngay hôm nay, chàng đã có mặt. Nhanh thật.

Vũ kín đáo quan sát căn phòng nhỏ chỉ khoảng hai mươi mét vuông. Phòng khách và phòng ngủ chỉ cách nhau một tấm màn. Một chiếc bàn tròn nhỏ xinh xắn trên có để một lọ hoa hồng nhung đỏ thắm. Và Vũ lạnh người phát hiện ra một con gấu to và một số đồ chơi trẻ con đựng trong thùng carton để ở góc nhà. Chẳng lẽ Hạ Đoan đã có gia đình rồi ư ?

Hạ Đoan đặt cốc nước trên bàn :

- Mời anh uống nước.

Đón ly nước, Vũ vẫn không rời mắt khỏi nàng.

- Em sống thế nào hả Đoan ?

- Thì anh thấy đấy. Tất cả nơi này là giang sơn của Hạ Đoan.

Nhận ra đây là cách xưng hô khi hai người mới vừa quen nhau, còn khoảng cách, Vũ hiểu là Đoan còn giận mình lắm.

- Nghe nói em vẫn sống bằng nghề viết lách.

Một nụ cười không trọn vẹn nở trên môi Đoan.

- Vâng.

- Hạ Đoan à ! - Vũ ngập ngừng rồi bước lại cầm chú gấu bông lên - Đây là đồ chơi của trẻ em. Em giữ trẻ hay là...

Một chút kiêu hãnh trong mắt, Hạ Đoan đáp gọn :

- Con em.

Vũ buông chú gấu, kinh ngạc nhìn nàng. Bỗng dưng Hạ Đoan thấy hả dạ. Hãy để cho anh ta đau một chút.

- Vậy... vậy... em đã lập gia đình rồi ư ? - Vũ lắp bắp hỏi.

Đưa mắt nhìn ra cửa sổ, Hạ Đoan lạnh lùng đáp.

- Một cô gái không còn trinh tiết như Đoan ai mà lấy chứ. Anh hỏi thật lạ.

- Vậy đứa con ? Nó là... chẳng lẽ là con của anh ?

Nước mắt tủi hờn chực trào ra, Hạ Đoan đứng phắt dậy, bỏ đến đứng bên cửa sổ. Nơi ấy, có ngọn gió mát sẽ làm nàng tỉnh táo hơn.

- Không phải là con anh đâu.

Vũ ngồi như hoá đá. Vậy là chàng đã đến trễ rồi. Sự nóng nẩy của chàng đã làm chàng mất tất cả. Gia đình, tình yêu mà chàng luôn xem đó là niềm tin của cuộc sống.

Không thể chấp nhận như vậy, Vũ bức tức :

- Sao vậy ? Trên danh nghĩa em vẫn là vợ của anh kia mà ?
- Anh nói sai rồi. Chúng ta không còn là vợ chồng sau cái đêm anh đòi chia tay với tôi.
- Lúc đó vì anh quá thất vọng, quá hụt hẫng. Lẽ ra em phải chờ anh bình tâm trở lại.

Hạ Đoan cười :

- Phải, tôi cũng đã dặn lòng là phải bình tĩnh chờ đợi và giải thích với anh. Một cô dâu mới về nhà chồng lại thui thủi một mình. Mỗi giây mỗi phút trôi qua cứ dài cả thế kỷ và đêm thì dài cả ngàn năm. Tôi đã sống như thế, tự hỏi mình đã làm sai điều gì để phải nhận được kết cục đau đớn như vậy.

- Còn em biết khi ấy anh đi đâu không ? Anh cứ lang thang hết nơi này đến nơi khác. Đến khi bình xăng trong xe cạn sạch, anh đẩy bộ tìm nơi đổ xăng, sau đó lại đi tiếp. Anh chẳng biết đích đến của mình là đâu cả. Hết đi rồi uống rượu. Suốt tuần lễ như vậy, đến khi trở về thì em đã không còn ở đó.

Hạ Đoan lặng im. Sự việc ấy xảy ra, cả hai đều cảm thấy đau khổ chứ không phải riêng nàng. Nhưng điều quan trọng là Đoan nghĩ Vũ không hết lòng yêu nàng như nàng tưởng. Ý nghĩ đó đã ngăn cản một ý nghĩ giải thích của nàng.

Và bây giờ, Hạ Đoan vẫn nghĩ vậy.

- Hôm nay anh đến đây có chuyện gì muốn nói với tôi ?

Mắt Vũ lại chạm vào chú gấu bông. Nàng đã có một mái ấm mới. Chàng phải làm sao bây giờ ?

- Hạ Đoan à ! - Giọng Vũ tha thiết - Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, anh đã tìm kiếm em khắp nơi. Anh cảm thấy giận mình. Yêu em, nhưng anh lại làm khổ em và đã dọa dẫm chính mình. Và khi Mỹ Hạnh thay đổi, bỏ bê Nguyễn, anh càng hiểu là chuyện trinh tiết không còn quan trọng nữa. Anh sẵn sàng bỏ qua mọi chuyện. Em có còn yêu anh không Hạ Đoan ?

Đó cũng là câu hỏi Hạ Đoan đã từng đêm hỏi cho rõ lòng mình. Sự tận tụy chân thành của Trung, công sức và tình cảm của anh đã làm cho Hạ Đoan xao xuyến. Nhưng sau cuộc gặp gỡ với Kiều Bạch, Hạ Đoan nghĩ mình không thể xen vào hai người. Rồi Trung sẽ trở lại với Kiều Bạch, nàng sẽ ra sao ? Bây giờ Vũ đã trở lại đây, nàng còn nghĩ ngợi gì nữa ?

- Sao Hạ Đoan, trả lời cho anh biết đi ?

- Anh hỏi câu đó để làm gì nữa ? Anh chưa lập gia đình sao ?

- Em vẫn còn là vợ anh, làm sao anh có thể cưới ai được chứ ?

Một nụ cười thoáng nở trên môi Hạ Đoan. Nhưng nàng lấy lại vẻ bình thường ngay.

- Cám ơn anh còn nghĩ tới Đoan.

- Em hãy trở về với anh nhen ?

- Vậy còn đứa trẻ ? - Hạ Đoan chăm chăm nhìn Vũ - Anh không ngại sao ?

- Nó bao nhiêu tuổi rồi ? - Vũ đột ngột hỏi.

- Nó... hơn hai tuổi - Vì không quen nói dối, Hạ Đoan không kịp chuẩn bị câu trả lời đối phó với Vũ.

Vũ nhíu mày ngẫm nghĩ, chàng lẩm bẩm :

- Hơn hai tuổi ư ? Sao lại thế nhỉ ?

Rồi bước đến cửa sổ đứng cạnh Hạ Đoan, Vũ hấp tấp nói.

- Dẫn anh đi lại trường học đi.

- Nhưng để làm gì ?

- Anh muốn nhìn mặt nó. Mà nó là con trai hay con gái ?

- Con trai.

Vũ nắm chặt lấy vai Hạ Đoan lắc mạnh :

- Nó là con của anh, đúng không ?

Nhìn vào vẻ mặt khẩn trương hồi hộp của Vũ, Hạ Đoan không nỡ nói dối. Nhưng nàng cũng không muốn cho Vũ biết ngay.

- Anh có muốn đến trường của Phong thì chúng ta cùng đi.

- Để anh chở em đi.

Hạ Đoan định lắc đầu, nhưng Vũ đã nhanh nhẹn đẩy xe vào trong nhà. Nàng đành ngồi vào xe của Vũ.

Vừa thấy Hạ Đoan, bé Khiết Phong chạy ào đến. Vũ cũng bước đến, nhìn thẳng bé không chớp mắt. Đôi mày rậm hơi xéch lên một chút, đôi mắt một mí to đen và dày nữa. Cái chóp mũi kia đích thị là của

chàng. Một tình cảm kỳ lạ bùng lên, Vũ dang tay ra cúi xuống nhắc bổng thằng bé giữa cái nhìn ngạc nhiên của cô giáo.

Bé Phong la oái lên khi thấy mình trong vòng tay của người lạ.

- Mẹ.... mẹ Ồi !

Hạ Đoan đến bên con. Bé Phong ngả nhào sang mẹ. Vậy mà Khiết Vũ quyền luyến không buông ra. Đứa bé trở thành cầu nối của hai người. Một hình ảnh ấm áp trước mặt cô giáo. Cha mẹ Phong đang đứng sát bên nhau đang tranh ẵm thằng bé.

Trên môi cô giáo nở nụ cười.

Nghe Khiết Vũ rạng rỡ kể lại mọi chuyện, Thanh Huyền cũng vui lây niềm vui gặp lại vợ con của anh trai.

Nhưng ông Quân đã khiến hai người trở về hiện tại.

- Nhưng ngày mốt đến ngày hẹn gặp Xíu Mai, tụi bây tính sao đây ?

Khiết Vũ nhìn Huyền cầu cứu :

- Tính giùm anh coi Huyền. Anh không thể sống xa mẹ con Hạ Đoan được đâu.

- Thì chuyện đó để sau rồi tính. Trước mắt là phải đến xem gia đình người ta muốn gì. Tao nghĩ là con bé Xíu Mai chưa có chồng.

Nhìn mặt mày bí xị của Khiết Vũ, Thanh Huyền trêu :

- Có gì đâu mà anh lo quá vậy ? Cứ rước Hạ Đoan về đây, sau đó cưới thêm Xíu Mai, nhất cử lưỡng tiện.

Vũ cóc vào đầu Huyền :

- Cho hai bà bầu xé làm sao tao chịu nổi. Hay cưới Xíu Mai về chơi với mày cho có bạn nhé.

Bị trêu ngược, Thanh Huyền đâm vào vai Vũ :

- Hừm ! Ý anh muốn nói là chẳng ai thêm để ý tới em chứ gì ? Chết anh bây giờ.

Vũ cười mà lòng héo hon, chàng nói với ông Quân :

- Dượng à ! Hay là lần này.... dưỡng và Huyền đi giùm con xem họ muốn điều gì ?

- Trời đất ! - Ông Quân kêu lên - Lại bán cái cho tao nữa hả ?

- Chứ gặp họ, con biết nói gì bây giờ ? Dưỡng và Huyền cứ nói con đã có vợ con đùm đê rồi.

- Làm vậy sao được. Lỗi đầu tiên là do mình. Ba mẹ cháu cũng đã hứa hẹn hôn ước. Nếu muốn hủy bỏ con cũng nên gặp mặt làm cho rõ chuyện chứ.

Vũ gãi đầu bứt tóc :

- Nhưng con ngượng quá. Chẳng biết phải nói sao. Dưỡng có kinh nghiệm, dưỡng biết cách rút lui giùm con.

Ông Quân giẫy nảy :

- Không được à nha. Dưỡng nói giùm cũng được, nhưng phải có mặt con.

Thấy Vũ cú ba bảy chối từ cuộc gặp mặt, thương anh nên Huyền đỡ lời.

- Ba ơi ! Hay là ba để cho con. Con sẽ đến nhà chị Xíu Mai cùng với ba để nói chuyện. Hôm đó anh Vũ cũng đi, nhưng anh cứ ghé bạn bè của anh chơi đi. Khi ổn thỏa, em sẽ điện cho anh đến.

- Được rồi, được rồi - Vũ hớn hờ - Vậy em cứ tiến hành đi.

- Rồi em sẽ liên lạc với gia đình bác Sáu và hẹn ngày nhé.

HẠ ĐOAN xếp dọn đồ đạc thật gọn chuẩn bị trở về Bình Dương. Sau hơn hai năm, bây giờ nàng đã xác định rõ, không ở đâu bằng quê hương thân thuộc của mình. Nàng đã đi xa quá rồi.

Có tiếng xe đồ trước nhà, Hạ Đoan nhòm người nhìn ra. Trung đang đến, phía sau lưng chàng là Kiều Bạch.

- Ủa ! Hai người hôm nay không làm việc sao ?

Trung Lắc đầu cười. Còn Bạch thì vừa xách một bịch xộp nặng trĩu, vừa tươi cười bước vào :

- Hôm nay tụi em làm việc tiến chị về quê mà.

Hạ Đoan tròn mắt :

- Thật hả ?

Trung kéo ghế ngồi :

- Hạ Đoan quyết định đột ngột quá, nên anh không biết làm sao. May mà có Kiều Bạch.

Đón nhận ánh mắt tình cảm của Trung, Kiều Bạch sung sướng nói :

- Nhưng cũng nhờ sáng kiến của anh, chúng ta làm tiệc mini...

Trung nhìn quanh :

- Bé Phong đâu rồi Hạ Đoan ?

- Dạ, chị Tư chủ nhà dẫn nó qua bên bên chơi, lát nữa sẽ về đó anh - Quay sang Kiều Bạch, Đoan kéo tay cô - Ngồi đi Bạch, chị làm nước uống.

- Thôi chị Oi - Kiều Bạch ấn nàng xuống chiếc ghế bên cạnh - Em vừa uống nước với anh Trung ngoài đầu chợ kia. Ngồi xuống đây một chút đi.

Nhìn mọi thứ đồ đạc Hạ Đoan đã sắp xếp gọn gàng, Trung thờ dài. Anh không biết có nên ngăn cản Hạ Đoan hay không. Nhưng nghĩ đến lúc không còn gặp Hạ Đoan ở căn nhà nhỏ này, lòng Trung cứ nao nao buồn.

- Ngày mai đồ đạc có gọn gàng không Đoan ?

- Gọn lắm anh à. Em chỉ có cái valy với mớ đồ chơi của bé Phong.

- Vậy mai tụi anh sẽ đưa em ra bên xe.

Hạ Đoan lắc đầu nguầy nguậy :

- Ô ! Không đâu. Anh và Bạch đừng lo. Xe honda ôm chở một loáng là xong.

Kiều Bạch cũng nhiệt tình :

- Phải đó. Chị nhớ chờ tụi em nhen.

Hạ Đoan không biết nói sao, nàng thực sự cảm động trước sự quan tâm của hai người bạn.

- Hạ Đoan này ! - Trung có vẻ âu lo - Sao em quyết định trở về Bình Dương đột ngột vậy ?

Sắp chia tay rồi, Hạ Đoan nghĩ không cần phải giấu giếm gì nữa, nàng nói :

- Ba của Khiết Phong đã tìm đến đây và muốn đón mẹ con em về.

Trung cau mày :

- Sao bây giờ anh ta mới đến ?

- Vì không ai trong gia đình tiết lộ chỗ ở của em cả. Nhưng vừa rồi, em suy nghĩ rất nhiều, đầu sao bé Phong cũng cần có cha, hơn nữa anh ấy cũng đã đi tìm em khắp nơi. Ba mẹ cũng khuyên em nên trở về với anh ấy.

Trung nhìn Hạ Đoan hồi lâu rồi trầm giọng nói :

- Hạ Đoan nè ! Trước đây vì không muốn em nhớ lại chuyện cũ sinh buồn, nên anh không hỏi. Nhưng anh vẫn băn khoăn mãi vì sao em lại bỏ anh ta mà đi. Rồi bây giờ em quay trở lại ? Em có chắc mình được hạnh phúc hay không ?

Hiểu được sự quan tâm của Trung dành cho mình, Hạ Đoan cảm kích nói :

- Bây giờ em không muốn giữ lại trong lòng mọi chuyện nữa. Vì vậy em sẽ kể cho anh và Kiều Bạch nghe. Ngày xưa lúc em lên ba tuổi, có một anh hàng xóm chơi thân với em. Hôm ấy...

Chuyện cũ lần lượt hiện về, nghe Hạ Đoan kể, Trung lặng người nghe. Còn Kiều Bạch thì há hốc. Cô cảm thấy mình biết quá ít về Hạ Đoan. Một cô gái có quá khứ rủi ro nhưng trong sáng, đáng yêu. Vậy mà có lúc cô đã xem thường, đã sẵn sàng tuôn ra những lời nói khiếm nhã không xứng đáng với học vấn của mình. Càng nghe Kiều Bạch càng xấu hổ.

Giọng của Hạ Đoan vẫn nhỏ nhẹ, nhưng rành rọt :

- Sờ dĩ em đồng ý quay trở lại cùng Khiết Vũ, vì Quốc Trung đã liên lạc được với gia đình em. Em muốn chính anh Quốc Trung kể lại cho Khiết Vũ nghe toàn bộ câu chuyện năm xưa. Như vậy nỗi oan của em mới hoàn toàn được giải.

- Nhưng em đã nói lúc đầu, Khiết Vũ vẫn chưa hề được nghe câu chuyện giữa em và Quốc Trung chứ ?

- Đoan gạt đầu :

- Dạ, anh ấy chưa nghe. Em giận nên không thèm giải thích.

- Em cũng gan lì thật đó Hạ Đoan.

- Vì em nói lúc ấy chưa chắc anh đã tin. Hơn nữa, em nghĩ chuyện ấy đâu đến nỗi quan trọng bằng tình yêu và bằng sự hy sinh của em đối với anh.

Kiều Bạch xen vào :

- Chính Vũ đã hiểu ra, nên anh ấy mới bỏ công tìm kiếm chị bấy lâu nay. Nếu không có Quốc Trung giải thích, anh ấy vẫn yêu chị.

Trung gạt gù :

- Đúng vậy, nhưng nếu Quốc Trung nói rõ mọi chuyện với Vũ, anh ấy sẽ hoàn toàn hạnh phúc. Một hạnh phúc trọn vẹn.

Chống tay lên cằm, Kiều Bạch mơ màng :

- Chà ! Chuyện tình của chị và anh Khiết Vũ lãng mạn thật đó.

Trung phì cười :

- Đừng thấy người ta như vậy mà bắt chước nghe.

Kiều Bạch bị nói trúng tim, cô bèn lén cúi mặt vào vai Đoan :

- Ai bắt chước kỳ vậy.

Nhìn Bạch rồi nhìn Trung, Hạ Đoan thấy lòng mình thật vui. Nàng đã góp phần bắc lại nhịp cầu tình yêu giữa hai người.

Thanh Huyền nhìn quanh. Nàng và ông Quân như bị bao vây bởi ông bà Đạt và cô gái tên Vân.

- Có lý nào anh cô hẹn lại không đến chứ ? - Ông Đạt cau có hỏi.

Huyền lễ phép :

- Dạ thưa, con.... anh ấy bận đến trường, vợ đi công tác nên anh phải đưa đón ạ.

Bà Đạt ngạc nhiên :

- Ủa, sao trước đây anh Quân bảo Quốc Trung đã chia tay ?

Tới lượt mình, ông Quân bối rối :

- Ờ.... thì ra tụi nó giận nhau. Vợ nó bỏ đi rồi sau đó hết giận trở về.

Không muốn nghe những chuyện chẳng liên quan tới mình, ông Đạt bảo thẳng :

- Vậy thì hai người về đi. Nếu Quốc Trung không đến thì cuộc gặp coi như không thành.

- Dạ không ạ - Huyền vội lên tiếng - Anh của cháu ray rứt lắm khi không đến được đây. Nhưng anh ấy đã bảo với cháu sẽ làm bất cứ việc gì gia đình bên đây yêu cầu, chỉ trừ một việc.

- Việc gì hở chị ? - Vân hỏi.

- Là đừng buộc anh ấy phải cưới chị Xiu Mai. Vì anh ấy lỡ đã có vợ con.

Ông bà Đạt đưa mắt nhìn nhau. Ông Đạt cao giọng :

- Nhưng con gái tôi làm sao có chồng được chứ. Ai mà tin cái tai nạn đó.

- Dạ... dạ, anh cháu bảo khi nào chị Xiu Mai lấy chồng, anh ấy sẽ kể rõ mọi chuyện với chồng chị ấy ạ.

Thấy mục đích đã đạt được, nhưng ông Đạt vẫn muốn hoanh hẹ.

- Để mỗi lần tìm kiếm, cậu ta cứ trốn biệt như hôm nay sao ?

Huyền xua tay lia lịa :

- Dạ không có đâu ạ. Anh cháu không phải là người đó đâu.

- Hừm ! - Ông Đạt bức dọc - Điều cô nói thật mâu thuẫn với chuyện cô đã làm.

Thấy anh mình bị Oan ức quá, Thanh Huyền lật đật cải chính :

- Anh cháu là người rất có trách nhiệm ạ. Từ hôm tìm thấy lá thư của cậu mợ cháu để lại, anh cháu cứ ray rứt không yên, nhưng chưa nghĩ được cách làm sao cho tròn. Một bên là vợ, một bên là tâm nguyện của ba mẹ anh. Hai bác biết đó, chuyện ấy đâu có dễ tính toán.

- Vậy thì cưới hai vợ cho rồi - Ông Đạt nói lầy.

Huyền vẫn vô tư :

- Như vậy đâu có được. Anh Quốc Trung sống chung thủy lắm. Hơn nữa, anh đã có thằng cu tí bụ bẫm, giống anh như đúc vậy - Huyền diễn tả bằng cặp mắt sáng rực, cái miệng cười thật vui, khiến không khí như giãn ra một cách dễ chịu.

- Đó là cô nói thôi - Ông Đạt vẫn khô khan - Chỉ việc cậu ấy không đến đây là tôi có thể luận cậu ta như thế nào rồi. Tôi đâu có bắt cậu ta cưới con gái tôi.

Thở phào nhẹ nhõm vì cái ý của ông Đạt, ông Quân lên tiếng :

- Như vậy thì được rồi. Tôi sẽ bảo nó đến gặp anh chị.

Ông Đạt hừ nhẹ :

- Ai hơi đâu mà chờ đợi mãi như vậy. Gia đình tôi còn làm ăn nữa chứ.

Vui vì biết ý của gia đình Xiu Mai, Huyền huých toẹt ra :

- Bác trách mãi, bây giờ con đành nói thật. Anh Quốc Trung đã đến đây rồi, anh ấy đang chờ tin xem hai bác định thế nào. Chỉ cần con điện thoại, anh ấy sẽ đến ngay.

Nghe vậy, ông Đạt trợn mắt :

- Vậy là từ nãy giờ, anh và cô đây đùa với tôi à ?

Ông Quân tỏ ý nhân nhượng :

- Xin lỗi anh. Thằng cháu của tôi nó mắc cỡ lắm, lại ít ăn nói, nên tôi mới bảo nó ngồi chờ đằng kia.

Rồi nhìn quanh quất, ông Quân tỏ ý ngạc nhiên :

- Ủa, con Xiu Mai của anh chị đâu rồi ?

Đến lượt ông bà Đạt nhìn nhau. Cô con gái lên tiếng :

- Chị của cháu có.... kẹt chút việc. Chắc khi anh Quốc Trung đến, chị ấy cũng sẽ có mặt ở đây thôi.

Bà Đạt nói với Vân :

- Con điện thoại cho chị con đi.

Vân chạy vào trong nhấc điện thoại lên, Đoan đang ở nhà Thy, bạn Vân cùng với Phong.

- Alô.

- Chị Oi ! Về nhà được rồi đó.

- Anh Trung đến rồi hả ?

Tiếng Vân khúc khích cười :

- Nghe nói ảnh tưởng gia đình mình ép phải cưới chị nên hoảng không dám đến nhà.

- Vậy hôm nay chỉ có ông dưỡng và em gái thôi hả ?

- Ừm. Nhưng cô em lạnh máu đấy, một tiếng hai tiếng mở miệng ra là bênh anh Hai.

- Thôi, tao tới làm gì nữa. Ba mẹ nói được rồi.

- Thôi mà - Hạ Vân năn nỉ - Chị về nhà đi, vui lắm.

- Chẳng lẽ gọi bé Phong cho bạn em ?

- Nó mê con nít lắm. Chị cứ để đó cho nó đi. Chị về liền nghe. À, mà gọi nhỏ Thy bạn em lại đây, em dặn dò cái này.

Lát sau, Hạ Đoan chạy xe về nhà. Nàng thấy Hạ Vân chạy ra. Còn những người khách thì vẫn ngồi ở salon cùng trò chuyện với ba mẹ nàng.

Thật bình tĩnh, Hạ Đoan bước vào. Và khi nàng xoay mặt về phía họ thì...

- Hạ Đoan !

Hạ Đoan trở mặt và cả ông Quân cùng Huyền đều sùng sốt bật dậy như lò xo.

Huyền há hốc :

- Chị.... chị.... là Xíu Mại ?

Cả nhà Hạ Đoan đều ngỡ ngàng không hiểu vì sao. Một vài giây để đoán được phần nào câu chuyện, Hạ Đoan chào ông Quân rồi nhỏ nhẹ hỏi :

- Dưỡng là thế nào của anh Quốc Trung ?

Huyền nôn nóng xen vào :

- Còn chị, chị là Xíu Mại đó hả ?

Vân cũng sùng sốt không kém.

- Chứ gì nữa. Chị không thấy hai chị em tôi giống nhau hay sao ?

Ông Quân như chưa hết ngạc nhiên, ông nói trong nỗi vui cổ nén :

- Đúng là trời đất thương tình. Thật lạ lùng.

Ông Đạt cũng ngạc nhiên không kém :

- Từ nãy giờ, các người nói gì vậy ? Tôi chẳng hiểu gì cả.

Mim? cười nhìn ba mẹ, Hạ Đoan nói :

- Bà mẹ ! Đây đều là người quen của con. Huyền là bạn cùng cơ quan trước đây của con đó.

Quay sang khách, Hạ Đoan vẫn nhũn nhặn :

- Dưỡng vẫn chưa trả lời câu hỏi của cháu ạ. Anh Quốc Trung là ai vậy ?

Ông Quân hớp nhanh một ngụm nước, gấp gáp nói :

- Hạ Đoan à ! Có lẽ con không bao giờ nghĩ đến chuyện ly kỳ như vậy đâu. Quốc Trung là cháu của dưỡng, là anh của con Huyền, chính là Khiết Vũ, chồng của con.

Những tiếng reo, tiếng kêu đầy ngạc nhiên.

- Sao ngộ vậy ?

- Ôi ! Thì ra là Khiết Vũ ư ?

Trong khi bà Đạt cùng Hạ Vân lăng xăng chuẩn bị nấu bữa cơm mời ông Quân ở lại thì ở phòng khách, Huyền kéo tay Hạ Đoan :

- Chuyện động trời như vậy, sao chị không hề kể cho anh Vũ nghe ?

- Chị đâu có ngờ ảnh quá xem trọng chuyện trinh tiết. Sau này, nhớ lại những câu hỏi của ảnh trong thời gian tụi chị yêu nhau, chị mới thấy là mình cũng chưa hiểu hết về ảnh. Chị nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

- Sau này, chị cũng đã gặp ảnh mà, sao chị không nói cho ảnh nghe ?

- So với tất cả những gì chị đã trải qua, chị không cần giải thích nữa. Vì chị nghĩ, chưa chắc anh ấy tin vào câu chuyện hoang đường này. Vì vậy, chị muốn gặp Quốc Trung để anh Quốc Trung nói rõ mọi chuyện với Khiết Vũ.

Huyền nắm tay Hạ Đoan :

- Em không ngờ chị chịu nhiều khổ cực như vậy. Nếu biết chuyện này, chắc anh Vũ sẽ thương chị vô cùng.

Một nụ cười khó hiểu nở trên môi Đoan, thấy vậy Huyền nói :

- Chị à ! Anh Vũ em tốt lắm. Suốt thời gian chị ra đi, anh cứ chúm mũi vào công việc, một lòng yêu chị mà thôi.

Hạ Đoan mím môi. Tất cả mọi việc có lẽ đều do số phận đẩy đưa, chẳng thể trách Vũ được.

- Nè, để em gọi anh Vũ nha chị.

- Khoan đã - Hạ Vân bước lên ngăn lại.

Huyền chưng hửng :

- Sao vậy Hạ Vân ?

- Phải, để anh lên cơn đau tim mới được. Anh ấy đã làm chị của em phải đau đớn khổ sở. Bây giờ chị Huyền điện cho anh, hù anh một phen đi.

Nghĩ đến cảnh Vũ đang ngồi ở đâu đó sốt ruột chờ đợi, Hạ Đoan nhẹ nhàng bảo em.

- Thôi, Hạ Vân. Tha cho anh đi.

Giữa lúc Hạ Vân đang xiêu lòng thì Huyền nổi cơn nghịch ngợm.

- Nghĩ lại, Hạ Vân nói cũng có lý đó chứ. Thôi, để em gọi cho anh.

Rồi bấm số di động của Vũ, Huyền áp tai nghe :

- Alo.

- Em nè anh Vũ.

- Huyền hả ? Mọi chuyện ổn cả chứ.

- Ổn đâu mà ổn. Chị Xiu Mai nghe tin anh có vợ chị khóc quá trời luôn.

Bên kia đầu dây, giọng Vũ ỉu xiu :

- Em an ủi cô ấy giùm anh đi.

- Đau được, bây giờ anh phải tới, chị ấy cứ nằng nặc đòi gặp anh.

- Chết mồ rồi ! Làm sao bây giờ hờ Huyền ?

- Thì anh phải tới thôi.

Bên kia im lặng một lúc rồi tiếng Vũ :

- Thôi, anh về.

Huyền la oai oái trong điện thoại :

- Đau có được, tại sao anh lại về, anh đang ở đâu ?

- Anh chuẩn bị ghé thăm ba mẹ vợ một chút.

- Chị vậy ? Đau có chị Hạ Đoan mà anh ghé.

- Đau phải có mới ghé. Con gái người ta là vợ của anh. Một khi đến đây, anh phải ghé thăm mới là phải đạo chứ.

- Thôi được, anh cứ làm theo quyết định của anh đi. Nhưng còn chuyện Xiu Mai.

- Thì... lát nữa tính sao ?

- Không được, chị Xiu Mai đang đứng bên cạnh em đây nè. Chị ấy muốn nghe anh nói chuyện.

- Ý không được đâu Huyền - Vũ la cuống lên - Anh đâu có gì để nói với cô ấy.

- Kệ anh chứ. Em chuyên điện thoại nghe.

Hạ Đoan cố phát âm từ trong cuống họng để Vũ không nhận ra.

- Alo !

- Anh là Quốc Trung nè, Xiu Mai.

- Dạ....

- Anh rất tiếc, vì có chuyện đột xuất, nên bây giờ anh không thể gặp Xiu Mai được. Con anh đang chờ....

Cố bùm miệng để không bật ra tiếng cười, Hạ Đoan nói :

- Vậy anh có gì muốn nói không ?

- Anh xin lỗi Xiu Mai. Anh biết được chuyện hứa hôn của chúng ta quá trễ. Khi ấy anh đã có vợ, cô ấy lại có với anh một đứa con...

- Anh... anh không thể san sẻ một ít tình cảm cho em hay sao ?

- Không người phụ nữ nào lại thích san sẻ tình cảm như vậy. Có lẽ Xiu Mai chỉ muốn thử anh thôi phải không ? - Không cần nghe câu trả lời, Vũ nói tiếp - Với lại, xin lỗi Xiu Mai, hạnh phúc của anh bây giờ là vợ và đứa con trai. Anh đã có lỗi với cô ấy nhiều và anh muốn bù đắp lại. Còn Xiu Mai thì có rất nhiều cơ hội để có một hạnh phúc trọn vẹn.

Nghe thế này đã quá đủ, Hạ Đoan nói :

- Thôi, có lẽ tạm dừng ở đây nghe anh Trung.

- Hẹn gặp lại trong ngày vui của Xiu Mai nhé.

Gác điện thoại, Hạ Đoan tủm tỉm cười.

Chỉ lát sau, khi cơm nước đã nấu xong, Khiết Vũ đến. Nhìn thấy ông Quân, Huyền và cả Hạ Đoan, Khiết Vũ sùng sốt chẳng nói được tiếng nào.

Và khi mọi chuyện được giải bày, Khiết Vũ ào đến Hạ Đoan, kéo tay nàng vào trong khi chỉ có hai người, Vũ ôm lấy nàng :

- Hạ Đoan ! Anh không ngờ em cũng là Xíu Mại. Anh không ngờ số phận ban phát cho anh nhiều đến như vậy. Xin lỗi em, ngàn lần xin lỗi em.

Hạ Đoan đặt một ngón tay trên môi Vũ :

- Thôi anh, chuyện đã qua rồi. Bây giờ chúng ta được bên nhau như vậy là quá đủ rồi.

Bờ môi Vũ mơn man trên tóc, trên má rồi gắn vào đôi môi mềm mại thơm ngát của vợ. Cả hai đều cảm thấy quả tim họ rung lên như mới ngày nào yêu nhau.

Bỗng có tiếng gọi trẻ thơ :

- Mẹ Ối.... mẹ !

Vũ buông Hạ Đoan, đến ôm lấy con trai hôn tới tấp trên má thẳng bé. Bé Phong vẫn chưa quen Vũ, nó la lên :

- Hồng chịu, hồng chịu đâu, mẹ Ối.

Đoan ôm lấy con, vỗ về :

- Con à ! Con gọi ba đi.

- Ba con hả ? - Bé Phong tròn xoe mắt.

Vũ choàng vai Hạ Đoan, dìu nàng và con đến bên chiếc tủ kiếng.

- Con nhìn đi, khuôn mặt con giống mặt ba ghê chưa ?

Thằng bé ngơ ngác, nó vẫn chưa biết so sánh là gì, thấy có mẹ bên cạnh, nó yên tâm cười toe toét.

Bé Phong lăng xăng khoe bộ đồ mới, miệng không ngớt thúc giục :

- Ba mẹ Ối ! Lẹ lên ! Nếu không, người ta ăn tiệc hết làm sao.

Khiết Vũ phì cười, xoa đầu thằng bé :

- Đợi mẹ một chút nữa đi con.

Phong thót lên đuôi Vũ, vừa sờ tay vào cằm cha, vừa thắc mắc :

- Sao mình bận đồ nhanh, còn mẹ chậm quá vậy ba ?

Hôn lên má con, Vũ giải thích :

- Vì mẹ là phụ nữ. Mà đàn ông như chúng ta phải biết đợi chờ, con hiểu không ?

- Nhưng tại sao lại chờ ? Chờ làm chi ?

- Vì mẹ là người chúng ta thương nhất, nên phải chờ mẹ.

Có vẻ như hiểu ra, bé Phong gật gù.

Lát sau, Hạ Đoan bước ra. Nàng bới tóc cao thật cao, chiếc áo đầm dài màu nâu sẫm cứ làm nổi bật nước da trắng ngần. Cũng như mọi khi, nàng trang điểm rất nhẹ. Vậy mà những nét thanh tú trên khuôn mặt cứ lồ lộ thu hút người ta.

Vũ chép miệng :

- Đúng là con gái một con...

Thấy chồng bỏ lửng câu nói, Hạ Đoan phì cười :

- Sao không nói nữa ?

Vũ bồng con đứng lên :

- Vợ của anh hiểu rồi còn gì. Nào, mình đi nghen.

Phong ngồi lên xe, đã hỏi ngay :

- Ba mẹ Ối ! Hôm nay cô Huyền đẹp lắm hả mẹ ?

- Ừ. Cô Huyền là cô dâu mà. Trong đám cưới cô dâu đẹp nhất đó.

- Còn bác Nguyễn, bác Nguyễn là chú rể cũng đẹp nữa hở ba mẹ ?

Vũ và Đoan đều phì cười. Vũ đề máy chiếc xe từ từ hòa vào dòng người.

Ông Quân sốt ruột nhìn đồng hồ. Không hiểu tới giờ rồi mà sao đàn trai vẫn chưa đến. Mọi người đã có mặt đông đủ, chuẩn bị cho lễ đón dâu. Không biết bên đàn trai đã xảy ra chuyện gì ?

Trong khi đó, ở nhà Nguyễn đã xảy ra một chuyện. Lúc chàng vừa cùng gia đình đến nhà Hạ Đoan thì nghe điện thoại vang liên hồi.

Em gái của chàng đến thông báo :

- Anh Hai, có anh nào cần gặp anh gấp.

Nhiều mày khó chịu, nhưng rồi Nguyễn cũng đến bên điện thoại.

- Alô.

- Anh đây Nguyễn à. Tường Khánh đây.

Nhận ra giọng anh trai của Mỹ Hạnh, Nguyễn không khỏi ngạc nhiên vì anh đã đi học tập ở nước ngoài hơn năm nay.

- Anh đang ở nước ngoài hay là....

- Anh đã về đây hôm qua. Nguyễn có thể đến đây gặp anh được không ?

- Hôm nay không được đâu anh. Chắc vài hôm nữa mới được.

Bên kia đầu dây, giọng Tường Khánh buồn buồn :

- Mỹ Hạnh đang hấp hối, nó muốn gặp Nguyễn và bé Hưng.

Nguyễn kêu lên :

- Sao lại hấp hối ? Tuần rồi em mới gặp cô ấy đi với... người ta đây mà.

- Anh đau lắm. Nguyễn à ! Cô ấy bị tai nạn xe cộ. Giờ cô ấy yếu lắm.

- Thôi được rồi. Em sẽ đưa bé Hưng đến ngay. Cô ấy nằm ở bệnh viện nào ?

Và lúc đó, bất chấp lời ngăn cản của ba mẹ, Nguyễn bỗng bé Hưng chạy đến bệnh viện. Miệng không quên bảo em gái :

- Hãy điện cho Huyền, bảo là chờ anh đến sau nhé. Mỹ Hạnh đang hấp hối.

Tại bệnh viện, Nguyễn thấy khuôn mặt Mỹ Hạnh xanh tái. Vừa gặp con, nước mắt Mỹ Hạnh đã lăn dài. Nhưng nàng rất yếu.

- Mẹ ! - Bé Hưng đến lay mẹ. Nó chẳng hiểu vì sao mẹ nó lại nằm tại đây.

Nguyễn bóp nhẹ bàn tay giá lạnh của Mỹ Hạnh.

- Không sao đâu Mỹ Hạnh, em sẽ khỏe thôi.

Tường Khánh cùng ba mẹ chàng đứng vây quanh, người nào mắt cũng đỏ hoe.

Hạnh thều thào :

- Anh... Nguyễn....hãy... tha....lỗi cho em.... Ráng.... nuôi con... Bảo Huyền.... thương... yêu... nó....em hư....lắm....

Thấy Mỹ Hạnh càng lúc càng đuối, Nguyễn bảo :

- Em đừng nói nữa, hãy nghỉ ngơi một chút đi, Mỹ Hạnh.

Mỹ Hạnh đưa mắt nhìn quanh, khi tất cả những bàn tay đã nắm lấy nàng, Mỹ Hạnh nói với con.

- Con.... hôn.... mẹ đi.

Và khi bé Hưng vừa áp mũi vào má Mỹ Hạnh cũng là lúc nàng vĩnh viễn ra đi. Trên môi thoáng nở nụ cười.

Tất cả mọi người đều im lặng cho đến khi Hạ Đoan, Khiết Vũ và Huyền hốt hải chạy đến.

Trông thấy cảnh tượng con khóc mẹ, mẹ khóc con, Hạ Đoan không kiềm được nước mắt. Nàng giấu mặt vào vai Vũ rấm rức. Còn Nguyễn, chàng đưa Huyền ra ngoài. Sau đó, mọi người chào gia đình Tường Khánh rồi trở lại tiến hành lễ cưới.

Mãi đến hơn tháng sau, tiếng cười mới rộn lên ở cơ quan Vũ và Hạ Đoan. Mọi người không ai một lời trách cứ Mỹ Hạnh, trái lại thường xuyên lui tới đốt nén nhang cho nàng, nhất là Hạ Đoan.

Hôm nay sau khi từ nhà Mỹ Hạnh về, Khiết Vũ hỏi nàng :

- Anh Khánh vẫn còn buồn hả ?

- Buồn lắm, anh ạ. Đôi lúc em không hiểu "chết" là thế nào. Bỗng dưng một người ta gặp hàng ngày lại biến mất, không bao giờ được nghe tiếng nói, dáng đi.... Sự vĩnh biệt sao khủng khiếp quá vậy hở anh ?

Khiết Vũ ôm lấy vợ, giọng bùi ngùi :

- Sinh - lão - bệnh - tử, là chuyện tuần hoàn của kiếp người mà em. Cuộc đời nghĩ cũng rất ngắn ngủi. Vì vậy anh nghĩ chúng ta phải biết quý trọng từng giây từng phút được sống trên đời, và phải cố gắng làm việc có ích....

Vòng tay ôm qua lưng Vũ, Hạ Đoan mỉm cười hạnh phúc.

- Vâng, em và anh hãy cố gắng sống như vậy nghe anh.

Có tiếng chân thình thịch từ ngoài chạy vào và tiếp theo là giọng nói trẻ con của bé Phong.

- Ba mẹ.... Hồng ai chơi với con.

Vũ và Đoan nhìn nhau rồi bật cười to. Cả hai cùng bước đến. Vũ nhắc bổng con trai lên, hôn chùn chụt vào đôi má phúng phính của nó.

Nhìn hai cha con quăn quýt yêu thương nhau, Hạ Đoan cảm thấy hạnh phúc đọng đầy.